

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • JULI 2010

Liahona

Ud i alverden, s. 24

Forkynd evangeliet uden at virke undskyldende, s. 30

Velsignelserne ved seksuel renhed, s. 14, 42

Jeg var nyomvendt, men var jeg virkelig omvendt? s. 50

Søndagsskolens rolle i lærerudvikling, s. 74





GENGIVET MED TILLADELSE FRA DEN FØRSTE INTERNATIONALE KUNSTKONKURRENCE

Benbows gård og dam af Frank Magleby

I marts 1840 ankom ældste Wilford Woodruff fra De Tolv Apostles Kvorum til Hanley i England, hvor han mødte de nyligt omvendte William og Ann Benbow. Ældste Woodruff og bror Benbow rejste til Herefordshire-området for at undervise Williams bror, John, og hans familie. Brødrene Benbow indbød så deres naboer til at lytte til, hvad missionæren havde at sige. Det førte til, at 13 mennesker blev døbt i denne dam på Benbows gård.

De præsenterede også ældste Woodruff for deres tidligere menighed: Over 600 mennesker havde dannet deres egen kirke, De Forenede Brødre. Alle på nær en blev siden døbt. Senere samme år skænkede de deres kirke i Gadfield Elm til Kirken. Se »At dække hele Jorden«, s. 24.



BUDSKABER

- 4** Budskab fra Det Første Præsidentskab: Trofaste venner
Præsident Henry B. Eyring
- 7** Besøgsbudskabet: Styrk familierne og hjemmene

ARTIKLER

- 12** Find et hjem i evangeliet
Rozelle Hastwell Hansen
Jeg var flere tusinde kilometer hjemmefra, men da jeg trådte ind i kirkebygningen for første gang, var det, som om jeg var vendt hjem.

18 Vælg templet

Richard M. Romney
Sidste dages hellige i Indien vidner om velsignelserne ved at gifte sig i templet.

24 At dække hele Jorden

Jesu Kristi Kirke er nu udbredt over hele verden. Disse billeder vidner om den vækst.

30 Forkynd evangeliet med frimodighed

Ældste M. Russell Ballard
Vi skal handle fortrøstningsfuldt – sikre i visheden om, hvem vi er, og hvad vi står for.



PÅ OMSLAGET
Forsiden: *Indvielse af Rusland*, af Emin Zulfugarov. Bagsiden: *Parat til pagten*, af Erick Duarte.

FASTE ARTIKLER

- 8** Små og enkle ting
- 10** Vi taler om Kristus: Han kan hele alle sår
Sylvia Erbolato Christensen
- 11** Tjeneste i Kirken: Velsignet af min kaldelse
Judith Castillo Martelo
- 14** Det tror vi: Seksuel renhed er en velsignelse for os
- 16** Evangeliske klassikere: Hvad bragte pionererne med sig?
Præsident Stephen L. Richards
- 38** Sidste dages hellige røster
- 74** Kirkenyt
- 79** Forslag til familieaften
- 80** Til vi ses: Kæmpe, flygte eller tage imod slagene?
R. Val Johnson

UNGE VOKSNE



42

42 Kære Frieda

Unge voksne skriver breve med gode råd til en ung kvinde, som overvejer, om hun skal flytte sammen med sin kæreste.



Se om du kan finde den Liahona, som er gemt i dette nummer.

UNGE



46

46 Lige til sagen

48 Plakat: 40 år undervejs

49 Kun for unge

50 Sådan ved jeg det: Jeg voksede ind i kundskaben

Sonia Padilla-Romero

52 Alting ordner sig

Ældste Erich W. Kopischke

Jeg holdt fast ved mit vidnesbyrd, og det hjalp mig til at holde mig aktiv, især i mine unge år.

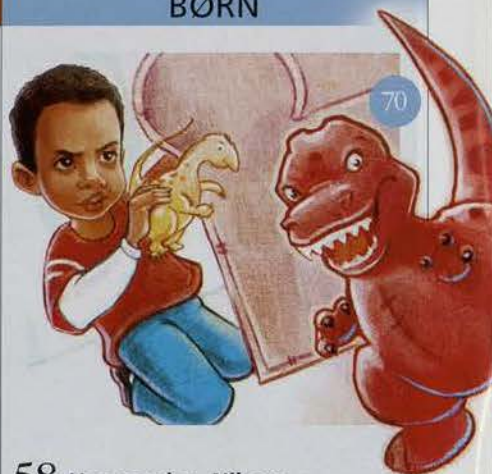
56 En evig familie

Joshua J. Perkey

Trods familiens tab finder Uanci trøst i visheden om, at hendes familie er beseglet til hinanden for evigt.

52

BØRN



70

58 Han sagde: »Niksen«

Truman E. Benson

Jeg troede, at min ven ville gøre alt, hvad jeg udfordrede ham til. Indtil i dag altså.

60 Led mig, før mig

Anne-Mette Howland

Vi var faret vild i en ny by, så vi bad om hjælp.

62 En profets løfte

Præsident Thomas S. Monson

Præsident Monson fortæller en historie fra sin egen familie, som viser os, hvor vigtige vore vidnesbyrd er.

64 Fællestid: Jeg kan følge Jesu Kristi eksempel

Sandra Tanner og Cristina Franco

66 Pionerparasoller

Marli Walker

To pionerpiger, Christiana og Sarah, fik lov at tage deres parasoller med på den lange rejse. Kunne de give afskald på dem, når det blev nødvendigt?

68 Vores side

70 Til mindre børn

JULI 2010, ÅRGANG 159, NR. 7
LIAHONA 09287 110

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle
tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring og Dieter F. Uchtdorf

De Tolv Apostles Kvorum: Boyd K. Packard, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Redaktør: Spencer J. Condie

Vejledere: Keith K. Hilbig, Yoshihiko Kikuchi, Paul B. Pieper

Adm. direktør: David L. Frischknecht

Redaktionel leder: Vincent A. Vaughn

Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Chefredaktør: R. Val Johnson

Vicechefredaktører: Jennifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Redaktør: Ryan Carr

Assisterende redaktør: Susan Barrett

Redaktion: David A. Edwards, Matthew D. Flitton, LaRene
Porter Gaunt, Larry Hiller, Carrie Kasten, Jennifer Maddy,
Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekirk, Joshua J.
Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Richard M. Romney,
Don L. Searle, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Wardell

Seniorekretære: Laurel Teuscher

Art Director: Scott Van Kampen

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Design og produktion: Cali R. Arroyo, Collette Nebeker
Aune, Howard G. Brown, Julie Burdett, Thomas S. Child,
Reginald J. Christensen, Kim Fenstermaker, Kathleen Howard,
Eric P. Johnsen, Denise Kirby, Scott M. Mooy, Ginny J. Nilson

Prepress: Jeff L. Martin

Trykchef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Randy J. Benson

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division, Borups Allé 128,
1. th, DK-2000 Frederiksberg. Tlf. 38 11 18 50; fax 38 11 18 51

Kirkenyt: Mie Dalsgaard

Tegning af abonnement eller adresseændring kan foretages
enten ved henvendelse til din tidsskriftsrepræsentant eller
direkte til distributionscentret i Stockholm. Tlf. 0046-8-500
655 20. Abonnementsprisen på DKK 55 pr. år (inkl. moms og
porto) betales på girokontonummer 653-2136.

**Indsend manuskripter og spørgsmål til Liahona, Rm.
2420, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-
0024, USA; eller med e-mail til liahona@ldschurch.org**

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompass«,
eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama,
bulgarsk, cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji,
finsk, fransk, græsk, hindi, hollandsk, indonesisk, islandsk,
italiensk, japansk, kinesisk, kiribati, koreansk, kroatsk, lettisk,
litauisk, malagassisk, marshallisk, mongolsk, norsk, polsk,
portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, singalesisk, slovensk,
spansk, svensk, tagalog, tahitiensk, tamil, telugu, thai, tjekkisk,
tonga, tysk, ukrainsk, ungarsk, urdu og vietnamesisk. (Antal
numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

© 2010 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes.
Printed in the United States of America.

Tekst og billedmateriale i Liahona kan kopieres til lejlighedsvis,
ikke-kommercielt brug i kirke og hjem. Billedmateriale må
ikke kopieres, hvis der i kunstværkets kildeangivelse står
restriktioner. Spørgsmål skal rettes til Intellectual Property
Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150,
USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org

For readers in the United States and Canada:

July 2010 Vol. 159 No. 7. LIAHONA (USPS 311)
Danish (ISSN 1522-9165) is published monthly by The Church
of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple,
Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00
per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals
Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required
for change of address. Include address label from a recent
issue; old and new address must be included. Send USA
and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center
at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971.
Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may
be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication
Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

Mere på nettet

Liahona.lds.org

FOR VOKSNE

»Vælg templet« (side 18) er en artikel om **sidste
dages hellige i Indien**, som nyder templets velsig-
nelser. Du kan se flere fotos fra denne beretning på
www.liahona.lds.org.



FOR UNGE VOKSNE

I »Kære Frieda« (s. 42) skriver unge voksne
fra Skandinavien breve til en ung kvinde, som
føler sig fristet til at flytte sammen med sin
kæreste. Du kan læse mere om dette emne
på www.gospeltopics.lds.org og klik på
»Chastity«.



FOR DE UNGE



Hvis du syntes om »Lige til sagen« (side 46),
så kan du se flere spørgsmål og svar (på
engelsk) på www.newera.lds.org. Klik på
»Got a Question?«

FOR BØRN



Udskriv en pionermalebog på
www.liahona.lds.org.

Farvelæg billedet af David og Goliat på side
72, og læs så historien om David og Goliat (på
engelsk) på www.friend.lds.org.



PÅ DIT EGET SPROG

Liahona og andre kirkematerialer er tilgænge-
lige på flere sprog på www.languages.lds.org.



**Præsident
Henry B. Eyring**
Førsterådgiver i Det
Første Præsidentskab

Trofaste venner

En af de største hyldester, som Frelseren kan give os, er at kalde os »venner«. Vi ved, at han med en fuldkommen kærlighed elsker alle sin himmelske Faders børn. Men han forbeholder denne særlige titel til dem, der har været trofaste i hans tjeneste. I husker sikkert ordene fra afsnit 84 i Lære og Pagter: »Og videre siger jeg jer, mine venner, for fra nu af vil jeg kalde jer venner. Det er nødvendigt, at jeg giver jer denne befaling, at I bliver ligesom mine venner var i de dage, da jeg var sammen med dem, mens jeg drog omkring for at prædike evangeliet med min kraft« (L&P 84:77).

Vi bliver hans venner, når vi tjener andre for ham. Han er det fuldkomne eksempel på den type venner, som vi skal blive. Han ønsker kun det bedste for sin himmelske Faders børn. Deres lykke er hans lykke. Han føler deres sorg som sin egen, fordi han har betalt prisen



Den fuldkomne ven, Jesus Kristus, er fuldstændig uselvvisk, når han tilbyder andre lykke. Vi bliver hans venner, når vi tjener andre for ham.

for alle deres synder, påtaget sig alle deres svagheder, båret deres problemer og følt deres længsler. Hans motiver er rene. Han søger ikke egen anerkendelse, men giver al æren til sin himmelske Fader. Den fuldkomne ven, Jesus Kristus, er fuldstændig uselvvisk, når han tilbyder andre lykke.

Enhver af os, som har indgået dåbspagten, har lovet at følge hans eksempel og bære hinandens byrder, som han ville gøre (se Mosi 18:8).

I løbet af de næste par dage vil du få mange muligheder for at være hans ven. Det kan være, mens du vandrer ad en støvet vej. Det kan være, når du sætter dig i et tog. Det kan være, når du kigger dig om efter en plads i menigheden. Hvis du ser godt efter, får du øje på nogen, som bærer en tung byrde. Det kan være en byrde i form af sorg eller ensomhed eller vrede. Det bliver måske kun synligt for



dig, hvis du har bedt om, at Ånden giver dig evne til at se ind i folks hjerte og har lovet at opløfte, de trætte hænder.

Svaret på din bøn kan måske læses i en gammel vens ansigt, en, som du ikke har set i årevis, men hvis behov pludselig dukker op i dine tanker og dit hjerte, som om de var dine egne. Det er sket for mig. Gamle venner har på trods af afstand i tid og rum tilbudt støtte, når kun Gud har kunnet fortælle dem om min byrde.

Guds levende profeter har bedt os om at være trofaste venner for dem, som kommer ind i Kirken og drage ud for at redde dem, der er gledet bort. Vi kan gøre det, og vi gør det, hvis vi altid ihukommer Frelseren. Når vi rækker hånden ud for at trøste og løfte en byrde, så strækker han også hånden ud. Han fører os til dem, der har brug for os. Han velsigner os, så vi

mærker, hvad de føler. Når vi er vedholdende i vores indsats for at tjene dem, vil vi i endnu større grad blive skænket evnen til at føle hans kærlighed til dem. Det giver os mod og styrke til trofast at strække hånden ud igen og igen.

Og i tid og evighed føler vi glæden ved at blive budt velkommen i kredsen af hans trofaste venner. Jeg beder om, at vi alle samt de mennesker, vi tjener, må nyde den velsignelse. ■

UNDERVISNING UD FRA DETTE BUDSKAB

Familien vil sandsynligvis deltage mere aktivt, når de bliver bedt om at kigge efter noget, mens de gransker skrifterne og profeternes ord (se *Undervisning, den største kaldelse* 1999, s. 55). Mens du læser artiklen, så bed familien om at identificere principper, som kan gøre dem værdige til at blive kaldt Herrens ven.

I *Undervisning, den største kaldelse* står der: »Hvis man har kristuslignende kærlighed, vil man være bedre forberedt til at undervise i evangeliet. Man vil blive inspireret til at hjælpe andre med at lære Frelseren at kende og følge ham« (12) Find principper i artiklen, som kan hjælpe dig til at blive en bedre hjemmelærer. Drøft dem med din hjemmelærerkammerat og overvej under bøn, hvordan I kan blive »trofaste venner« for dem, I tjener.

BØRN



Han ved, hvad der er bedst for os.

Jesus Kristus, vores fuldkomne ven

Præsident Eyring sagde, at Jesus er vores fuldkomne ven. Her er nogle af de måder, som Jesus viser os sit fuldkomne venskab på.

Han sørger, når vi er sårede eller kede af det.



Han er glad, når vi er glade.

Han led for vore synder, så vi kan vende tilbage til vor himmelske Fader.



Vær Jesu ven

Præsident Eyring sagde, at vi kan blive Jesu ven ved at være venner med andre for ham.

Disse billeder viser nogle af de måder, som vi kan være venner på. Skriv billedets bogstav ved siden af den sætning, som beskriver billedet.



- _____ Vi kan opfordre nogen til at vende tilbage til Kirken.
- _____ Vi kan være ven med en, som er ensom.
- _____ Vi kan hjælpe nogen, som er ked af det.
- _____ Vi kan altid ihukomme Jesus.

UNGE

Den nye fyr

Matthew Okabe

Jeg havde det svært ved at prøve at finde mig til rette. Min familie var for nylig flyttet til den anden ende af landet. Den menighed, som vi flyttede ind i, havde en stor gruppe unge, men det var første gang, at jeg var »den nye fyr«. Det værste var, at jeg skulle begynde på en ny skole, og tanken slog øjeblikkelig ned i mig: »Hvem skal jeg sidde sammen med i spisefrikvarteret?« Måske så jeg nogen fra Kirken, men jeg ville ikke mase mig ind ved andres frokostborde, især når jeg ikke vidste, om de overhovedet var interesseret i, at jeg satte mig!

Den første dag i skolen syntes at vare evigt. Endelig ringede det ud til spisefrikvarter. Da jeg tøvende trådte ind i spisesalen, bad jeg min himmelske Fader om at hjælpe mig med at finde nogen, jeg kendte. Jeg kiggede mig omkring

for at se, om jeg genkendte nogen. Ingen. Så jeg fandt vej hen til et bord i et fjernt hjørne af spisesalen og spiste min frokost.

Senere, under en matematiktime, så jeg et velkendt ansigt. Jeg havde set David til seminar den morgen. Han bad om at se mit skema og opdagede, at vi havde spisefrikvarter samtidigt. »Hør, hvor var du i spisefrikvarteret i dag?« sagde han.

»Jeg sad i et fjernt hjørne af salen,« svarede jeg.

»Kom hen og spis frokost sammen med mig i morgen,« sagde han.

Jeg er taknemlig for en kærlig himmelsk Fader, der kender enhver behov og besvarer vore bønner. Jeg er også taknemlig for en, der var villig til at være en ven. En ganske almindelig indbydelse kan betyde uendelig meget.

Styrk familien og hjemmet

Gennemgå dette materiale og drøft det på passende vis med de søstre, du besøger. Anvend spørgsmålene som en hjælp til at styrke dine søstre og gøre Hjælpeforeningen til en aktiv del af dit liv.



Fra skrifterne: 1 Mos 18:19; Mosi 4:15; L&P 93:40; Moses 6:55-58

Styrk ved enhver lejlighed

»Vi står alle i forskellige familiesituationer. Nogle familier har en mor og far og hjemmeboende børn. Nogle ægtepar har ikke længere hjemmeboende børn. Mange medlemmer af Kirken er enlige, og nogle er enlige med børn. Andre er enker eller enkemænd, som bor alene.

Uanset hvordan vores familie ser ud, så kan vi hver især gøre en indsats for at styrke vores familie eller hjælpe andre med at styrke deres.

Engang overnattede jeg hos min niece og hendes familie. Den aften, inden børnene skulle i seng, holdt vi en kort familieaften med en historie fra skrifterne. Deres far fortalte dem om Lehis familie, og om hvordan han havde lært sine børn, at de skulle holde fast ved jernstangen, som er Guds ord. Hvis de holdt fast ved jernstangen, kunne de føle sig trygge og opnå glæde og lykke. Hvis de gav slip på jernstangen, var de i fare for at drukne i kilden med snavset vand.

De demonstrerede det for børnene ved at lade moderen spille »jernstangen«, som de skulle klynge sig til, mens deres far spillede djævelen, som prøvede at trække børnene væk fra sikkerhed og glæde. Børnene var vilde med historien og lærte, hvor vigtigt det er at holde fast i jernstangen. Efter historien fra skrifterne var det tid til familiebøn ...

Skrifterne, familieaften og familiebøn styrker familien. Vi må benytte enhver lejlighed til at styrke familien og hjælpe hinanden med at holde os på denne rette vej.¹

Barbara Thompson, andenrådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab.

Hvad kan vi gøre?

1. Hvilke forslag til styrkelse af familien og hjemmet vil du overbringe dine søstre? Når du overvejer deres forskellige situationer, kan Ånden indgyde dig forslag.

2. Hvordan kan du ændre dine prioriteter i denne måned, så du kan styrke din familie og dit hjem?

Du kan læse mere på www.reliefsociety.lds.org.

Fra vores historie

Lige fra begyndelsen har Hjælpeforeningen haft til opgave at styrke familien og hjemmet. Profeten Joseph Smith sagde ved et hjælpeforeningsmøde til søstrene: »Når I går hjem, så sig aldrig et uvenligt ord til jeres ægtemænd, men lad venlighed, næstekærlighed og kærlighed krone jeres geminger fremover.²

I 1914 sagde præsident Joseph F. Smith til søstre i Hjælpeforeningen: »Hvor end der er uvidenhed eller bare mangel på forståelse, hvad angår familien ... så findes denne organisation eller er i nærheden. Og gennem den naturlige gave og inspiration, som denne organisation besidder, er de forberedt og klar til at formidle undervisning med hensyn til disse vigtige anliggender.³ ■



FOTOILLUSTRATION: ROBERT CASEY

NOTER

1. Barbara Thompson, »Hans arm er nok«, *Liahona*, maj 2009, s. 84.
2. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 477
3. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph F. Smith* 1998, s. 186.

Små og enkle ting

»Ved små og enkle ting bliver der udrettet store ting«
(Alma 37:6)

FOKUS PÅ TEMPLET

Templet i København

Denne smukke rødstensbygning, der oprindeligt i 1931 blev indviet som kirken på Priorvej på Frederiksberg, blev Kirkens 118. tempel, da det blev indviet som sådan den 23. maj 2004. Det blev beskrevet som »et nyt tempel i en gammel skal.«¹

Det oprindelige eksteriør – som omfatter en facade med imponerende søjler omkring en trædør – blev bevaret og restaureret, mens interiøret undergik en omfattende rekonstruktion. Vægmalier og malerier af lokale landskaber udtrykker templets tydelige danske og svenske påvirkning. Fem høje



Denne kirkebygning, som er opført af medlemmer, blev indviet i 1931 og senere anvendt som beskyttelsesrum under anden verdenskrig. Da bygningen var blevet renoveret blev den det 118. tempel (nedenfor).

vinduer af kunstglas pryder hver side af bygningen, der har et helt unikt kobbertag med en kobberbeklædt kuppel.

Ved tempelindvielsen bad præsident Hinckley vor himmelske Fader om at »røre hjertet på alle dem, der tjener her, med en forståelse af dine guddommelige hensigter og dit herlige værk, som er at »tilvejebringe u dødelighed og evigt liv for mennesket« (Moses 1:39).²

NOTER

1. Se »2004: Year in Reviews«, *Church News*, 25. dec. 2004, s. 13.
2. Se »Dedicatory Prayer«, ldschurchtemples.com/copenhagen.



SÅDAN FÅR DU MERE UD AF SØNDAGENS LEKTIONER

- I løbet af ugen kan du læse skrifterne og gennemgå undervisningsmateriale. Læs spørgsmålene i slutningen af hver lektion og spørg dig selv, hvordan de kan anvendes i dit liv.
- Sæt dig det mål at lære noget nyt i hver klasse, du deltager i. Den nye indsigt kan komme fra Ånden, underviseren eller fra andre klassedeltagere.
- Bed om en forståelse af materialet.
- Mød op til klassen beredt til at deltage i lektionen ved at dele din viden og dit vidnesbyrd med andre.



KIRKEHISTORIE FRA HELE VERDEN

Indien

I 1849 satte to mormonske sømænd kurs mod Indien. I Calcutta begyndte de uofficielt at forkynde evangeliet. I 1851 ankom Joseph Richards for at indlede den formelle missionering i landet. Han døbte de første medlemmer af Kirken i Indien og dannede en gren. I 1852 var der 189 medlemmer. De byggede snart en lille kirkebygning – den første kirkebygning i Asien.

I løbet af det følgende århundrede gik missioneringen dog trægt. Men i 1978 begyndte missionærægtepar at tjene som kirkerepræsentanter for at få Kirken anerkendt og for at styrke medlemmerne.

Siden da er Mormons Bog blevet oversat til fem af Indiens 20 største sprog: hindi, tamil, telugu, urdu og udvalgte afsnit på bengalsk. Missionen i Bangalore i Indien blev oprettet i 1993. I 2007 blev missionen i New Delhi, som dækker det nordlige Indien og flere nærliggende lande, oprettet.

Kirken har modtaget national anerkendelse for sit virke med over 50 humanitære grupper i landet.

Kirken i Indien

Medlemstal	8,200
Missioner	2
Distrikter	6
Grene	30

Herunder: Gideon og Hansen Prabhudas fra Bangalore 2. Gren. Til højre: En gruppe præstedømmebærere fra Hyderabad 4. Gren.



12-årige Henry McCune, et nyt medlem, modtager nogle sidste dages hellige missionærer, da de ankommer til Calcutta i Indien i 1853.



Jeg besluttede at følge det råd, som jeg var blevet givet og finde ud af, hvad det virkelig ville sige at tro på Frelseren.

HAN KAN HELE ALLE SÅR

Sylvia Erbolato Christensen

Det skete den 16. december 1991 – på vores otte års bryllupsdag. Den dag døde vores første søn, som følge af en babysitters handlinger. Han var kun to og en halv måned gammel.

De følgende måneder og år var overskygget af sorg, vrede, skuffelse og håbløshed. Sindsbevægelsen, som overvældede mig, er ubeskrivelig. Intet, som nogen sagde, kunne lindre min smerte.

Jeg læste mange bøger og skriftsteder, men ingen af dem tilfredsstillede mit røb om svar.

Jeg havde det sjældne privilegium at mødes med ældste James E. Faust (1920-2007), som dengang var medlem af De Tolv Apostles Kvorum, fordi han var ven med mine forældre. (Han traf min mor Flavia og hendes familie, da han var missionær i Brasilien). Jeg var sikker på, at ældste Faust ville kunne trøste mig.

Jeg stillede mange spørgsmål, mens han tålmodigt lyttede. Ældste Faust anerkendte, at det, jeg havde været ude for, bestemt var smertefuldt og utrolig vanskeligt. Han læste flere skriftsteder og talte om behovet for at arbejde mig igennem min sorg og nå frem til, at jeg fuldstændig kunne underkaste mig Herrens vilje, så jeg kunne genforenes med min søn. Han sagde: »Sylvia, det drejer sig om dig nu. Jeg forstår, at du er bekymret for din søn, men faktisk burde du tænke mere på dig selv og hvordan du skal genskabe dit liv. Det bliver ikke let, men du kan hele dit hjerte ved Jesu Kristi forsoning.»

Han gav mig en velsignelse, hvori han sagde, at jeg ville blive i stand til at forstå den

afgørende rolle, som Jesus Kristus spiller i vores tilværelse, og tillade ham at blive kilden til den styrke, jeg havde brug for.

Da jeg forlod vores møde, var jeg stadig skuffet; hans råd syntes så enkle og dog så uopnåelige. Min mor var også modløs, for intet, hun sagde til mig, syntes at hjælpe. Jeg husker, hun sagde: »Tro på og hav håb i Frelseren, og lad tiden hele dine sår.»

På min personlige rejse tilbage til glæden besluttede jeg at følge det råd, jeg var blevet givet, og finde ud af, hvad det ville sige at sætte sin lid til Frelseren. Intet ændrede sig med det samme. Men dag for dag, år for år, fik jeg, ved hjælp af bøn og et voksende vidnesbyrd, vished om, at Frelseren kan hele vores sår.

Jeg er klar over, at ikke alle kan få mulighed for at tale med en apostel, som jeg gjorde. Men alle kan få – og får – mulighed for at lære Frelseren at kende og lægge sin byrde på ham. Og ja, Jesu Kristi tilstedeværelse i vores tilværelse kan lindre *enhver* smerte.

Jeg ved, at det kan bringe glæde ind i vores tilværelse, når vi har Herren med os. Han er vores ven, vores lærer og et eksempel på at holde ud til enden. Han har virkelig udholdt alt, og han ved, hvilke sorger vi har (Alma 7:11-12). Hans forsoning har udvirket det mirakel, at det knuste heles i dette liv som forberedelse til det næste.

Jeg vil altid være taknemlig for ældste Fausts og min mors ord. De fik mig til at indse, at uanset hvad mine trængsler er, så er Jesus Kristus den eneste vedvarende kilde til håb og støtte, som jeg har. ■

Velsignet af min kaldelse

Judith Castillo Martelo

»Herren har kaldet dig til at tjene som præsident for Primary,« sagde grenspræsidenten til mig. Der var kun gået et år fra jeg havde forladt Laurbærpigeklassen, og to år siden jeg var blevet døbt som medlem af Kirken. Jeg var meget skeptisk.

»Jeg har ikke den tålmodighed, der skal til for at undervise børn,« sagde jeg.

»Tror du på, at din kaldelse kommer fra Gud?« spurgte han. »Når han kalder os, kvalificerer han os til opgaven.«¹

Hans ord fyldte mig med fortrøstning, og jeg vidste straks, at Herren måtte have brug for mig i Primary. Jeg anede ikke, hvordan jeg skulle udfylde min nye kaldelse, men jeg vidste, at han ville lede mig.

Jeg ønskede at yde mit bedste, men få måneder senere fik min mor at vide, at hun havde cancer. Desuden læste jeg til systemingeniør. Jeg havde svært ved at opfylde alle mine ansvar derhjemme, på universitetet og i Primary. Min ånd begyndte at vakle, og en søndag brød det hele bare sammen, og tårerne fik frit løb.

Et andet medlem af menigheden bemærkede det og gav mig et pragtfuldt råd: »Judith, den bedste måde at komme gennem trængsler på er ved at glemme sig selv i evangeliet og tjene andre,« sagde han. »Når du gør det, vil du opleve, at Herren letter dine byrder.«

Da jeg fulgte hans opmuntrende råd, ændredes min indstilling, min tro blev styrket, og jeg var fast besluttet på at tjene Herren. Mine trængsler fortsatte, men jeg hengav mig til min kaldelse og glædede mig til at se børnene hver søndag. De lærte mig noget nyt hver uge, når de viste mig deres vidnesbyrd ved deres handlinger. Som månederne gik, så jeg, hvordan Herren formede min karakter, og hvordan jeg udviklede de gaver og talenter,

som jeg ikke vidste, at jeg havde.

Det følgende år rejste jeg fra Barranquilla i Colombia for at tage med min mor til Bogota i en måned, fordi hun skulle i kemoterapi. I den periode bad jeg konstant og følte mig tæt på Herren. Jeg besluttede at skifte universitetsstudium, og ved inspiration erfarede jeg, at Herren ønskede, at jeg skulle bruge mit liv på at undervise børn. Da jeg vendte tilbage til skolen, begyndte jeg at læse til lærer i specialundervisning.

Jeg vidste, at min himmelske Fader havde givet mig kaldelsen i Primary som en forberedelse. Da jeg tjente, opdagede jeg mit sande kald i livet, og da jeg efterlevede evangeliet og glemte mig selv i tjenesten, følte jeg, at jeg hvilede i Herrens arme.

Det vidnesbyrd, som jeg opnåede ved at tjene i primarypræsidentskabet og senere i stavens primarypræsidentskab, har styrket mig som medlem af Kirken. Jeg har lært, hvordan jeg skal undervise på en kærlig måde, se med et barns øjne og søge Herrens vejledning og inspiration.

Jeg underviser på en tosproget skole i min by og hver eneste dag, tænker jeg på min indsats, mine udfordringer og mine velsignelser i de år. De børn, som var i Primary dengang, er teenagere i dag, men deres øjne stråler stadig med en kærlighed til Frelseren og hans evangelium.

Jeg ved, at når Herren kalder os, så underviser og oplærer han os og sætter ledere på vor vej for at hjælpe os med at efterleve dette smukke Jesu Kristi evangelium. ■

NOTE

1. Se Thomas S. Monson, »Kaldet til at tjene«, *Stjernen*, juli 1996, s. 45.



EN MULIGHED FOR VÆKST

»Enhver kaldelse åbner mulighed for at tjene og udvikles. Herren har organiseret Kirken på en måde, der giver hvert medlem mulighed for at tjene, hvilket igen fører til personlig åndelig vækst. Uanset hvad din kaldelse er, så vil jeg opfordre dig til at se det som en mulighed for ikke blot at styrke og velsigne andre, men også for at blive det, som vor himmelske Fader ønsker, at du skal blive.«

Præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, »Loft, hvor I står«, *Liahona*, nov. 2008, s. 56.

Find et hjem i EVANGELIET

Rozelle Hastwell Hansen

Da jeg voksede op i Perth i Australien, var religion en lidt affære for mig. Jeg blev døbt i en metodistkirke, gik på kristne skoler og kom sporadisk til møderne i en baptistmenighed sammen med min bedstemor. På trods af den åndelige ustadighed faldt bøn mig naturligt – takket være min bedstemor, som fortalte om sin tro og lærte mig at læse i Bibelen. Jeg er taknemlig for hendes stabile indflydelse i mit liv, for jeg begyndte instinktivt, trods mine verdslige gøremål, at udvikle tro på Jesus Kristus. Når jeg ser tilbage på det, indser jeg, at min himmelske Fader forberedte mig på at modtage det gængs evangelium.

En forberedende hændelse fandt sted, da jeg blev involveret i et trafikuheld, mens jeg var i Frankrig. Få øjeblikke efter, at jeg fik en stærk tilskyndelse til at spænde min sikkerhedssele, skred bilen ud og væltede ned ad en seks meter høj skråning. Takket være den advarselsrøst, og fordi jeg genvandt forligheden i mine fødder og ben, mens andre med lignende skader ofte forbliver lammet, begyndte jeg at forstå, at en guddommelig kraft, som var større end min egen, virkede til min gavn.

To år senere, da jeg var tilbage i

Frankrig som udvekslingsstudent, inviterede Kayla Barth, en medstuderende fra Californien, mig med i kirke. Kaylas grænseløse begejstring for evangeliet fascinerede mig. Jeg lyttede opmærksomt, mens hun fortalte om frelsesplanen. Det lød alt sammen bekendt, som om jeg havde hørt det før.

Da jeg trådte ind i kirkebygningen i Angoulême for første gang, var det som at blive omsluttet af en varm dyne. Jeg var kommet »hjem«. Samme dag bar den missionær, som underviste i gæsteklassen, et stærkt vidnesbyrd om den første åbenbaring. Da han forklarede, hvordan Helligånden vidner for os, strømmede varmen ud fra mit hjerte og fyldte hele min krop. Dette stærke vidnesbyrd gjorde et uudslætteligt indtryk på mig, som har båret mig gennem de trængsler, som har prøvet min tro.

Omkring en måned efter jeg først var trådt ind i kirkebygningen i Angoulême, besluttede jeg mig for at blive døbt. Jeg var 18 år og skulle ikke have mine forældres tilladelse. Men da jeg ringede til min familie i Australien med de gode nyheder, blev jeg rystet og skuffet over at høre deres negative indstilling til Kirken og deres modstand mod mit ønske om at blive døbt.

Det gjorde mig tung om hjertet. Skulle jeg gå imod min familie, som jeg elskede meget højt? Eller skulle jeg udskyde min dåb, indtil jeg vendte hjem til Australien, hvor jeg risikerede at møde endnu stærkere modstand?

Matthæus 19:29 hjalp mig med at træffe beslutningen: »Enhver, som har forladt hjem eller brødre eller søstre eller far eller mor eller børn eller marker for mit navns skyld, får det hundredobbelte igen og arver evigt liv.« Var jeg villig til at sætte Frelseren først – sågar før min familie? Svaret var ja, og den 16. december 1989 blev jeg døbt og bekræftet som medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Min resterende tid i Frankrig var fyldt med en fredfuld glæde, som jeg aldrig havde kendt før.

Da jeg vendte hjem til Perth, tog min familie imod mig med åbne arme. Men mine forsøg på at dele evangeliet med dem blev mødt med strid modstand. De sørgede endog for, at jeg kom til at tale med »religionseksperter«, som kunne »oplyse« mig og få mig til at indse, at jeg havde begået en »fejltagelse«. Det var en hård prøve på min tro, og efter et stormløb af anti-mormonsk propaganda begyndte jeg at tvivle på min beslutning.

Men i mit hjertes lønkammer kunne jeg ikke fornægte, at det, jeg havde oplevet i Frankrig, kom fra Gud, så jeg søgte styrke hos Herrens Ånd. Jeg fastede og bad hver søndag i flere uger. Jeg begravede mig i skrifterne, og jeg fik præstedømmevelsignelser til vejledning og styrke, og jeg kom i kirke hver uge for at nyde de helliges fællesskab. I stedet for at dvæle ved det, jeg ikke forstod eller vidste, fokuserede jeg på det, som jeg vidste: Jeg er Guds barn, Jesus er Kristus, Joseph Smith grenoprettede Herrens kirke, Mormons Bog og Bibelen er Guds ord, og familier kan være sammen for evigt. Dette nye perspektiv fik mit vidnesbyrd til at vokse og blive stærkere.

Den sidste udfordring, som jeg skulle tackle det år, var at blive gift i templet, uden at min familie kunne være der. En ung mand, som jeg havde truffet i Frankrig, og som jeg havde brevvekslet med, kom på besøg fra Californien i tre uger. Det stod klart for os begge, at vi gerne ville giftes med hinanden, men jeg stod over for endnu en vanskelig beslutning: Skulle jeg gifte mig i templet og blive besejlet for tid og al evighed, eller skulle jeg gifte mig et andet sted, så min familie kunne være med til ceremonien?

Jeg fulgte min stavspræsidents råd og giftede mig i templet i februar

1991. Det sårede min familie dybt dengang, men de har siden erkendt, at Kirken er en velsignelse i mit liv. Nu hvor de har set vores børn udvikle sig i evangeliet, har de udtrykt taknemlighed for det, vi lærer dem, og for de personer, som de udvikler sig til.

For nylig udtrykte et af mine børn taknemlighed for min beslutning om at modtage evangeliet og opfostre en familie i Herren. Hendes oprigtighed bevægede mig dybt, for jeg indså, at beslutningen om at efterleve evangeliet havde velsignet ikke blot mit liv, men også hendes.

Jeg er min himmelske Fader evigt taknemlig for miraklerne og påvirkningen fra jordiske engle, som ledte mig hjem til Jesu Kristi evangelium. Tyve år efter forstod jeg, at alle prøvelserne, hjertesorgen og risikoen for at såre min familie var det værd. Evangeliet betyder alt for mig. Det er sandt. Det er mit hjem. ■

Da jeg trådte ind i kirkebygningen i Angoulême for første gang, var det som at blive omsluttet af en varm dyne. Jeg var kommet »hjem«.



SEKSUEL RENHED ER EN VELSIGNELSE FOR OS

Kyshed betyder at være moralsk ren i tanker, ord og handlinger. Denne seksuelle renhed er behagelig for Gud.¹ Vor himmelske Fader har givet os den hellige formerkraft i den hensigt, at vi skal frembringe børn og udtrykke kærlighed mellem mand og kvinde i ægteskabet. Han har også givet os kyskhedsloven som en beskyttelse mod den skade, som udspringer af at dyrke fysisk intimitet uden for ægteskabet.

Vor himmelske Fader har sat tydelige grænser for kyskheden. Han befaler os, at vi ikke må have seksuelle forhold, før vi er gift. Når vi er gift, er vi blevet befalet at være vores ægtefælle fuldkommen tro.² Hvis vi overtræder kyskhedsloven, har vi begået en alvorlig synd.³ Profeten Alma sagde, at seksuel synd er mere alvorlig end nogen anden synd, bortset fra mord eller fornægtelse af Helligånden.⁴

» Eller ved I ikke, at jeres legeme er et tempel for Helligånden, som er i jer, og som I har fra Gud? I tilhører ikke jer selv?

for I blev købt dyrt. Ær derfor Gud med jeres egeme!« (1 Kor 6:19-20).

Satan håner kyskhedsloven og ægteskabets hellighed, når han frister os til at tro, at seksuel intimitet uden for ægteskabet er i orden, hvis manden og kvinden er forelskede. Det er ikke sandt. Det er en alvorlig synd, som besudler den kraft, som Gud har givet os til at frembringe liv.⁵

Vor himmelske Fader har befalet os alle at efterleve kyskhedsloven. Velsignelserne ved at adlyde denne befaling og konsekvenserne ved at overtræde den er de samme for os alle, uanset vore impulser, ønsker og seksuelle fristelser.

Hvis vi har begået en seksuel synd, vil Herren tilgive os, hvis vi virkelig omvender os.⁶ Fortvivlelsen ved synd kan erstattes af tilgivelsens dejlige fred.⁷

Når vi holder os seksuelt rene, bliver vi mere lydøre over for Helligåndens vejledning og modtager styrke, trøst og beskyttelse.⁸



1. Du kan lige nu beslutte dig for at være kysk og aldrig vakle. Nogle mener, at de kan begå seksuel synd og så bare omvende sig senere. Den indstilling udviser manglende ærbødighed over for Herrens befalinger og en ringe forståelse for omvendelse og retskaffenhed.⁹



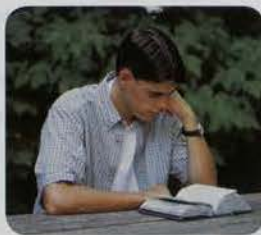
2. Når du er sømmelig i påklædning og fremtoning, viser du Gud, at du ved, at dit legeme er hans hellige skaberværk. Sømmelighed fremmer kyskhed.¹⁰



3. Pornografi er vanedannende og ødelæggende. Det berøver dig din selvrespekt og selvkontrol og fører ofte til mere alvorlige seksuelle synder.¹¹



4. Hvis du oplever, at du kæmper med seksuelle fristelser, herunder tiltrækning til dit eget køn, kan du vælge ikke at give efter for disse fristelser. Herren vil "skabe udvej", så du "ikke bukkes under".¹²



5. Hvis du har begået seksuel overtrædelse, så tal med din biskop eller grenspræsident. Han kan hjælpe dig gennem omvendelsesprocessen.¹³



6. Hvis du er offer for voldtægt, incest, overgreb eller andre seksuelle forbrydelser, så er du ikke skyldig i nogen synd. Din biskop eller grenspræsident kan hjælpe dig gennem den følelsesmæssige helingsproces.¹⁴



7. Hvis du er single og går ud på dates, så skal du behandle den, du er ude med, respektfuldt. Du skal planlægge opbyggende aktiviteter og afholde dig fra samtaler eller aktiviteter, der vækker seksuelle følelser.



8. Hvis du er gift, så vær din ægtefælle tro i tanker, ord og handling.¹⁵ Det er upassende at flirte med andre. Hold dig fra situationer, hvor der kan opstå fristelser.¹⁶ ■

»Vi erklærer, at Guds befaling til sine børn om at mangfoldiggøre sig og opfylde jorden stadig er gældende. Vi erklærer endvidere, at Gud har befalet, at foreringens hellige kraft kun skal anvendes mellem en mand og en kvinde, der er lovformeligt viet som ægtemand og hustru.«¹⁷

NOTER

1. Jakob 2:7.
2. Se L&P 42:22.
3. Se 2 Mos 20:14; 1 Thess 4:3.
4. Se Alma 39:5.
5. Se 1 Kor 7:2-5.
6. Se Es 1:18.
7. Se L&P 58:42-43.
8. Du kan læse mere i *Til styrke for de unge* 2001, s. 26-28; *Evangeliske principper* 2009, s. 221-229; og *Tro mod sandheden* 2005, »Kyskhed«, s. 88-93.
9. Se Alma 42:30.
10. Se *Tro mod sandheden* »Sømmelighed«, s.143-145.
11. Se Alma 39:9; 3 Ne 12:28-30; L&P 42:23; 121:45.
12. 1 Kor 10:13; se også 1 Mos 39:1-12.
13. Se *Kirkens præsidenters lærdomme: Spencer W. Kimball* 2006, s. 39, 41-42, 44-45; se Mosi 26:29.
14. Se *Tro mod sandheden* »Mis-handling«, s. 97-99.
15. Se Ef 5:28; L&P 42:22-23.
16. Se 1 Thess 5:22.
17. »Familien: En proklamation til verdens, *Liahona*, okt. 2004, s. 49.

Hvad BRAGTE PIONERERNE MED SIG?



Præsident Stephen L. Richards blev født den 18. juni 1879 i Mendon i Utah. Han blev kaldet som apostel i 1917 og som førsterådgiver i Det Første Præsidentskab i 1951. Det følgende er et uddrag af en tale, som han holdt ved aprilkonferencen i 1947, 100 år efter at pionererne var ankommet til Saltsødalen.

Præsident Stephen L. Richards (1879-1959)

Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

For at kunne forstå pionererne og deres præstationer må vi granske deres motiver ... De kom for at finde frihed og fred, som andre har gjort. De kom for at skabe et hjem for dem selv, som andre har gjort. De kom for at tilbede Gud og udøve deres tro i overensstemmelse med deres samvittighed, som andre har gjort, men de kom også for noget andet, som, så vidt jeg ved, ikke finder sit modstykke i nogen anden pionerbevægelse: De kom i den

klare hensigt at skabe et samfund, så de kunne skænke den civilisation, som de var flygtet fra, ja, sågar deres forfølgere, de principper for liv og adfærd, som var kilden til deres egen inspiration, sammenhængskraft, fremgang og lykke ...

Hvad bragte pionererne da med sig? De medbragte en arbejdsomhed, som sjældent har set sin lige. De forkyndte og praktiserede arbejdets evangelium som grundlaget for fremgang og lykke ...

De medbragte uddannelse og en kærlighed til kunst og skønhed ...

De medbragte en høj grad af loyalitet og en enestående evne til at udvise fast hengivenhed over for den sag, som de troede på ...

Nu kommer jeg til det største, som pionererne bragte med sig, og det vil jeg karakterisere som visdom, visdom omkring det, der er vigtigt her i livet ...

For det første var der menneskets legeme ... Pionererne medbragte en ny opfattelse af legemet, som begavede den med hellig betydning. De forkyndte, at legemet er det jordiske hylster, hvori menneskets ånd, Guds bogstavelige barn, har bolig, og at legemet ikke kan besmittes eller forurennes eller på anden måde vanrøgtes ved at indtage gift eller berusende stoffer, uden samtidig at krænke Gud, hvis Ånd dvæler i det ... De medbragte en sundhedslov ...

For det andet – karakter eller personlighed ... Pionererne forkyndte ikke blot at mennesket er Guds barn, af den ædleste slægtslinje, men også at han er bestemt til, hvis han lever værdigt til det, at samarbejde med vor himmelske Fader om at fremme hans evige værk i al fremtid ...

Dernæst – familien ...

Hvilken visdom medbragte pionererne om familien? De tillagde den de ædleste og mest ophøjede egenskaber, som den nogensinde i verdenshistorien er blevet tillagt. De forkyndte, at den ikke alene

Det største, som pionererne bragte med sig var visdom.

er den grundlæggende enhed for et lykkeligt liv og fremgang her på jorden, men også at den udgør selve grundlaget for vores håb om en herlig ophøjelse i vor Guds celestiale rige. Faktisk er den himmel, som vi stræber efter, en videreførelse af vores hjem i evigheden.

I skarp kontrast til disse ophøjede principper om hjemmet og familien står de tragiske onder i familielivet i dag – skilsmisse, opløste hjem, forsømte, vildfarne børn, som i højere grad bør ynkes, fordi de er ofre for familielivets nedbrydelse ... Åh, hvis blot den visdom, som disse ydmyge pionerer medbragte, kunne finde anvendelse i verdens familier, ville det være en stor gevinst for menneskeheden: bekvemmelighed, lykke og fremgang.

Og endelig ... broderskab. De forkyndte, på den mest realistiske måde, tanken om, at alle nationer, slægter, tungemål og folkeslag tilhører Guds familie ... De troede ...

at det eneste håndgribelige håb om fred i verden lå i at udbrede denne lære om broderskab til hele verden ...

... Disse vise bidrag, som jeg har omtalt, og mange andre er blot principper i Herren Jesu Kristi evangelium, som var blevet gengivet gennem profeten Joseph Smith ... Det var på grund af pionerernes ubetingede tro på dette storslåede budskab om liv og sandhed, at de grundfæstede Herrens hus »højt over bjergene« (Es 2:2). Det var en præstation at grundfæste et samfund og forvandle en ørken til byer og landsbyer med de hjem, skoler og faciliteter, som vi nu nyder godt af. Det var en langt større præstation at grundfæste Guds rige og fra Zion at udsende det gode budskab om håb og tro og guddommelig, evig visdom til menneskeheden. Det var den virkelige arv, som vore ædle pionerer bragte med sig og efterlod til os og vore venner ... Det er livets mest dyrebare gave. Må Gud hjælpe os med at værdsætte den, efterleve den og udbrede den. ■



ILLUSTRATION: PAUL WATSON

Vælg templet

Sådan lyder rådet fra et stigende antal sidste dages hellige i Indien, som ved, at man opnår velsignelser ved at komme i Herrens hus.

Richard M. Romney

Kirkens Tidsskrifter



Man ser det bedst i deres øjne. Der er en glæde, et håb og en tro, en optimisme, som fremkalder smil, når man siger:

»Fortæl mig, hvordan du har det med templet.«

For de sidste dages hellige i Indien giver tempelægteskab en dybere forståelse, en følelse af tilfredshed og en forpligtelse til altid at holde pagterne, mens de glæder sig over evighedens løfter. Skønt det nærmeste tempel ligger flere tusinde kilometer borte i Hongkong, er et stigende antal begyndt at finde vej til Herrens hus. Vejledt af bøn, tro og Ånden vælger de at blive beseglet i templet. Her er nogle af deres tanker og beretninger.

Find styrke

William Prabhudas fra Bangalore 2. Gren arbejder ved retten. Han ved, hvor hjerteskræende det kan være at se ægteskaber blive opløst. Det var en af grundene til, at han og hans hustru var så ivrige efter at finde styrke i templet.

»Som de fleste andre ægtepar har vi til tider mindre problemer, som skal løses,« siger han. »Men det er meget lettere at løse dem, når begge har et evigt perspektiv.«

Hans hustru, Sheela, siger, at det ikke blot har hjulpet hende og hendes mand at tage i templet – det har også hjulpet deres børn: Celesta på 13

»Vi blev besejlet som familie. »Det var en dejlig følelse. Vi glemte alt om verden udenfor, og det var som at være i himlen. Vi taler hele tiden om det.«

Celesta Prabhudas



og Doris på 7. »Vi blev besejlet som familie,« siger Sheela. »Det var en dejlig følelse. Vi glemte alt om verden udenfor, og det var som at være i himlen. Vi taler hele tiden om det.«

»Det er en stor velsignelse at være besejlet til min hustru,« siger bror Prabhudas. »Og så førte de vores hvidklædte døtre ind til os. Det mindede mig om renlighed – renlighed i vores liv og vores hjem. Renlighed og templet går hånd i hånd. Når vi er rene, lover Herren os – i løfternes hus – at velsigne os.«

Celesta kan huske, at hendes familie arbejdede, planlagde og sparede op i to år for at kunne rejse til templet. Men bedst af alt husker hun, hvordan det var at være i templet med sine forældre, og at hendes tante og onkel og fætre og kusiner også var der for at se hendes familie

Herover: Familien Prabhudas rejste til templet i Hongkong i Kina (til venstre) for at blive besejlet. Det er det tempel, der ligger nærmest Indien.

blive besejlet. »Bagefter holdt vi alle sammen hinanden i hænderne. Vi kiggede ind i spejlene og tænkte på evigheden,« mindes hun. »Det var så smukt. Jeg vidste, at jeg ville være sammen med min familie altid.«

To og to sammen

Igennem årene har brødrene Thomas fra Hyderabad 4. Gren gjort meget for at være gode eksempler for hinanden. Som teenagere blev de medlemmer af Kirken samtidigt. De arbejdede sammen om at opmuntre deres mor, indtil hun også blev medlem af Kirken. Begge brødre har tjent i Bangalore-missionen i Indien. De trøstede begge deres mor, da deres far døde. Og begge er nygifte.

Nu er Rejjie og hans hustru, Metilda, blevet besejlet i templet, og Rennie og hans hustru,

Keerthi, følger deres gode eksempel og skal snart besejles.

»Fra det tidspunkt, hvor jeg blev medlem af Kirken, har det være én lang forandrings- og forbedringsproces, hvor jeg har lært frelsesplanen at kende og fulgt den,« siger Rejjie. »Men det faktiske mål er at vende tilbage og leve sammen med vor himmelske Fader, vores kærlige far, som så inderligt ønsker, at vi skal vende tilbage til ham, at han gav os en Frelser, sin Søn, Jesus Kristus, som frelser os fra synd og evig død. Jeg er taknemlig for, at Jesu Kristi evangelium har forandret mig og min familie, og besøget i templet var kronen på værket.«

Rejjie forklarer, at en af de udfordringer, som han og Metilda stod over for, da de skulle have deres forældres godkendelse til giftermålet, var, at de kommer fra forskellige

regioner og taler forskellige dialekter. »Men i templet er der ingen forskel på folk,« siger han, »og det var rart at blive mindet om.« Han mener, at Indiens fremtid tilhører de unge. »Der er os, der skal gøre hele forskellen,« siger han og ser på Metilda. »Det er den vision, som vi begge har. Vi skal afholde familieaften, have familiestudium og familie-bøn og holde os templet for øje. Det er vores fremtid.«

Metilda er enig: »Når jeg spørger ham, hvordan han kan være så forstående og kærlig, siger han, at det er evangeliet, der gør ham bedre. Da han var på mission, så han sin missionspræsidents eksempel, som behandlede sin hustru respektfuldt og kærligt. Og i templet ser vi det samme mønster. Når vi udviser



det samme mønster i vores hverdag og til vore kommende børn, så vil den indflydelse styrke Kirken i Indien.

Rennie taler om, hvordan han traf sin kommende brud,



»Jesu Kristi evangelium har forandret mig og min familie, og besøget i templet var kronen på værket.«

Rejje Thomas

Ovenfor, fra venstre: Rejje, Metilda, Keerthi og Rennie Thomas. Herunder: Rennie og Keerthi holder af at deltage i Søndagsskolen hver uge.

mens han gik til seminar som undersøger af Kirken. »Jeg ville hellere spille cricket, men seminarlæreren sagde: »Du skal sætte Gud først, og det gjorde jeg så. Selv om jeg var genert, tog jeg derhen og sad på bageste række.« Han fik øje på Keerthi på forreste række. Hun havde da været medlem af Kirken i et halvt år. Selv om de blev gode venner, var det først, da Rennie vendte hjem fra sin mission, at de begyndte at gå ud sammen. Keerthi kan huske, hvordan de,

da de havde besluttet sig for at gifte sig, opsøgte deres forældre for at overbevise dem om, at det var det rette valg.

»I seminar lærte vi, at vi skulle ære vores forældre, og det huskede vi,« siger hun.

Rennie tilføjer: »De rådede os til at gøre vores uddannelse færdig først, og de sagde, at jeg skulle vente på, at min bror giftede sig. Så vi arbejdede og ventede, og det bedste ved det

hele var, at da vi havde fuldført vores uddannelse, giftede min bror sig, og Keerthis far var meget imponeret af deres bryllup. Da han så deres gode eksempel, gav han os sit ja, og på den måde ærede vi vores forældre og fik vores ægteskab arrangeret på den vis.«

Rennie siger, at hans oplevelse med Keerthi er et godt eksempel på, hvordan forståelsen for ægteskab i Kirken bliver mere udbredt. »Da jeg blev medlem af Kirken, var det stort, hvis et medlem giftede sig med et andet medlem,« siger han. »Og hvis de kom i templet, var det endnu større. Men nu forstår vi, hvordan vi skal gifte os inden for Kirken. Vi sikrer os, at vi er parat til at komme i templet. Templet er nøglen.«

Præsidentens eksempel

Når man træder ind ad døren til Venkat og Lynda Dunna fra Hyderabad 4. Gren, ser man mange tegn på, at de unge nygifte er vilde med hinanden. Et hjemmelavet fødselsdagsbanner fra ham til hende hænger

på væggen. Et album med deres bryllupsbilleder ligger på sofa-bordet. Når de taler, lægger han armen om hende, og hun smiler så ofte, at det er smittende.

De beskriver, hvordan de traf hinanden ved kirkeaktiviteter,

forældre ville ikke sige nej, men de ville gerne have, at vi ventede flere måneder, måske et år,« mindes Venkat.

»Det var Ånden, der hjalp os,« fortsætter han. »Jeg følte mig tilskyndet til at fortælle alle, at



*»Vi tænkte hele tiden:
»Herren vil hjælpe os,«
og det gjorde han.«
Venkat Dunna*

Venkat Dunna

og hvor lykkelig Kyndas mor blev, da de forlovede sig, fordi hun vidste, at Venkat var medlem af Kirken. Men der var et problem. Venkat havde en storebror, som ikke var gift, og i Indien er det stadig skik, at ældre søskende skal giftes inden de yngre. Hans forældre, som er venlig stemt over for Kirken, uden at være medlemmer, var også ved at bygge hus, så de ville ikke holde bryllup, før huset stod færdigt. »Mine

både Lynda og jeg arbejdede, så vi kunne hjælpe med det hele, men at det var vigtigt, at vi blev gift snart, og at det var vigtigt, at vi begyndte med at tage til templet. Vi tænkte hele tiden: »Herren vil hjælpe os,« og det gjorde han.»

En ny sidste dages hellig kirkebygning blev indviet lige i tide til, at de kunne holde deres bryllup og reception der, og så tog de straks af sted for at blive besejlet i templet i Hongkong

**Herover:
Venkat og
Lynda Dunnas
mindes, hvor-
dan de rejste
til templet i
en gruppe på
syv personer.
Samme dag
som de blev
besejlet, blev
Lynda også
besejlet til sin
afdøde far.**

i Kina. »Vi var syv, der rejste til templet sammen,« siger Lynda. »Samme dag som Venkat og jeg blev besejlet, blev min mor, min søster og jeg besejlet til min afdøde far. Det var på alle måder en vidunderlig dag.«

Venkat, der nu tjener som grenspræsident, siger, at et af hans største ønsker er at se et tempel i Indien en dag. »Det vil være en stor velsignelse,« siger han. »Det vil hjælpe os med at opbygge Zion, der hvor vi er.«

»Vi blev ført sammen af vore familier og venner, men også af Ånden. Vi håber på, at Ånden altid vil lede vores ægteskab.«

Barat Powell

Ledt til ægteskab

Historien om Barat og Ishla Powell fra Chennai 2. Gren begynder faktisk med Barats forældre, Sathiadhas Powell og Suriya Kumari, som blev gift i 1981 og blev medlemmer af Kirken i 1991. I 1993 blev Sathiadhas kaldet som grenspræsident. Efter at have sparet og forberedt sig i flere år, rejste de, inden templet i Hongkong blev indviet, til templet i Manila for at blive beseglet.

Da deres familie voksede og modnedes i evangeliet, lærte de deres to sønner betydningen af at tage til templet. (Deres yngste søn er i øjeblikket på mission). Familien Powell var glade for at tempelægteskab straks var en del af planen, da deres ældste søn, Barat, blev forlovet. Ishla, hans forlovede, var ny i Kirken. »Lige fra mit første møde med missionærerne, har jeg vidst, at evangeliet var sandt, og jeg elsker det,« siger hun. Hun knyttede sig til den nuværende grenspræsidents familie, familien Isaac, som var blevet

Til højre: Historien om Barat og Ishla begynder faktisk med Barats forældre (næste side). »Vi lærer den yngre generation om templets betydning,« siger Barats far, Sathiadhas.



præsenteret for evangeliet af familien Powell.

Da hun blev døbt, havde Barat stadig fire måneder tilbage af sin mission. »Familien Isaac blev ved med at sige, at han var den rette mand for mig, men jeg ville udskyde ægteskab og selv udføre en mission,« siger Ishla. Selv om både grenspræsidenten og missionspræsidenten godkendte hendes missionæransøgning, forklarer Ishla, »ændrede jeg pludselig og helt uventet

mening. Jeg ville bede om at få at vide, om jeg skulle giftes.«

Da Barat vendte hjem fra sin mission, overraskede det ham, at der var flere, som sagde, at Ishla var den rette for ham. Kort efter mødtes de forbigående ved præsident Isaacs datters bryllup, men de fik ikke talt ret meget sammen. Det indiske samfund er meget formelt, når det drejer sig om mænds og kvinders bekendtskaber, og både Barat og Ishla ville gerne



opføre sig sømmeligt.

Tre uger senere bad Ishla for at få at vide, hvad hun skulle gøre, og det samme gjorde Barat. »Herren viste mig på så mange måder, at Barat var den rette,« siger Ishla. »Men jeg var meget tilbageholdende. Jeg bad: »Herre, hvis dette er den rette vej, så vis mig, hvordan jeg skal tale med ham.«

Barat siger: »Jeg havde talt med mange mennesker om hende, og de havde kun godt at sige om hende. Pludselig tænkte jeg: Jeg må tale med hende lige nu, men jeg vidste ikke hvordan. Jeg ringede til præsident Isaacs søster og spurgte, om hun syntes, at det var i orden at ringe.

Ishla fortsætter: »Mens jeg bad, ringede grenspræsidentens søster og sagde: »Barat vil tale med dig. Må jeg give ham dit nummer?« En halv time senere talte de sammen. Barat siger: »Det var, som om vi

havde kendt hinanden i årevis.«

Ishla havde hørt om tempelægteskab i institut og vidste, at hun ikke ville gå med til noget andet. Barat havde det på samme måde. Men de måtte spare penge op for at kunne rejse til templet, og det betød, at mange venner og slægtninge, deriblandt Barats mor og far, ikke ville have råd til at rejse med dem.

»Det er en lang rejse, og det er meget dyrt, men vi var alle sammen enige om,

at de skulle rejse,« mindes Sathiadhas. »Vi fortalte dem, at vi ville fejre dem ved den påkrævede bryllupsceremoni, inden de rejste, og vi bad dem om at tage mange billeder, når de var blevet besejlet. Så kunne vi fejre det sammen med dem, når de vendte hjem.

Vi lærer den yngre generation om templets betydning,« siger Sathiadhas. »Vi opmuntrer alle mennesker til at tage til templet, og vi vil også have, at vore børn tager derhen.« Han siger, at han især er tilfreds med den måde, hvorpå Barat og Ishla viste respekt for deres forældre, deres folks skikke og deres egen handlefrihed.

»I Indien taler man om »arrangerede ægteskaber« og »kærlighedsægteskaber,« siger Barat. »Vi mener, at vi har begge dele.« Faktisk foretrækker Barat og Ishla at kalde deres ægteskab for et »vejledt ægteskab.« »Vi blev ført sammen af vore familier og venner, men også af Ånden,« siger han. »Vi håber på, at Ånden altid vil lede vores ægteskab.« ■



LOKAL KULTUR OG EVANGELIEKULTUR

»Formålet med evangeliet er at forandre almindelige skabninger til celestiale borgere, og det kræver en forandring ...

Et folks tradition eller kultur eller levemåde omfatter uvægerligt nogle skikke, der må forlades af dem, som ønsker at modtage Guds største velsignelser ...

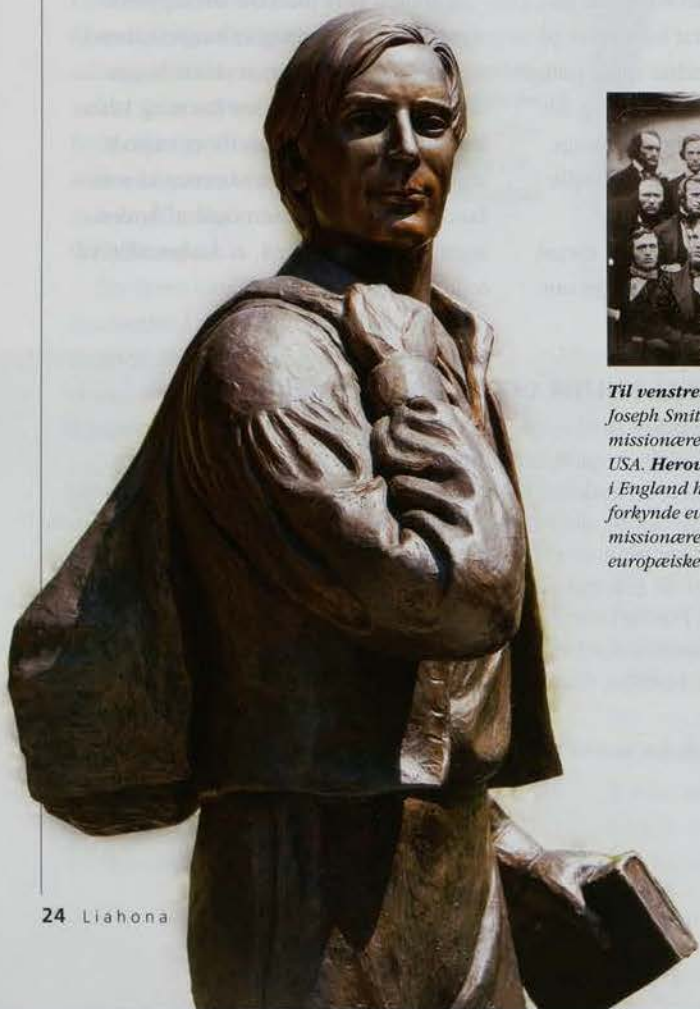
Der er en enestående evangelisk kultur, et sæt af værdier, forventninger og skikke, der er fælles for alle medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Denne evangeliske livsstil kommer fra frelsesplanen, Guds befalinger og de levende profeters lærdomme. Det kommer til udtryk i den måde, hvorpå vi opdrager vore børn og lever vores liv.«

Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum, »Omvendelse og forandring«, *Liahona*, nov. 2003, s. 37, 39.

Herunder: Præsident Heber J. Grant indviede templet i Cardston i Alberta i Canada den 26. august 1923 – det første tempel, som blev indviet uden for USA. **Til højre:** Den sølvurske, som ældste David O. McKay brugte til at lægge templets hjørnesten i 1915.



At dække hele Jorden



Til venstre: Samuel H. Smith, profeten Joseph Smiths bror, var blandt de første missionærer, der forkyndte evangeliet i USA. **Herover:** De tidlige missionærer i England havde stor fremgang med at forkynde evangeliet, og det samme gjaldt missionærerne i Skandinavien og andre europæiske lande.

Præsident Thomas S. Monson har opfordret sidste dages hellige til fortsat at udvise tro og bede, så »områder, hvor vores indflydelse er begrænset, og hvor vi ikke har tilladelse til at forkynde evangeliet« må blive åbnet (se rubrik side 25). Han var til stede ved det historiske møde i 1974, hvor præsident Spencer W. Kimball (1895-1985) bad Kirkens ledere om at øge deres indsats og deres vision så missioneringen kunne højnes i hele verden og »finde de nøgler, som åbenbart er gået tabt i mange nationer, så vi kan åbne disse lande.«¹

Præsident Monson lover, at der kan ske mirakler, når vi er udholdende i tro og bøn. Han ved af erfaring, at det er sandt. I årene efter præsident Kimballs bøn, så han en dramatisk vækst i antallet af missionærer og dåb af omvendte.² Han var vidne til, at mange områder blev åbnet, da sidste dages hellige adlød præsident Kimballs anmodning om at bede om, at verdens nationer ville åbne op for evangeliets forkyndelse. Præsident Monson var medvirkende til opførelsen af templet i Freiberg i Tyskland. Han var vidne til, at mange lande åbnede op for evangeliet efter murens fald i 1989.³

Denne kirkebygning er den første og ældste sidste dages hellige kirkebygning i Malvern i England. I 1840 omvendte ældste Wilford Woodruff 600 medlemmer af United Brethren, som mødtes her. De skænkede deres kirkebygning til Kirken, og den blev centrum for missioneringen i området. Senere solgte de den for at betale for lokale medlemmers rejse til Zion.

FOTOS: DAVID PICKUP



Til venstre og herover: Kirkebygningen i Gadfield Elm i Malvern i England er den første og ældste sidste dages hellige kirkebygning. I 1840 omvendte ældste Wilford Woodruff 600 medlemmer af United Brethren, som mødtes her. De skænkede deres kirkebygning til Kirken, og den blev centrum for missioneringen i området. Senere solgte de den for at betale for lokale medlemmers rejse til Zion.



»Jeg beder til, at jeres tro og bønner fortsat lyder for de områder, hvor vores indflydelse er begrænset, og hvor vi ikke har lov til frit at fortælle om evangeliet på nuværende tidspunkt. Der kan ske mirakler, når vi gør det.«

Præsident Thomas S. Monson, »Velkommen til konference«, Liahona, nov. 2009, s. 6.

TIL VENSTRE: STATUE AF SAMUEL H. SMITH, AF D. J. BAWDREY; TIL HØJRE: DE HELIGE SKÅN HØRD I LIVERPOOL, 1851, AF JOHN WATTS



Skibet Ellen Maria gøres klar til at afsejle fra Liverpool i England med kurs mod Amerika den 1. februar 1851. Dengang boede der over 50.000 sidste dages

hellige på de britiske øer. Udvandringen blev muliggjort af den selvsupplerende emigrationsfond, som lånte penge til fattige sidste dages hellige mod et løfte

om, at de ville tilbagebetale lånet, så andre også kunne udvandre. Tusinder af omvendte udvandrede for at slutte sig til de hellige i Amerika.



Han og alle andre sidste dages hellige profeter siden evangeliets genoprettelse ved, at disse ord, som profeten Joseph Smith skrev i marts 1842, er sande: »Sandhedens banner er blevet rejst. Ingen uhellig hånd kan standse dette værks fremgang. Forfølgelser kan rase, pøbelhobe kan forene sig, hære kan samles, og bagvaskelse kan sværte, men Guds sandhed vil gå frimodigt, ædelt og uafhængigt fremad, indtil den har gennemtrængt alle kontinenter, besøgt hvert et himmelstrøg, fejlet hen over alle lande og lydt i hvert et øre



26 Liahona



TIL VENSTRE: FOTOGRAFI AF KIRKEBYGNING FRA 1882 ER GENGIVET MED TILLADELSE FRA KIRKENS HISTORISKE MUSEUM; HEROVER: LØFTET, AF AL ROUNDS; HERUNDER TIL VENSTRE: BYG EVIGHEDEN NU, AF SYLVIA HJEGE DE SERVILLE, FJERDE INTERNATIONALE KUNSTKONKURRENCE; HERUNDER: LEHIS DRØM, AF ARACELI ANDRADE, SYVENDE INTERNATIONALE KUNSTKONKURRENCE.

Mange »øer i havet« var blandt de steder, hvor evangeliet begyndte at slå rodder i det 19. århundrede. **Yderst til venstre:** Grunden, hvor denne kirkebygning i Hawaii lå i 1882, blev det sted, hvor man opførte templet i Laie. Det stod færdigt i 1919 (til venstre). **Herunder til venstre:** Da missionærerne kom til New Zealand i 1854, blomstrede evangeliet. **Herunder:** Denne kopi af Stela 5 – en af 80 monumenter i Izapa i Chiapas i Mexico – er kendt som Livets træ-stenen. Nogle har foreslået, at den kunne skildre Lehis drøm (se 1 Ne 8).



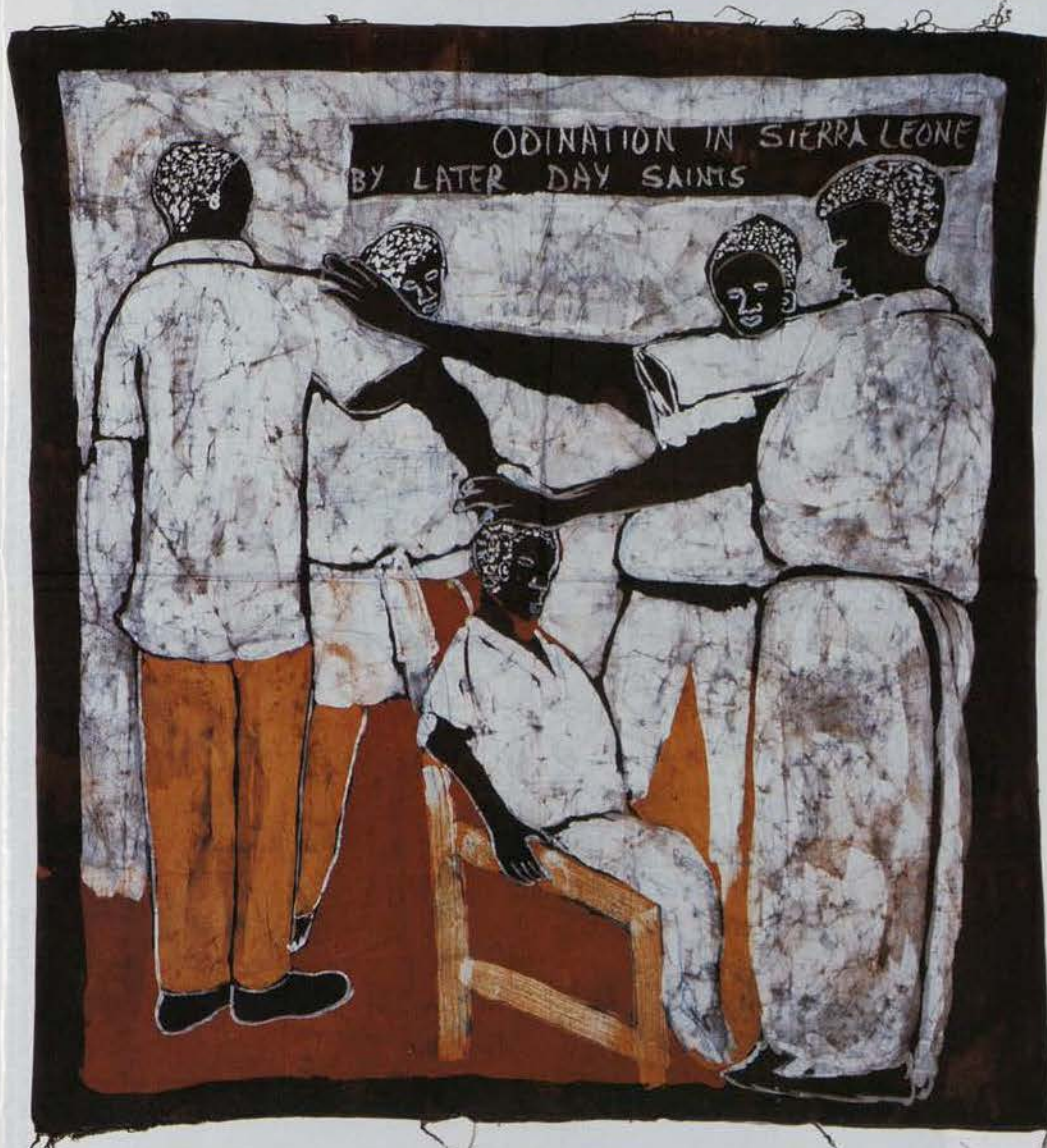
Til højre: I 1960'erne var der mange i Nigeria og Ghana, som opnåede vidnesbyrd ved at læse Kirkens litteratur. Da missionærerne ankom i 1978, var hundredvis af afrikanere parat til at blive døbt. I løbet af et år var 1700 mennesker blevet døbt og bekræftet.



JEG TROEDE!

I 1964 læste Joseph William Billy Johnson profeten Joseph Smiths vidnesbyrd og Mormons Bog og erkendte, at det virkelig var Guds ord. Kort efter drev Ånden ham til at gå fra dør til dør og forkynde budskabet. Med tiden fik han opbygget ti menigheder med over 1000 troende. I juni 1978 fik han en stærk tilskyndelse til at lytte til BBC i radioen. Han mindes: »Jeg hørte præsident Spencer W. Kimballs budskab om, at alle værdige mænd i verden kunne modtage præstedømmet. Jeg græd glædestårer.«

Se E. Dale LeBaron, »Steadfast African Pioneer«, *Ensign*, dec. 1999, s. 45.



ØVERST: FOTO AF NIGERIANSK DÅB I 1978; JANATH CANNON; HEROVER: SIDSTE DAGES HELLIG ORDINATION I SIERRA LEONE, AF EMILIE WILSON; TIL HØJRE: DÅB I SIERRA LEONE, AF EMILIE WILSON





– indtil Guds hensigter er udført, og den store Jahve skal sige, at værket er fuldbragt.«⁴

Lad os forene os i tro og bøn, så de områder, som nu er lukket, kan blive åbnet, og der vil ske mirakler, når vi tager imod præsident Monsons udfordring. ■

NOTER

1. Spencer W. Kimball, »Gå ud i alverdens«, *Den danske Stjerne*, nov. 1974, s. 444.
2. Se »Status Report on Missionary Work: A Conversation with Elder Thomas S. Monson, Chairman of the Missionary Committee of the Council of the Twelve«, *Ensign*, okt. 1977, s. 8.
3. Se Garold og Norma Davis, »Bag muren: Kirken i det østlige Tyskland«, *Stjernen*, feb. 1992, s. 12.
4. *History of the Church*, 4:540.
5. I »President Hinckley Visits Asian Saints, Dedicates Hong Kong Temple«, *Ensign*, aug. 1996, s. 74.

Til venstre: Farver og struktur i dette broderi indfanger energien i Kirkens enorme vækst i Mexico, Mellemamerika og Sydamerika i de sidste 50 år. Disse medlemmer elsker Mormons Bog og drages mod templet, som her er repræsenteret ved templet i Guatemala City i Guatemala.

Herunder: I dag bor der flere end 1500 medlemmer i Polen, et land, der blev meget hårdt ramt under anden verdenskrig. Deres vidnesbyrd har rod i samme tro som alle andre sidste dages helliges, såsom den første åbenbaring (skildret herunder af en polsk kunstner).



ØVERST TIL VENSTRE: JAPANITERNE BLOMSTRER SOM ROSEN I ØRKENEN. AF MARIA GIADIS BARRIENTOS DE MONTERROS. TIL VENSTRE: JOSEPH SMITHS FØRSTE ÅBENBARING. AF JANUZA MOSTYL. GENGIVET MED TILLADELSE FRA KIRKENS HISTORISKE MUSEUM. ØVERST TIL HØJRE: FOTOGRAF AF PRÆSIDENT HINCKLEY. CERRY AWANT. ØVERST, MIDT FOR: UDØPTEGE MISSIONÆRER. AF IJELIENS CHEN. FJERDE INTERNATIONALE KUNSTKONKURRENCE. MA IKKE KOPIERES. ØVERST, YDERST TIL HØJRE: FOTO AF MISSIONÆRER I JAPAN GENGIVET MED TILLADELSE AF KIRKENS HISTORISKE MUSEUM. TIL HØJRE: INDVIELSEN AF KUDJUD. AF ENRIQUE ZUIGUAGUAY.



JAPAN KIRKENS VÆKST I ASIEN

Ved et foredrag i Tokyo i Japan i 1996 fortalte præsident Gordon B. Hinckley medlemmerne om Heber J. Grants besøg i Japan, da han var medlem af De Tolv Apostles Kvorum i 1901: »Han og tre andre missionærer ... tog hen til et stille og afsidesliggende sted og indviede Japan til evangeliets forkyndelse.«

Efter at have nævnt Kirkens vækst i Japan (hvor der i dag er flere end 123.000 medlemmer) sagde præsident Hinckley: »Hvis præsident Grant havde været her nu, ville han græde af taknemlighed.«⁵



Øverst: Asiater glæder sig over præsident Gordon B. Hinckleys og hans hustru Marjories besøg i 1996.
Øverst, midt for: Asiatiske og sidste dages hellige billeder omgiver disse taiwanesiske medlemmer og viser,

hvordan evangeliet kan fungere i enhver kultur. **Øverst til højre:** Ældste Heber J. Grant (i midten), som ses her sammen med missionærer, indviede Japan til evangeliets forkyndelse på dette sted den

1. september 1901. **Herover:** Ældste Francis M. Lyman, en apostel, samledes med andre kirkeledere i Skt. Petersborg i august 1903 for at indvie Rusland til evangeliets forkyndelse.



Ældste
M. Russell Ballard
De Tolv
Apostles Kvorum



Forkynd evangeliet med frimodighed

Vi behøver ikke at forsvare eller retfærdiggøre noget, når vi bygger på Guds Søns lærdomme og gør vores bedste for at holde hans befalinger.

Vi kæmper i et gigantisk slag. Sådan har det være siden tidernes morgen. Vi har altid haft godt og ondt i blandt os og haft retten til at vælge mellem dem. Jeg vil fortælle jer om nogle af mine tanker om det at stå urokkeligt for sandhedens sag.

For nylig læste jeg en undersøgelse af, hvordan andre mennesker ser på medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Jeg har længe været interesseret i dette emne, fordi jeg har haft meget med missioneringen at gøre i mine kirkeansvar. En viden om, hvordan folk ser os, er en vigtig brik i vores forståelse af, hvordan vi bedst kan forklare, hvad vi tror på. Denne undersøgelse rummede en interessant observation. Den antydede, at medlemmer af Kirken til tider virker defensive på dem, som ikke er medlemmer af Kirken. En af de udspurgte gik så langt som til at sige, at når mormoner forklarer deres tro, så pakker de

deres sprog ind i vendinger, der antyder, at de forventer kritik.

Det var ikke første gang, jeg hørte om en sådan iagttagelse. Men jo mere jeg tænkte over det, desto bedre forstod jeg, hvor let det er, hvis man ikke er varsom, at lyde lidt, som om man er i forsvarsposition, når man taler med andre.

Jeg tror, at jeg ved noget om årsagerne til dette. Lige fra dengang, hvor Joseph Smith trådte ud af den hellige lund i foråret 1820, har der været folk, som har reageret negativt, ja, endog aggressivt på vores budskab. Joseph fortæller os med egne ord, at første gang han ville fortælle en uden for familiekredsen om det, han havde set, blev det en ubehagelig oplevelse. Den protestantiske præst, som han fortalte sit budskab, sagde til ham, at »det hele kom fra Djævelen« og »at sådant noget som syner og åbenbaringer ikke fandt sted« mere (JS-H 1:21).

Hvis Joseph syntes, at det var slemt, så var det, fordi han endnu ikke kendte den ondes stædige magt. Jo mere Kirken voksede, desto mere syntes den at tiltrække sig fjender. Den lille flok af trofaste hellige blev drevet fra sted til sted. Joseph må have syntes, at det næppe kunne blive værre, end da Missouri guvernør udstedte en udryddelsesordre mod Kirkens medlemmer, hvorefter profeten og flere andre led frygteligt i fængslet i Liberty. Men det *blev* selvfølgelig værre, og Joseph og Hyrum betalte for deres virke, vidnesbyrd og tro med deres liv. Det var den sidste handling, der iværksatte vandringen vestpå under Brigham Youngs ledelse, tværs over det amerikanske vildnis til et fristed i Rocky Mountains i USA.

Sidste dages hellige beretninger om trængsler og ofre er nu en uudslettelig del af historien. Selv omvendte til Kirken, som ikke har nogen forfædre, der overlevede den hårde tid, gør mennesker og begivenheder fra vores tidlige historie til en del af deres egen arv. Historierne både inspirerer og

motiverer os, som de bør, og jeg håber og beder til, at vi i vores relative magelighed aldrig glemmer de stærke og trofaste sidste dages hellige og de lektier, vi kan lære af dem.

Men dette er ikke 1830, og vi er ikke kun seks mere. Kunne en del af den defensive holdning, som andre til tider bemærker hos os, antyde, at vi stadig venter at blive behandlet som en foragtet minoritet, der er tvunget til at flygte vestpå? Forventer vi, at vi altid skal forsvare os i vores omgang med andre mennesker? Hvis det er tilfældet, så tror jeg, at vi skal ændre kurs. En konstant forventning om at blive udsat for kritik eller modstand kan føre til en usund forlegenhed og en defensiv indstilling, som støder andre. Det stemmer ikke overens med den status, vi har i dag som kirke og som en stor forsamling af Jesu Kristi disciple.

Se på Frelserens eksempel

Som i alt andet kan vi bruge Frelseren som vores eksempel. Han mødte voldsom modstand lige fra begyndelsen af sin tjenestegering. Da han først prædikede i synagogen i Nazaret, var der nogle, som ville kaste ham ned ad en bjergside (se Luk 4:28-29). Men han lod sig ikke kue. Han vidste, at han i det store hele ville blive misforstået. Og dog forkyndte han frygtløst sit evangelium med vendinger som »I har hørt, at der er sagt... , men jeg siger jer ...« (Matt 5:21-22). Han vidste, hvad han ville sige, og han sagde det uden at undskylde noget. Som skriften siger: »Han underviste dem som en, der har myndighed, og ikke som deres skriftkloge« (Matt 7:29).

Hvis vi i dag vil respekteres for det, vi er, så må vi opføre os selvsikkert – trygge i forvisningen



om, hvem vi er, og hvad vi står for, og ikke opføre os, som om vi bør undskylde vores tro. Det betyder dog ikke, at vi skal være arrogante eller nedladende. Respekt for andres synspunkter bør altid være et grundlæggende princip for os – det er indbygget i trosartiklerne (se TA 1:11). Men når vi opfører os, som om vi er en forfulgt minoritet, eller som om vi forventer at blive misforstået eller kritiseret, så fornemmer folk det og reagerer på det.

Jeg opfodrer især hjemvendte missionærer til at være opmærksomme på dette. I har tilbragt to år med at banke på døre og tackle ethvert tænkeligt spørgsmål eller indsigelse. Det er let at henfalde til den tanke, at I stadig banker på døre, når I taler med andre. Det gør I ikke. Hvis I befinder jer i en situation, hvor I kan fortælle om jeres tro, er der ingen grund til at være så forsigtig, at det virker, som om I er undvigende eller forventer kritik. Apostlen Paulus sagde: »Jeg skammer mig ikke ved evangeliet« (Rom 1:16), og det bør vi andre heller ikke gøre. Jeg ser frem til og glæder mig over enhver mulighed jeg har for at bære mit vidnesbyrd om det vidunderlige budskab om gengivelsen. Og jeg kan ikke huske, at jeg nogensinde har krænket nogen ved det.

En af grundene til, at emnet er relevant i dag er, at Kirken bliver større. Den er i dag det fjerdestørste trossamfund i USA. Der er sidste dages hellige overalt – i samfundet fra kyst til kyst og fra nord til syd. Selv om der er flest af os ude vestpå, bliver det mere og mere

almindeligt, at folk over hele landet personligt kender en sidste dages hellig. Desuden har mange medlemmer af Kirken opnået anseelse i samfundet. En artikel om Kirken i *Time* for nylig behandlede denne kendsgerning og bragte flere billeder af prominente sidste dages hellige.¹

Alene denne anerkendelse gør, at Kirken bliver mere og mere omtalt, og at sidste dages hellige oftere og oftere kommer til at fortælle om evangeliet. Vi skal være ærlige, åbne, ligefremme, vindende, respektere andres synspunkter og ikke være defensive omkring vore egne. Her er to forslag til, hvordan man kan føre en samtale uden at være defensiv.

Hvis vi ønsker at blive respekteret for det, vi er i dag, skal vi opføre os mere fortrøstningsfuldt – sikre i forvisningen om, hvem vi er, og hvad vi står for.

1. Lad ikke irrelevante emner drukne de vigtigere emner.

Vore kirkemedlemmer har ofte ladet andre sætte dagsordenen for samtalerne. Et eksempel er flerkoneri. Det ophørte som officiel praksis i Kirken i 1890. Vi skriver nu 2010. Hvorfor taler vi stadig om det? Det var en skik. Den ophørte. Vi er kommet videre. Hvis folk spørger til flerkoneriet, så anerkend, at det var en skik engang, men at det er ophørt, og at folk ikke må forveksle polygamister i dag med vores kirke. Lad være med i en almindelig samtale at spilde tid på at retfærdiggøre flerkoneriet på det Gamle Testaments tid eller spekulere over, hvorfor det blev praktiseret i en periode i det 19. århundrede. Det kan være rimelige emner for historikere og fagfolk, men jeg tror, at vi blot forstærker stereotyperne,

når vi gør det til et hovedemne i samtaler om Kirken.

Jeg er godt klar over, at disse samtaler somme tider udløses af historier i medierne. Men det ændrer ikke på noget. I en tv-serie i 2009 om polygamister skildrede man den hellige tempelceremoni. Den scene vakte bekymring blandt Kirkens medlemmer, hvilket er forståeligt. Vi følte os alle krænkede over det.

Men jeg vil henvise jer til en artikel om den scene, som Kirkens Informationsafdeling har lagt ud på sin nyhedshjemmeside. Læg mærke til tonen i den, mens jeg citerer fra den. Der er intet defensivt i den, skønt den er et svar på en upassende skildring af en af vore mest hellige ceremonier:

»Ligesom andre større trossamfund må Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige til tider se sig selv udsat for opmærksomhed fra Hollywood eller Broadway, fjernsyn eller bøger og nyhedsmedierne. Til tider er skildringen af Kirkens og dens medlemmer ganske præcis. Til tider gives der er forvrænget billede eller spilles på stereotype opfattelser. Det hænder, at de er direkte smagløse.

Som katolikker, jøder og muslimer har vidst i århundreder, er en sådan opmærksomhed uundgåelig, når en institution eller et trossamfund når en størrelse eller anseelse, der gør det bemærket.»

Artiklen fortsætter så med at afvise tanken om en organiseret boykot af tv-selskabet eller dets samarbejdspartnere, hvilket ellers

blev foreslået af nogle af vore medlemmer:

»Som institution opfordrer Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige ikke til boykot. Et sådan skridt ville blot fremme den form for kontrovers, som medierne elsker, og i sidste ende ville det øge seriens seertal ... Sidste dages hellige bør opføre sig værdigt og betænksomt.

Ikke alene er det det mønster, som Jesus

Kristus forkyndte og efterlevede, men det afspejler også styrken og modenheden blandt Kirkens medlemmer i dag ...

Hvis Kirken lod sine kritikere og modstandere vælge de slagmarker, hvor der skal kæmpes, risikerede den at blive ført bort fra den mission, som den med

stor succes har udført i næsten 180 år. I stedet vil Kirken vælge sin egen kurs og fortsat forkynde Jesu Kristi gengivne evangelium i hele verden.»²

Her er et andet eksempel. I 2007 udsendte en uafhængig filmproducer en film om Mountain Meadows-massakren. At beskrive den som en meget dårlig film ville være en underdrivelse. Faktisk var den elendig – selv Hollywood-kritikere sablede den ned. Distributørerne gjorde alt, hvad de kunne for at provokere Kirken til at gøre det til et stort samtaleemne. Men faktisk ignorerede vi den fuldstændigt. Vi nægtede at lade dem sætte dagordenen. Derfor endte den som en stor fiasko og store røde tal i producentens bankkonto. Samtidig kommunikerer vi stadig på en konstruktiv og fornuftig

Det vigtigste ved os og vores vidnesbyrd er, at vi bygger vores tro på det, som Jesus Kristus forkyndte, og at vi stræber efter at følge ham.

måde med efterkommerne af dem, der var involveret i de frygtelige begivenheder på Mountain Meadows.

For nylig udgav Oxford University Press en veldokumenteret bog med titlen *Massacre at Mountain Meadows*, som fremlægger kendsgerningerne omkring denne tragedie.

2. Påpeg, at sidste dages hellige forkynder og efterlever det, som Jesus Kristus forkyndte, og at vi stræber efter at følge ham.

Når alt kommer til alt, så er det vigtigste ved os og vores vidnesbyrd, at vi bygger vores tro på det, som Jesus Kristus forkyndte, og at vi stræber efter at følge ham ved at leve på en måde, som er ham og vor himmelske Fader velbehagelig.

Det er vores grundvold. Det var Joseph Smiths grundvold. Han sagde: »De fundamentale principper og grundsatninger i vores religion er apostlenes og profeternes vidnesbyrd om Jesus Kristus, at han døde, blev begravet og igen opstod den tredje dag og fór til himlen; og alt andet, som falder ind under vores religion, er kun tillæg dertil.»³

Når som helst vi taler med andre om Kirken, bør vi slå det fast. Vi følger Jesus Kristus. Vi prøver at leve, som han forkyndte. Det er grundlaget for vores tro og vores liv, og det er den stærkeste ikke-defensive holdning, vi kan indtage. Vi behøver ikke at forsvare eller retfærdiggøre noget, når vi bygger på Guds Søns lærdomme og gør vores bedste for at holde hans befalinger.

Det er en stor velsignelse at have Jesu Kristi lærdomme, som er tydelige for dem, der studerer skrifterne og anerkender

hans lærdomme. Når vi følger hans lære, erfarer vi, at vi alle er Guds børn, og at han elsker os. Når vi følger Kristus, ved vi, hvor vi kom fra inden vores fødsel; vi kender hensigten med vores tilværelse her på jorden; og vi ved, hvor vi skal hen, når vi forlader dette liv. Frelsesplanen er tydelig; den er Guds plan for hans børns evige lykke.

Gud har givet os befalinger, som vi skal efterleve. Det er hans befalinger, og ingen er bemyndiget til at ændre dem, medmindre det sker ved direkte åbenbaring til Guds udvalgte profet.

Mennesker over hele verden glider længere og længere bort fra Herrens lærdomme og hen mod et sekulært samfund – som apostlen Paulus beskrev:

»For der vil komme en tid, da folk ikke vil finde sig i den sunde lære, men skaffe sig lærere i massevis efter deres eget hoved, fordi det kildrer deres ører.

De vil vende det døve øre til sandheden« (2 Tim 4:3-4).

Det var vore dage, som Paulus så. Et stadig større antal



Frels Kathy

Darwin Richardson

I januar 1976 modtog jeg et opkald fra en ven, der arbejdede for de sociale myndigheder. Han spurgte, om min hustru og jeg ville være villige til at tage imod et plejebarn. Dengang havde vi selv to små børn, men vi indvilligede i at åbne vores hjem for den 17-årige Kathy.

Kort efter at Kathy var flyttet ind hos os, spurgte hun, om hun måtte gå med os i kirke. Vi sagde selvfølgelig ja, og snart kom Kathy regelmæssigt i kirke. Mange af Kathys venner fra hendes tidligere menighed bemærkede hendes fravær, og de blev kedede af det, da de fandt ud af, at hun kom i SDH-kirken.

En dag efter skoletid fortalte Kathy os, at hendes tidligere kirke havde planlagt en »Frels Kathy-aften« ved deres ungdomsmøde. Kathy spurgte mig, om jeg ville tage med hende hen til det møde og hjælpe hende med at forsvare Kirken. Det gik jeg modstræbende med til, for selv om jeg ikke havde lyst til at skændes med

hendes venner om doktrinære forskelligheder, så vidste jeg, at hun endnu ikke kendte nok til Kirken til at kunne forsvare den. Jeg besluttede at tage endnu en gæst med, nemlig Richard Jones, der netop var vendt hjem fra mission.

Den dag, hvor »Frels Kathy-aftenen« skulle afholdes, fastede og bad vi alle. Jeg bad om, at Ånden ville være til stede ved mødet, og at der ikke måtte opstå skænderier.

Da vi ankom til kirken den aften, fornemmede vi en stærk uvilje, men ungdomspræsten tog varmt imod os og bad os fortælle forsamlingen om Kirken og vores tro. Da Richard fremlagde det, der dengang var den første missionærlektion og fortalte om genoprettelsen, lyttede de omkring 15 unge i lokalet opmærksomt efter. Selv ungdomspræsten blev grebet.

Vi tilbragte så resten af aftenen med at svare på spørgsmål og føre dejlige samtaler



mennesker tror ikke på, at der findes en Gud, en Kristus, en frelsesplan, en forsoning, omvendelse, liv efter døden, opstandelse, evigt liv eller evige familier, som er beseglet til hinanden for evig.

Hvor må livet være tomt uden velsignelserne ved Jesu Kristi gengivne evangeliums fylde. Som sidste dages hellige følger vi Jesus Kristus. Vi kender saliggørelsens plan, den store forløsningsplan ved Herren Jesus Kristus. Vi har Jesu Kristi evangelium. Vi skal stræbe efter at efterleve det nu og altid. Der påhviler Kirkens yngre generation et ansvar for at forkynde Herrens lærdomme og vide, hvordan de skal opbygge hans kirke. Husk på, at I ikke skal føle, at I skal retfærdiggøre jeres tro; I skal blot forklare den på en kærlig og venlig måde. Sandheden sejrer altid, når

man forkynder den sande lære.

Her er et par eksempler:

1. Vi følger Jesu Kristi eksempel på medmenneskelig tjeneste. Vi tjener medlemmer af vores kirke, så vel som dem, der ikke er medlemmer. Det store arbejde, som vi udfører med humanitær hjælp i hele verden, lindrer lidelser og trængsler. Vi gør alt, hvad vi kan for at dele vore ressourcer i form af tid og penge på at hjælpe både vore trosfæller og dem, der tilhører andre trossamfund, fordi vi erkender, at »alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig« (Matt 25:40).
2. Vi stræber efter at følge Jesu Kristi lærdomme ved at efterleve visdomsordet, som er en god måde at få et sundt legeme på. Vi undgår stofmisbrug af enhver art,



om evangeliet. Den uvilje, som vi først havde fornemmet, forsvandt, mens vi roligt forklarede vores tro. Der herskede respekt på begge sider. Helligånden fyldte lokalet, da vi bar vidnesbyrd og svarede på spørgsmål.

Da samtalen var forbi, takkede præsten os, fordi vi var kommet. Da vi skulle til at gå, rejste en ung pige sig og sagde, at hun ville fortælle os noget. Hun sagde, at inden vi kom, havde hun ikke ment, at mormoner var kristne, men nu mente hun, at vi muligvis var bedre kristne, end hun selv var.

Vi kunne ikke selv have fundet på en bedre afslutning på vores samtale. Jeg ved, at det møde aldrig var gået godt, hvis vi ikke havde fastet og bedt og tryglet om, at Ånden måtte være til stede, og anmodet Herren om, at der ikke måtte opstå skænderier. Kun når Helligånden er til stede, kan vi forkynde evangeliets budskab effektivt.

fordi vore legemer huser vores evige ånd, og fordi vi opnår lykke i dette liv ved at være åndeligt stærke og fysisk sunde.

3. Vi følger Jesus Kristus ved at efterleve kyskhedsloven. Gud gav denne befaling, og han har aldrig tilbagekaldt eller ændret den. Denne lov er klar og tydelig. Ingen må indgå i seksuelle forhold uden for de rammer, som Herren har fastsat. Det gælder homoseksuel adfærd af enhver art og heteroseksuelle forhold uden for ægteskabet. Det er en synd at overtræde kyskhedsloven.
4. Vi følger Jesus Kristus ved at holde fast ved Guds ægteskabslov, som er ægteskab

mellem en mand og en kvinde. Denne befaling har været klar helt fra begyndelsen. Gud erklærede: »Derfor skal en mand forlade sin fader og moder og holde sig til sin hustru, og de skal blive ét kød« (1 Mos 2:24). Gud gav Adam og Eva denne befaling: »Bliv frugtbare og talrige, opfyld jorden, og underlæg jer den« (1 Mos 1:28).

Nutidige profeter og apostle bekræfter denne befaling i »Familien: En proklamation til verden«, som blev udsendt i 1995:

»Gud har befalet, at formeringens hellige kraft kun skal anvendes mellem en mand og en kvinde, der er lovligt viet som ægte-mand og hustru ...

Familien er indstiftet af Gud. Ægteskabet mellem mand og kvinde er grundlæggende i hans evige plan.«⁴

5. Vi følger Jesus Kristus og forkynder evangeliets første principper og alle genoprettelsens andre vidunderlige lærdomme, som når de anerkendes og efterleves fører til fred, glæde og lykke for Guds sønner og døtre. Så enkelt er det.

Må Gud velsigne os i vor stræben efter lykke ved at kende og efterleve Herren Jesu Kristi lærdomme og ved at indlede samtaler med andre om det gengivne evangelium uden at være fremfusende. ■

Fra en tale holdt på Brigham Young University den 13. august 2009. Den fulde engelske tekst kan læses på www.newsroom.lds.org (klik på »News Releases & Stories«).

NOTER

1. Se David Van Biema, »The Church and Gay Marriage: Are Mormons Misunderstood?« *Time*, 22. juni 2009, s. 49-53.
2. »The Publicity Dilemma«, newsroom.lds.org/ldsnewsroom/eng/commentary/the-publicity-dilemma; fremhævelse tilføjet.
3. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 50.
4. »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, okt. 2004, s. 49.

VEJEN TIL TEMPLET

Lige siden min mand og jeg blev døbt i 2001, har vi haft mange samtaler om at rejse til templet med vores familie for at blive besejlet til hinanden for al evighed. Men vores planer gik i vasken, da han fik konstateret leverkræft og døde, inden vi nåede at rejse.

Jeg var sønderknust, men mit ønske om at få vores familie besejlet til hinanden blev endnu stærkere efter min mands død. Men som enke og mor til fire børn vidste jeg, at det ikke ville blive let at skaffe de nødvendige penge til min families rejse fra Cambodja til templet i Hongkong – som lå knap 1600 km væk.

Trods vores beskedne indtægt vidste mine børn og jeg, at vi måtte tage til templet, så vi kunne blive besejlet som en evig familie. Jeg blev ved med at udføre hårdt vaskeriarbejde på et hotel, mens mine børn havde forefaldende arbejde. Langsomt begyndte vi at spare

en sum penge op til vores rejse, men vi blev hurtigt klar over, at vi måske aldrig ville kunne spare nok op.

Da vi vidste, at en evig familie var mere værdifuld end noget andet, vi kunne få på denne jord, besluttede vi at sælge det eneste værdifulde, som vi ejede, nemlig min afdøde mands

motorcykel. Da vi havde solgt den for en betydelig sum penge, glædede vi os over visheden om, at vi snart ville være i stand til at blive besejlet til vores elskede far og ægtemand.

Men vores glæde blev kortvarig. En uge efter at vi havde solgt motorcyklen, kom vi hjem fra kirke og

Vi begyndte langsomt at spare en lille sum penge op til vores tempelrejse, men da vi havde haft indbrud i vores hjem, indså vi, at vi måske aldrig fik penge nok.

opdagede, at der havde været indbrud i vores hjem. Da vi fandt ud af, at pengene fra salget af motorcyklen var væk, blev vi knust af sorg. I flere måneder

efter indbruddet blev vi ved med at bede om, at vi måtte finde en måde at komme til templet på.

Efter flere måneder blev vores bønner besvaret, da vi fik at vide, at vi kunne få hjælp fra Kirkens General Temple Patron Assistance Fond.* Mine børn og jeg glædede os over nyheden og kunne kort efter foretage vores længe ventede rejse til templet.

Takket være andre sidste dages helliges gavmildhed er vi nu en evig familie. ■

Chhom Koemly, Cambodja

**General Temple Patron Fund er stiftet for at yde økonomisk støtte til kirkemedlemmer, som ellers ikke ville kunne komme i templet.*

EN VIFTE, EN STØVSUGER OG EN TALLERKENFULD SMÅKAGER

En sommer rejste vores lille familie 3200 km tværs over landet til min mands nye arbejde. Vi glædede os til det nye eventyr, men vi syntes, at det var langt fra vores hjem, vore familier og alt, hvad vi kendte. Det styrtede ned, da vi kørte op til vores nye hjem, og i et forsøg på at beskytte det nylagte tæppe i vores hjem pakkede vi lastvognen ud med paraplyer over hovedet og lagner under fødderne. Vi vidste, at kraftige regnskyl havde oversvømmet kældre, så vi holdt nervøst øje med vores kælder, da alt var læsset af.





Ved midnat ringede det på døren. Da jeg åbnede døren, så jeg bror Lindsay Sewell, som var den eneste, vi kendte i menigheden.

Alt syntes at være i orden den aften, og da vores tre børn endelig sov, skyndte Greg og jeg os at rede vores seng. Vi var begge udmattede, og tanken om at gå i seng lød rigtig godt. Men af en eller anden grund følte Greg, at han skulle pakke endnu en flyttekasse ud.

»Lad nu være,« sagde jeg. »Lad os nu bare gå i seng. Vi kan pakke det ud i morgen.«

Han rystede på hovedet og gik ned i kælderen. Kort efter hørte jeg ham skribe. I panik styrtede jeg ned i kælderen og blev mødt af en mindre stormflod. Vi stod der skulder ved skulder, mens det kolde regnvand steg op omkring vore ankler. Vi gik straks i gang med arbejdet og begyndte at slæbe kasse efter kasse op ad den stejle trappe. Jeg følte mig

fuldstændig fortabt, og mine tårer blandede sig med vandet på gulvet.

Jeg ringede til det eneste medlem af Kirken, som vi kendte i vores nye menighed, bror Lindsay Sewell, for at spørge, hvordan man fik gang i pumpen, så vi kunne få vandet ud. Bror Sewell gav mig nogle hurtige tips, og så gik jeg tilbage til arbejdet med at redde vores ejendele. Ved midnat ringede det på døren. Da jeg åbnede døren, så jeg bror Sewell, som stod med favnen fuld af en blæser, en vådstøvsuger og en tallerken med småkager.

»Det lyder, som om I kunne have brug for lidt hjælp,« sagde han med et stort smil. Pludselig følte jeg mig ikke

så langt hjemmefra mere.

Bror Sewell blev hos os hele natten og hjalp os med at standse oversvømmelsen. Da vandstanden i kælderen oversteg 30 cm, foreslog han, at vi skulle tilkalde brandvæsnet. De bragte store pumper, som kunne løse problemet.

Den næste morgen ankom søster Sewell og andre medlemmer af vores nye menighed med mad, forlængerledninger og flere vådstøvsugere. Vi var overvældet af deres godhed. Det lykkedes os at redde vore ejendele.

Jeg er så taknemlig over at være medlem af medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Uanset hvor jeg rejser hen, har jeg brødre og søstre, der venter med åbne arme på at byde min familie velkommen og hjælpe i nødens stund. ■

Rindi Haws Jacobsen, Utah

HAVDE JEG FOR TRAVLT TIL AT TJENE?

I 1997 bekendtgjorde vores grenspræsident, at grenen skulle udføre et tjenesteprojekt i kvarteret omkring vores kirkebygning. Vi udførte denne aktivitet for sammen med Kirkens medlemmer over hele verden at mindes 150-året for de sidste dages hellige pionerers ankomst til Saltsødal.

Aktiviteten bestod i at rengøre veje og fylde eventuelle huller i dem. Grenspræsidenten sagde, at vi ville blive snavsede, men at aktiviteten

måske ville give os mulighed for at fortælle andre om Kirken.

Jeg mente ikke, at jeg ville kunne være med, fordi min lærer havde planlagt ekstra forelæsninger samtidig med aktiviteten. Jeg mente, at alle ville kunne forstå det, men så faldt jeg over en pjece, der hed *Tro i hvert et fodtrin*. Da jeg læste uddrag af de helliges trængsler på deres vandring til det vestlige USA, blev jeg rørt til tårer. Nogle hellige forlod deres trygge hjem for at drage ud i ødemarker, uden at vide, hvad der ventede dem. Andre kæmpede videre, selv efter at alle deres slægtninge var døde undervejs. Trods sygdom, smerter, sult og fattigdom havde de en tro på, at hvis de udvandrede til Vesten, ville de slippe for forfølgelse.

Jeg havde det skidt med, at de tidlige hellige havde ydet store ofre, ja, endda ofret livet i nogle tilfælde, for at sikre sig, at Kirken fortsat gik frem. Takket være deres ofre og tro nyder jeg i dag evangeliets velsignelser.

Så indså jeg, hvor lille mit offer var i sammenligning med deres. Jeg blev bedt om at yde sølle to timers tjeneste og fortælle nogle mennesker om evangeliet, og her stod jeg og kom med undskyldninger for ikke at deltage.

Jeg glemte alt om forelæsningerne og deltog i aktiviteten. Jeg blev snavset, men folk kom hen til mig og spurgte mig om Kirken. Jeg var glad for at deltage, og jeg har siden fået min universitetseksamen – trods de manglende forelæsninger. ■

Ngozi Francisca Okoro, Nigeria

USELVISK TJENESTE PÅ SICILIEN

»**M**it navn er Omar Interdonato,« begyndte e-mailen. »Jeg er søn af Fiorella Italia. Jeg håber, at du stadig kan huske hendes dåb.«

Tredive år tidligere var min missionærkammerat og jeg blevet forflyttet til øen Sicilien og tjente i Siracusa, en smuk by ved Middelhavskysten. Om søndagen mødtes vi med de få sidste dages hellige i området i en gammel villa, hvor vi afholdt nadvermøde i villaens dagligstue.

Missioneringen gik trægt, og der var kun få dåb. Seksten fuldtidsmissionærer missionerede i byen og havde banket på alle døre flere gange. Men da min kammerat og jeg en dag gik skede et kort over byen, bemærkede vi en lille landsby, som lå nogle få kilometer fra vores lejlighed lidt uden for byen.

Vi vandrede gennem markerne ud til denne landsby, knælede ved en klippeafsats, som havde udsigt over dalen, og udgød vores hjerte og sjæl for Gud. Så begyndte vi at banke på døre i de små boligblokke, der udgjorde det meste af landsbyen.

Efter nogen tid talte vi ved en dør med en kvinde i 40-erne, som var klædt helt i sort – hvilket er skik i Italien, når man har mistet en af sine kære. Vi valgte at lægge vægt på frelsesplanen her.

Kvinden bød os indenfor, og vi talte med hende, to af hendes teenage-døtre og en af deres venner. Vi erfarede, at kvinden for nylig var blevet enke og havde fire børn i teenagealderen at forsørge. Vi viste filmstrimlen *Menneskets søgen efter lykke* og blev bedt om at vende tilbage den følgende uge.

Moderen, hendes ældste søn og to teenagedøtre, deres bedstemor og deres ven blev med tiden døbt. Efter min mission holdt jeg kontakt med familien, men indtil jeg modtog denne e-mail havde jeg spekuleret

over, hvad der var blevet af Fiorella, døtrenes unge veninde.

»Min mor har været tro mod evangeliet hele sit

Min kammerat og jeg knælede på en klippeafsats med udsigt over en dal og udgød vores hjerte og sjæl for Gud og begyndte så at banke på døre.



liv, og i 1983 giftede hun sig med et trofast medlem af Kirken fra Messina Gren og blev besejlet i templet, skrev hendes søn. »Jeg er født i 1984 og min søster Veronica i 1987. Vi er alle aktive i Kirken. Jeg udførte en mission i Rom-missionen fra 2005 til 2007 i håb om at kunne tilbagebetale Herren for de trængsler, som blev udstået af to missionærer, der besluttede at forkynde evangeliet i den lille landsby Florida!»

Mange gange i løbet af min mission spekulerede jeg på, om de to års ofre var umagen værd. Men hvor stor er ikke min glæde (se L&P 18:15-16) ved at høre, at Fiorellas liv blev ændret for stedse, fordi min kammerat og jeg besluttede at gå ud og yde uselvsk tjeneste på øen Sicilien. ■

Louis Menditto, Nevada i USA

HVOR KOMMER JEG FRA?

Som barn tænkte jeg ofte: »Hvor kommer jeg fra?« Dybt i mit hjerte vidste jeg, at jeg havde levet et andet sted, inden jeg blev den, jeg er nu, men jeg vidste ikke hvor.

I mange år var jeg bange for at fortælle det til nogen – selv ikke mine forældre – af frygt for, at de skulle tro, jeg var tosset. Men en dag i mine tidlige teenageår spurgte jeg vores lokale præst: »Hvor boede vi, før vi kom ned på jorden?« Han sagde, at jeg ikke skulle tænke på den slags. Han sagde, ingen har levet før de blev født; vi eksisterede simpelthen ikke før.

Jeg var bange for, at han havde ret, og at jeg *var* tosset, men jeg kunne alligevel ikke slå tanken ud af hovedet. Jeg blev ved med at søge, men ingen kunne svare på det.

Da jeg var 18 år gammel, flyttede min familie. Jeg tænkte, at præsterne i den nye by måske vidste mere, end vores forrige præst, så jeg besluttede at stille mit spørgsmål til en af dem. Hans svar var det samme: Han sagde, at det ikke var normalt at tænke sådan og foreslog, at jeg opsøgte en psykiater.

Ikke længe efter holdt jeg op med at komme i kirke.

Jeg fandt et job, traf en ung mand og blev gift.

Fem år senere endte

ægteskabet med en skilsmisse. Så jeg pakkede mine ejendele, og med to børn og et mere på vej vendte jeg hjem.

I løbet af de fem år var min mor blevet medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Hun havde nævnt Kirken, når jeg besøgte hende, og bedt mig om at tale med missionærene. Det gik jeg så endelig med til, men inden vores møde besluttede jeg mig for, at jeg kun ville lytte til missionærlektionerne, hvis ældsterne kunne fortælle mig, hvor jeg havde boet, før jeg blev den, jeg er nu.

Til min store overraskelse besvarede de ikke blot spørgsmålet, men gav mig et svar direkte fra Bibelen (se Job 38:4-7; Jer 1:5; Judas 1:6). Derefter havde de min fulde opmærksomhed! Deres svar hjalp mig til at forstå, hvorfor jeg hele mit liv havde følt, at jeg havde levet før. Nu forstod jeg, at jeg havde levet i en forudtilværelse sammen med min himmelske Fader.

Det varede ikke længe, før jeg blev medlem af Kirken. For første gang i mit liv følte jeg, at jeg var noget, og at jeg havde en mission at udføre, nemlig at vende tilbage til vor himmelske Fader.

Jeg er taknemlig for, at missionærene kunne besvare det spørgsmål, som ingen andre kunne besvare. ■

Betty Hollowell, Indiana i USA



Kære Frieda

Unge voksne skriver breve med gode råd til en ung kvinde, som overvejer, om hun skal flytte sammen med sin kæreste.

I en verden med flygtige værdier er det vigtigt for vores åndelige overlevelse, at vi er tro mod vores standarder. Når vi oprigtigt ærer vores pagter, kan det styrke os mod fristelser.

Ældste Neal A. Maxwell (1926-2004) fra De Tolv Apostles Kvorum talte om en beslutning, som kan hjælpe os med at forblive tro: »Josva sagde ikke: »Vælg til næste år, hvem I vil tjene, han talte om »i dag, mens det stadig er lyst, og inden mørket bliver mere og mere normalt. (se Jos 24:15) ... Gør noget nu, så når du ser tilbage på dette øjeblik om tusind år, så kan du sige, at det var et øjeblik, som betød noget – det var en beslutningens stund.«¹

Frieda,* et ungt medlem af Kirken i Europa, står i sådan en beslutningens stund. Hun siger, at hun gerne vil giftes i templet en dag, men hun overvejer at flytte sammen med sin kæreste, som ikke er medlem. Hun har i sinde at omvende sig og vende tilbage til fuld aktivitet i Kirken efter nogle år og gifte sig med en anden i templet, men lige nu vil hun bare mere sig, siger hun.

Nogle unge voksne fra Skandinavien blev bedt om at skrive breve til Frieda. De kendte ikke hendes rigtige navn eller adresse, men de bar vidnesbyrd og fortalte om virkelige oplevelser, som kunne hjælpe hende med at

træffe det rette valg. Det følgende er uddrag af de breve, som Friedas jævnaldrende skrev og gerne vil dele med andre.

Beslut dig for at gifte dig i templet

I inden min veninde Erika* flyttede sammen med sin kæreste, som ikke er medlem af Kirken, forsikrede hun sin familie om, at hun ville holde sig til evangeliet. Men da Erika først var endt i den situation, var det svært at komme ud af den igen. Hun mener, at det simpelthen er for smertefuldt og vanskeligt at komme tilbage på rette vej.

Desværre har jeg mange venner, der, som Erika, er faldet fra, fordi de troede, at de kunne bevare selvkontrollen, selv om de levede uden for Kirkens standarder. Når vi ignorerer retningslinjerne, får Satan i virkeligheden nemmere magt over os.

Jeg har lært af mine venners erfaringer. Da jeg var 17, besluttede jeg mig for at få et klippefast vidnesbyrd, fordi jeg vidste, at jeg fik brug for det, hvis jeg ville overleve åndeligt. Det har reddet mig at opnå et stærkt vidnesbyrd og finde ud af, at min himmelske Fader har en plan med mig.

Der er én ting, som jeg er sikker på: Jeg er fast besluttet på at gifte mig i templet. Templet er den eneste vej til sand lykke, og den eneste



FOTOILLUSTRATION: JOHN LUNKE, BAGGRUND: SHAWBHALA PUBLICATIONS

Hvis du og din kæreste er så vilde med hinanden, så tag ham med hen til templet. Fortæl ham om dine drømme om et tempelægteskab. Fortæl ham om din tro. Hvis han ikke er interesseret i at høre, hvorfor tempelægteskabet betyder så meget for dig, så er han ikke noget for dig. Hold fast ved din drøm om et tempelægteskab.

Steen Hylander, Danmark

Jeg ved, at det kan være næsten uimodståeligt at være sammen med den, man elsker. Jeg forstår også, at vi nogle gange har lyst til at gøre det, som alle andre gør. Det er så let at tro, at der er tid til at omvende sig senere, men det er der ikke. Når vi hele tiden ignorerer det, som Ånden fortæller os, så mister vi evnen til at høre ham – som jeg gjorde. Hvis vi bliver ved, føler vi ikke længere, at det, vi gør, er forkert, og vi føler intet behov for omvendelse.

Navnet tilbageholdt

Det er mit vidnesbyrd til dig, at vores hyrde kan sørge for alle vore behov. Min hyrde har sørget for mig, når jeg har fulgt hans vej.

Du kan blive hel. Du kan være evigt, ubeskriveligt lykkelig, fordi Jesus Kristus har sonet for dig.

Anna Palm Gerrbo, Sverige

Jeg har gjort ting, som jeg skammer mig over. Jeg troede på, at min himmelske Fader ville tilgive mig, og det føler jeg, at han har. Men jeg kan ikke tilgive mig selv. Jeg havde altid troet, at det ville være let at tilgive mig selv, men jeg har erfaret, at sådan er det slet ikke.

Navnet tilbageholdt

Jeg ved, hvordan det føles at være forelsket i en og alligevel ikke kunne dyrke det forhold, fordi det ikke ville føre til et tempelægteskab. Det er svært – ja, hjerteskerende – men denne midlertidige smerte betyder intet sammenlignet med den evige sorg, som du ville føle, hvis du brød din pagt med din himmelske Fader. Der er håb, og der er noget bedre i vente.

Marie Bertilson Olsson, Sverige

Når jeg i dag leder efter en hustru, hjem søger fortidens synder mig. Jeg ville ønske, at jeg kunne sige til min kommende hustru: »Jeg har elsket dig fra før jeg traf dig. Jeg har ventet på dig.« Men det kan jeg ikke. Jeg ville ikke ønske for min værste fjende, at han skulle gennemgå den smerte, som jeg har følt de sidste tre år, mens jeg har omvendt mig fra mine synder. Jeg ville ønske, at jeg havde holdt mig tæt på Gud og efterlevet hans bud hele tiden.

Navnet tilbageholdt

måde, hvorpå vi kan leve sammen med vor himmelske Fader og Jesus Kristus en dag. Hvis jeg vil i templet, skal jeg efterleve evangeliets retningslinjer. Jeg har besluttet at efterleve evangeliet, fordi jeg ved, at det er det rigtige at gøre, selv om det kan være svært.

Giv dig tid til at tænke over, hvor du er på vej hen, og tænk over, hvor de valg, du træffer i dag, vil føre dig hen i morgen.

Amanda Bernskov, Danmark

Find det, du virkelig har behov for

Jeg tror, at vi mere end noget andet ønsker at være elsket. Men ægte kærlighed er meget mere end gensidig tiltrækning. Det er tillid og et ønske om at gøre det, som er bedst for partneren. Kærligheden er uselvsk og varm og offervillig, hvilket vil sige, at vi er villige til at give og lide for den om nødvendigt.

Frieda, dit og mange andres liv afhænger af de valg, som du træffer i den nærmeste fremtid. Det kan være svært at vælge det rette, hvis du endnu ikke har besluttet, hvis side du er på. Husk på, at Satan arbejder i døgn drift for at ødelægge familier. Hav mod til at følge det, som du ved er rigtigt. Lad være med at affinde dig med mindre end et tempelægteskab for tid og evighed.

Hvis du søger ægte kærlighed, så søg ham, som giver ægte kærlighed: Gud. Ægte kærlighed er en åndelig begavelse, ikke en seksuel fantasi. Det er kun fra Gud, at du kan modtage denne, den største af alle gaver.

David Isaksen, Norge

Beslut dig for at vende tilbage

Da jeg var omkring 17 år, have jeg en følelse af, at jeg ikke havde noget til fælles med folk i Kirken mere. På samme tid blev mine forældre skilt og holdt op med at komme i Kirken. Jeg gik stadig i kirke, men havde mistet troen på evigt ægteskab. Da jeg



traf Kristian,* var det ikke svært at vende Kirken ryggen og forlade den. Så det gjorde jeg.

Vi boede sammen i næsten fire år, inden vi slog op med hinanden. Jeg ville gerne gå i kirke igen, men jeg var bange for, at alle ville stille alle mulige spørgsmål. Jeg opsøgte min søster. Der var ingen i hendes menighed, som kendte mig, eller vidste, hvor længe jeg havde været væk fra Kirken, og mens jeg boede hos hende, begyndte jeg at gå i kirke igen. Jeg fortsatte med at komme i min egen menighed, da jeg vendte hjem. Den første søndag var jeg meget bange, men folk var bare glade for at se mig igen.

Jeg vidste, at jeg måtte vælge side. Jeg kunne ikke blive ved med at gå med det ene ben i Herrens lejr og det andet i verdens. Jeg begyndte at tale med min biskop. Han hjalp mig med at forstå forsoningen. Omvendelsens vej har været lang – og til tider meget hård. Jeg er stadig på vej, og jeg har stadig meget at lære, men jeg er gladere nu. Jeg ved, at jeg valgte rigtigt, da jeg besluttede at vende tilbage til Kirken. Det drejede sig om at finde ud af, hvad jeg følte, og hvad jeg vidste var rigtigt, og så bare gøre det.

Navnet tilbageholdt

Stå fast ved dine retfærdige beslutninger

For nogen tid siden stod en af mine venner i samme situation som du. Min veninde, Sarah,* har altid haft et stærkt vidnesbyrd om Kirken. Siden vi var små, har Sarah og jeg haft et stærkt ønske om at blive gift i templet.

Da hun var 17 eller 18 begyndte hun at gå ud med en ung mand. Han havde en rar personlighed og var en, som man let kom til at holde af. Han var ikke medlem, men i begyndelsen syntes det ikke at være noget problem.

Med tiden begyndte hun at spekulere på, hvordan livet ville udforme sig, hvis hun giftede sig med ham, selv om det så ikke blev i



DU ER ALDRIG ALENE

»Vi sætter ikke standarderne, men vi er blevet befalet at belære om dem og opretholde dem. Standarden forbliver afholdenhed før ægteskabet og fuldstændig trofasthed i ægteskabet. Men lige meget, hvor ude af trit, vi synes, det er, lige meget hvor meget standarderne bliver forklejet, lige meget hvor meget andre giver efter, så vil vi ikke, vi kan ikke give efter ...

Hvis I, vore unge, føler jer alene, så husk på, at der er millioner af jer i Kirken nu ... Uanset hvor I befinder jer – i skole, på arbejde, i fritiden, i militæret – så er I aldrig alene.«

Præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum, »Sandhedens banner er blevet rejst«, *Liahona*, nov. 2003, s. 26.

templet. Hun tænkte: »Måske kan det fungere. Måske kan vi indgå et kompromis. Måske ændrer han sig med tiden. Måske kan jeg føre ham ind i evangeliet.«

Hun tænkte meget over det, og hun græd og bad. Inderst inde vidste hun, at hun altid havde drømt om et tempelægteskab, men hendes følelser for kæresten gjorde det svært at beslutte sig. Til sidst slog hun op med ham. Det var noget af det sværeste, hun havde gjort, men hun satte sin lid til Herren.

I foråret 2007 blev hun gift med en vidunderlig mand. De er nu besejlet til hinanden for tid og al evighed. Hun er så lykkelig for, at hun ventede, indtil hun fandt en, hun kunne elske og gifte sig med i templet.

Hvis du ikke ved, hvad du skal vælge, så bed om det, indtil du får et svar. Stol på Herren. Jeg ved fra Sarahs oplevelse – og fra egne oplevelser – at når vi gør det, så velsigner han os. ■

Anna Lindgren, Sverige

*Navnet er ændret.

NOTE

1. Neal A. Maxwell, »Why Not Now?« *Ensign*, nov. 1974, s. 13.

Lige til sagen

Hvorfor lægger Kirken så stor vægt på tjeneste? Hvorfor kan vi ikke bare have det sjovt?

Jesu Kristi evangelium lægger stor vægt på, at vi hjælper vore medmennesker. Det er ikke nok at føle med dem, der lider – det er vores ansvar at handle. »Vær ordets gørere, ikke blot dets hørere« (Jak 1:22).

Frelseren sagde: »Alt, hvad I

vi ikke blot andre, men vi bliver selv bedre mennesker.¹

Desuden kan tjeneste være sjovt, hvis du griber det an med den rette indstilling. Tænk på alle dine talenter og evner og på, hvordan du kan anvende dem til at hjælpe andre. Individuel

Tjeneste kan være sjovt, hvis du griber det an med den rette indstilling.



har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig« (Matt 25:40) og kong Benjamin forkyndte: »Når I er i jeres medmenneskers tjeneste, er I blot i jeres Guds tjeneste« (Mosi 2:17). Når vi tjener andre, viser vi vores hengivenhed over for Herren og for hans børns velbefindende.

Tjeneste hjælper ikke blot andre. Det kan også føre til vores egen åndelige vækst. Når vi tjener i kaldelser og udfører anden form for tjeneste, styrker

tjeneste er berigende, og du kan også have fornøjelse af at tjene sammen med dine venner! Saml en gruppe mennesker og tal om, hvordan I kan tjene på nye og kreative måder. Det vil overraske dig, hvor tilfredsstillende det kan være at tjene.

NOTE

1. Se Dieter F. Uchtdorf, »Løft, hvor I står«, *Liahona*, nov. 2008, s. 56.



Hvem skal jeg tale med for at få en patriarkalsk velsignelse?

Præsident James E. Faust (1920–2007), andenrådgiver i Det Første Præsidentskab. Har sagt: »En patriarkalsk velsignelse er et enestående og bemærkelsesværdigt privilegium, som kan opnås af trofaste medlemmer af Kirken, der har nået tilstrækkelig modenhed til at forstå sådanne velsignelsers karakter og betydning ... Som så mange andre velsignelser skal den person, der ønsker velsignelsen, eller vedkommendes familie, anmode om den.«¹

Hvis du føler dig åndeligt parat til at modtage din patriarkalske velsignelse, skal du først træffe en aftale om et interview med din biskop eller grenspræsident, som afgør, om du er rede og værdig. Hvis han mener, at du er parat, får du en anbefaling. Du kan så kontakte din stavspatriark for at aftale en tid.

NOTE

1. James E. Faust, »Patriarkalske velsignelser«, *Den danske Stjerne*, juni 1983, s. 30.

Hvilken betydning har Pionerdagen? Højtideligholdes den overalt i hele Kirken?

Pionerdag afholdes til minde om de første mormonpionerers ankomst til Saltsødalen den 24. juli 1847. I Utah er det en officiel helligdag, og de festligheder, der knytter sig til den, som blandt andet en stor parade, kaldes »Days of '47«. Det er en dag, hvor man hylder alle de mennesker, som har bidraget til at skabe staten, uden skelen til religion eller baggrund.

Derudover kan sidste dages hellige rundt omkring i verden være med til at fejre den

Uanset hvor du bor, så er den 24. juli et godt tidspunkt at mindes, hvad de tidlige sidste dages hellige har gjort for os alle.

pionerarv, som vi alle har del i. I nogle områder afholder man festspil, parader, koncerter og håndkærrevandring som en del af højtideligheden. Andre steder kan højtideligheden bestå i noget så enkelt som en familieskovtur eller et øjeblik personlig fordybelse. Uanset hvor Kirkens medlemmer bor, uanset om der afholdes en formel højtidelighed eller blot et øjeblik eftertænksomhed, så er det et passende tidspunkt at mindes det, som de tidlige sidste dages hellige har gjort for os alle. Det omfatter også lokale pionerer, som har

styrket Kirken, der hvor du bor.

Præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, har sagt: »Hvor er det en glæde og et privilegium at være en del af denne verdensomspændende kirke og blive undervist og opløftet af profeter, seere og åbenbarere! ... Idet budskabet om Jesu Kristi gengivne evangelium nu bliver accepteret over hele verden, er vi alle pionerer i vores egen sfære og situation.«¹ ■

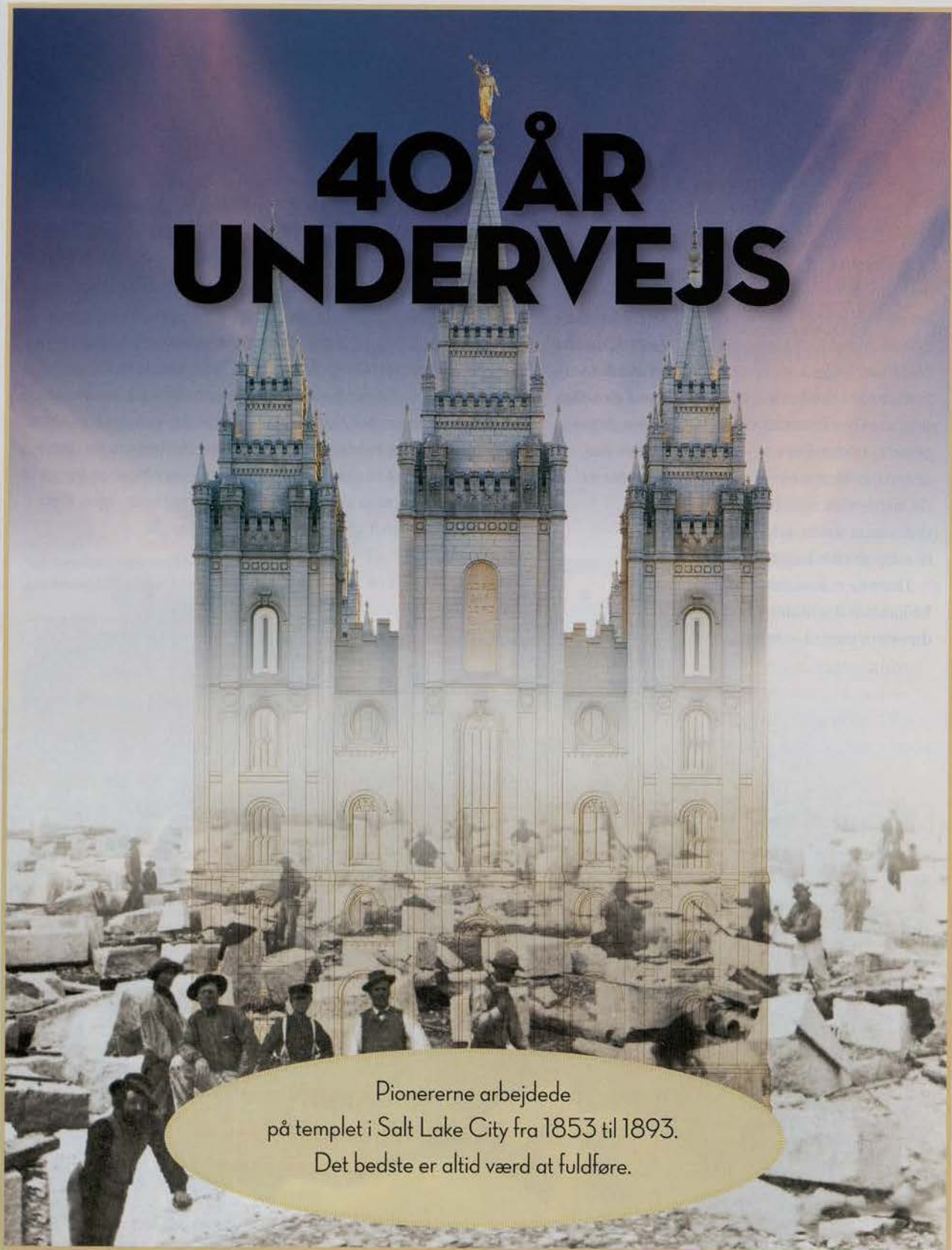
Hvilke pionerberetninger inspirerer dig? Fortæl os det på hahona@ldschurch.org.

NOTE

1. Dieter F. Uchtdorf, »Følg profeternes røst«, *Liahona*, juli 2008, s. 3.



40 ÅR UNDERVEJS



Pionerne arbejdede
på templet i Salt Lake City fra 1853 til 1893.
Det bedste er altid værd at fuldføre.

Kun for unge



HYLDEST TIL PIONERERNE

Hvert år i juli måned giver Kirkens medlemmer over hele verden sig tid til at hylde de pionerer, som trådte ind i Saltsødalene den 24. juli 1847. Her er en oplevelse, som en ung kvinde har fortalt os om:

»Nogle gange afholder vores menighed en pioneraktivitet,« siger Analee B. fra Burke i Virginia i USA. »Folk klæder sig ud som pionerer, og vi foretager så en eller anden form for »udvandring« – men det er mest en spadseretur. Vi taler også om pionererne og leger lege, som pionererne har leget. Det er meget varmt og fugtigt i Virginia om sommeren, og vi holder altid disse festligheder udenfor, så det varme vejr får os til at føle os som pionerer.

Personligt er jeg næsten altid i gang med en bog om Kirkens historie. Når jeg læser de bøger, værdsætter jeg pionererne endnu mere, og det giver mig en bedre forståelse af, hvad de måtte gennemgå.

Hvordan hylder I fortidige eller nutidige pionerer i Kirken i dit område? Husk, at pionerer kan omfatte alle, der har banet en vej for andre.



MIT YNDLINGS-SKRIFTSTED

2 Ne 32:5 har været mit yndlingsskriftsted, siden jeg gik i Primary, fordi det fortæller os, hvad man skal gøre, når man modtager Helligåndsgaven. Man skal modtage den og være værdig, så vil Helligånden lede en på rette vej.

Peaches C., 16 år, Trinidad, Vestindien



»Ja, alle de ting, der kommer af jorden i deres årstid, er blevet skabt til menneskets nytte og brug, både til at behage øjet og glæde hjertet« (L&P 59:18).

SÅDAN OPNÅR MAN ET VIDNESBYRD

Et vidnesbyrd er en vigtig del af vores liv som medlemmer af Kirken. Hvis man vil opnå et vidnesbyrd, må man gøre, som Moroni opfordrer os til: Overvej det budskab eller de principper i dit hjerte, som du ønsker at kende sandheden af; spørg så Gud i Jesu Kristi navn, om det er sandt. De, som følger denne kurs og beder i tro, modtager et vidnesbyrd om sandheden ved Helligåndens kraft (se Moro 10:3-5). Jeg kan vidne for jer om, at hvis I vil bede af al den tro, I har i hjertet, vil vor himmelske Fader besvare jeres bønner.

Da jeg var undersøger, besluttede jeg at bede og spørge min himmelske Fader, om det, jeg havde hørt, var sandt. Jeg vil aldrig kunne finde ord, der kan beskrive den følelse, som jeg fik, men jeg ved, at det var min himmelske Faders svar, for jeg har modtaget mange velsignelser fra det.

Jordi R., 20 år, Santo Domingo, Den Dominikanske Republik

Jeg voksede ind i kundskaben

Sonia Padilla-Romero



Mine vanskelige omstændigheder ændrede sig ikke, da jeg lærte evangeliets lærdomme at kende, men jeg følte mig gladere.

Da jeg var 14, kom nogle sidste dages hellige missionærer i vores hjem og underviste min mor og mig. Ret hurtigt inviterede de os til at blive døbt. Min mor takkede nej, men jeg sagde ja. Når jeg ser tilbage på det, tror jeg ikke, at jeg egentlig var omvendt. Jeg tror bare, at jeg som så mange andre teenagere søgte noget, der var anderledes.

Det næste års tid gik jeg alene i kirke. Jeg følte mig ikke hjemme derhenne, og jeg forstod ikke meget af det, der blev forkyndt. Men jeg var aktiv. Det følgende år boede jeg langt hjemmefra og gik på en kirkejet skole i Mexico City. Selv om jeg havde været vild med skolen under mit første besøg og havde arbejdet hårdt for at blive optaget på skolen (og for at få mine forældre til at give mig lov til at gå der), opdagede jeg hurtigt, at det ikke var let at være på egen hånd. Jeg havde stadig ikke noget vidnesbyrd. Jeg vidste ikke rigtig, hvem Joseph Smith var, eller hvad Mormons Bog

forkyndte. Jeg følte mig mere end nogensinde udenfor.

Det sagde jeg selvfølgelig ikke til mine forældre. Jeg havde brugt meget tid på at få dem til at give mig lov til at gå på skolen. Hvordan skulle jeg kunne indrømme, at dette måske alligevel ikke var noget for mig? På grund af min stolthed led jeg i stilhed.

Min vanskelige situation blev værre, da jeg fik at vide, at mine forældre skulle skilles. Det føltes, som om hele min verden faldt fra hinanden.

Det var på det tidspunkt, at min



Som nyt medlem lærte jeg, at det ikke betyder noget, at man ikke forstår alt i evangeliet lige med det samme. Det, der betyder noget, er, at man forstår, at Frelseren sonede for vore synder, og at han forstår en fuldt ud, selv om ingen andre gør det.

biskop trak mig til side og spurgte mig, hvordan jeg havde det. Jeg fortalte ham alt om mine frustrationer og sorger. »Det føles, som om jeg ikke ved noget som helst mere,« sagde jeg.

Den gode biskop begyndte at undervise mig i evangeliet. Vi begyndte med at tale om, hvordan man virkelig kommunikerer med vor himmelske Fader. Senere talte vi om forsoningen. Han underviste mig i evangeliets sandheder, og for første gang følte jeg, at jeg havde et vidnesbyrd. Jeg var glad for, at jeg havde noget at klynge mig til i den svære periode. Selv om jeg følte mig ude af stand til at hjælpe min familie, kunne

jeg føle en vis glæde ved at fornemme en nærhed til vor himmelske Fader. Jeg vidste, at han kendte mig, og det ændrede alt.

Måske er det almindeligt, at nye medlemmer, ligesom jeg, ikke føler sig rigtigt hjemme. Jeg erfarede, at det ikke betyder noget, at man ikke forstår alt i evangeliet lige med det samme. Det, der *betyder* noget er, at man forstår sit forhold til sin himmelske Fader, og at han har en hensigt og en plan med ens liv. Det *betyder* noget, at man forstår, at Frelseren sonede for vore synder, og at han forstår en fuldt ud, selv om ingen andre gør det. Da jeg forstod disse lærdomme, faldt alt det andet på plads.

Takket være min biskops omsorg og tålmodige undervisning, blev

skolen en god tid i mit liv. Min tid på skolen ændrede min opfattelse af, hvem jeg var, og hvordan mit liv kunne udforme sig. Da jeg var færdig med skolen, blev jeg boende i Mexico City. Det første, jeg gjorde, da jeg havde fundet et sted at bo, var at finde den lokale menighed, så jeg stadig kunne have et fristed, hvor jeg kunne udvikle mig i evangeliet.

Kort efter udførte jeg en mission på Temple Square i Salt Lake City. Jeg glædede mig meget over at fortælle andre om de sandheder, som havde givet mig en solid grundvold i en ellers turbulent periode i mit liv.

Jeg er taknemlig for at være medlem af Kirken. Jeg ved, at min himmelske Fader er opmærksom på enhver af os, og at han har en plan for vores liv. Det har været en stor velsignelse at se ham udfolde sin plan for mig. ■

ALTING ORDNER SIG



Ældste Erich W. Kopischke
De Halvfjerds

*Hav tro på og tillid til Herren,
så sørger han for dig.*

Jeg blev født i Tyskland af gode, omsorgsfulde forældre, som var medlemmer af Kirken. Under anden verdenskrig, da min far var 10 år gammel, blev han præsenteret for evangeliet af en ven i Stettin, som i dag er en del af Polen. På grund af krigen var der ikke nogen missionærer i Stettin på det tidspunkt. Da min far havde taget imod evangeliet, underviste han sin familie, og de blev omvendt. Senere traf han min mor, som også boede i Østtyskland. Der var heller ikke nogen missionærer. Min far underviste min mor i evangeliet, og hun tog imod det. De blev gift og flyttede så til Vesttyskland, kort tid før jeg blev født.

Dengang var der ikke mange medlemmer af Kirken i Tyskland. Jeg var det eneste medlem på skolen. Jeg opnåede i en meget ung alder et vidnesbyrd om, at Gud lever, og at dette er hans sande kirke. Jeg tvivlede aldrig på evangeliets sandhed. Jeg holdt fast ved mit vidnesbyrd, og det hjalp mig til at holde mig aktiv i mine unge år.

Frygten for at falde fra

Jeg havde to venner på min egen alder, som også var aktive i Kirken. De var brødre,

og vi voksede op sammen. Men jeg kunne kun være sammen med dem om søndagen, fordi vi boede omtrent 25 km fra hinanden. Vi så hinanden til præstedømmemøder og Unge Mænds aktiviteter. Selv om vi kun så hinanden en gang om ugen, hjalp det at være gode venner os alle tre til at forblive aktive i Kirken.

Senere bemærkede jeg, at mange af de unge, der var noget ældre end jeg, blev inaktive i Kirken, og jeg nærede en frygt for, at jeg en dag skulle miste mit vidnesbyrd. Der var så få unge i Kirken i Tyskland dengang, at man bemærkede deres fravær, når de blev mindre aktive. Det var skræmmende for mine forældre. De havde givet afkald på alt for at kunne opdrage deres børn under religionsfrihed, og nu tænkte de: »Hvad kan vi gøre for ikke at miste Erich?»

En dag, da jeg var omkring 14 år gammel, var min familie på vej hjem fra kirke. Vi havde bemærket, at der igen var nogle unge, som havde vendt Kirken ryggen. Jeg sagde til mine forældre: »Jeg vil have, at I skal slæbe mig med i kirke, indtil jeg bliver 21 år. Så skal jeg nok klare mig selv!« Det sagde jeg virkelig, og min mor gentog det ofte for mig.

En beslutning om uddannelse

Denne bekymring forklarer, hvorfor mine forældre traf en beslutning, da jeg var 10 år gammel og gik i folkeskolen. I Tyskland

begynder man tidligt på den vej, der fører til en videregående uddannelse. Mine forældre besluttede sig for, at jeg ikke skulle fortsætte med en videregående uddannelse, fordi de havde set mange unge mennesker forlade Kirken, mens de dengang gik på disse skoler. De sagde: »Du kan vælge, hvad du vil, bare ikke *gymnasiet*, for vi vil ikke miste dig til verden!«

Den beslutning betød, at jeg fik en grundskoleuddannelse og senere kom på en fagskole og fik en handelsuddannelse. Det begrænsede mange af mine karrieremuligheder. Jeg fuldførte min uddannelse, da jeg var 18 og blev kaldet til at tjene som missionær i München. Jeg nød at være missionær.

Da jeg var færdig med min mission, stod jeg uden ret mange karrieremuligheder. Jeg havde fuldført min uddannelse. To år efter min mission giftede jeg mig med min hustru, Christiane, og jeg havde ingen muligheder for at opnå en universitetsuddannelse. Der var et øjeblik, hvor jeg var ked af mine forældres beslutning, fordi jeg følte mig meget begrænset.

Så slog en tanke ned i mig: »Det, min forældre gjorde, gjorde de for at beskytte mig. De gjorde det af kærlighed, og det bliver *ikke* til ulempe for mig.« Selv om det til tider syntes at være en ulempe i verdsligt perspektiv, kunne jeg nu forstå, at det aldrig rigtigt ville være en ulempe. Jeg besluttede at gøre karriere i forsikringsbranchen, og

senere blev jeg leder i det firma, som jeg arbejdede for.

En af mine store udfordringer var, at jeg altid havde drømt om at blive lærer, og i Tyskland kan man ikke blive lærer uden en universitetsuddannelse. Men jeg blev dog senere lærer – religionslærer. Jeg blev lærer i Kirkens Uddannelsessystem. Og man kan sige, at det er det, jeg er nu – lærer. Så jeg fik et vidnesbyrd om, at det er værd at lytte til sine forældre, at følge deres råd og at stole på, at de elsker en, beder for en og ved, hvad der gavner en bedst. Mit ønske om at forblive aktiv i Kirken var så stærkt, og mine forældres ønske om at beskytte mig var så stærkt, at alt faldt ud til bedste for mig.

SØG I KRISTI LYS

Når man er ung, har man mange spørgsmål, og ens venner og andre er skeptiske over for det, man foretager sig. Et af svarene på disse spørgsmål findes i Moro 7:19, hvor Moroni lærer os: »Derfor ... skal [I] granske flittigt i Kristi lys, så I kan kende godt fra ondt; og hvis I vil gribe fat i alt godt og ikke fordømme det, skal I med sikkerhed blive Kristi børn.«

Det er et vidunderligt skriftsted. Kristi lys er vores samvittighed. Det er en gave til hvert eneste af vor himmelske Faders børn. Vi bør konstant tænke på det, som er godt, og vi bør holde os til de ting og

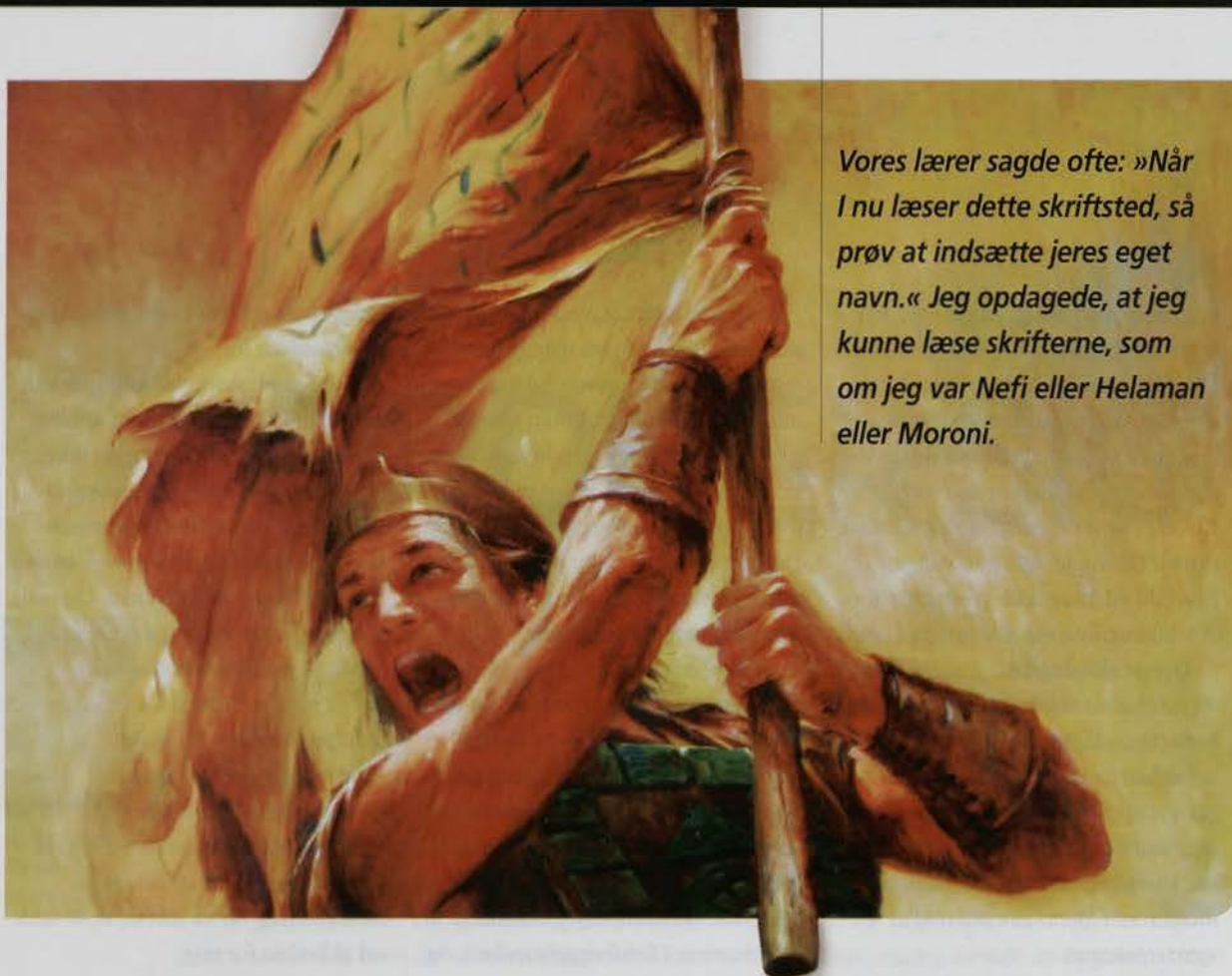


ikke fordømme dem. Jeg har altid ment, at hvis alle i hele verden ville gøre det, hvad enten vedkommende er medlem af

Kirken eller ej, ville dette løfte, som profeteret, blive opfyldt; og vi ville blive bedre sønner og døtre, bedre venner, bedre ansatte, bedre missionærer og bedre mennesker. Som Paulus sagde: »Prøv alt, hold fast ved det gode« (1 Thess 5:21).

Jeg har set så mange mennesker i verden omkring mig sige: »Jeg vil tage denne gode ting, men den der vil jeg ikke have.« De holder sig selv væk fra sandheden. Men skrifterne indbyder os til at holde fast ved alt, som er godt, og ransage vores egen samvittighed i Kristi lys.

Ældste Erich W. Kopschke fra De Halvfjerds.



Vores lærer sagde ofte: »Når I nu læser dette skriftsted, så prøv at indsætte jeres eget navn.« Jeg opdagede, at jeg kunne læse skrifterne, som om jeg var Nefi eller Helaman eller Moroni.

Min videregående uddannelse

Noget andet, der hjalp mig til at forblive stærk som ung, var seminarprogrammet, som blev indført i Tyskland i 1972, da jeg var 14 år gammel. Det havde en stor indflydelse på mit liv. Jeg kan stadig huske min seminarlærer, fordi hun gjorde dybt indtryk på mig og øvede en positiv indflydelse på mig.

Takket være min oplevelse i seminar og mit personlige studium af skrifterne som ung kom jeg til at elske skrifterne. Mit studium styrkede mit vidnesbyrd, og jeg har aldrig mistet min kærlighed til seminar- og institutklasserne. Jeg underviste en af de første morgenseminarklasser i Tyskland. Det var en dejlig klasse. De unge mennesker nød det, og

de kom hver eneste morgen. Nogle af dem måtte rejse ret langt. Alle de unge mænd i den gruppe drog senere på mission, og næsten alle de unge mænd og kvinder er forblevet aktive i Kirken.

Når jeg tænker på, hvordan jeg opnåede mit vidnesbyrd, og på det, der har gjort mest positivt indtryk på mig, så må jeg sige, at det er de seminar- og institutklasser, jeg har deltaget i. Det var det at lære evangeliets principper og lærdomme at kende ud fra skrifterne, sammen med en gruppe venner, og blive undervist af en lærer, vi så op til.

Noget af det bedste, man kan gøre, når man studerer skrifterne, er at anvende dem på sig selv. Vores lærer sagde ofte: »Når I nu læser

dette skriftsted, så prøv at sætte jeres eget navn ind.« Jeg opdagede, at jeg kunne læse skrifterne, som om jeg var Nefi eller Helaman eller Moroni. Det ændrede det hele for mig, når jeg læste i skrifterne. Det var som en drøm. Pludselig kunne jeg se mig selv i samme situation, som dem jeg læste om.

Skrifterne hjalp mig til at forstå, at tro er noget virkeligt. Det drejer sig ikke bare om at kende skrifterne på en teoretisk måde, for tro forbinder os med Herrens virkelighed. Det er noget, jeg lærte i min tid i seminar som ung. Jeg har en stærk tro på, at hvis Herren giver os en opgave, så kan vi »gå og gøre« (1 Ne 3:7), og han vil sørge for det, vi har brug for til at løse opgaven.

Styrket af skrifterne

Et skriftsted, som virkelig hjalp mig meget, da jeg var ung, er Jos 1:6-9. Der står blandt andet: »Vær modig og stærk ... Følg omhyggeligt loven ... Vig ikke fra den til højre eller til venstre, så vil du have lykken med dig overalt, hvor du går.»

Som ung mand tænkte jeg: »Når jeg får en opgave fra Herren, vil jeg ikke vige til højre eller til venstre.« Det førte til mange gode oplevelser. For eksempel skulle jeg en dag til et kirkemøde, mens jeg var under uddannelse, men jeg havde en arbejdsopgave med posten. Som regel tog dette ansvar mig og de andre handelselever en ekstra time efter arbejdstid. Men jeg skulle til Hamburg med toget kl. 17.30 for at nå mit kirkemøde. Jeg fortalte de andre om mit dilemma, og de sagde: »Held og lykke. Det kan du godt glemme.«

Jeg sagde: »Det skal nok lykkes, for det er et vigtigt møde.« De trak på skuldrene og sagde sarkastisk: »Ja, helt sikkert – dig og din tro. Du tror, at alt ordner sig, bare fordi du er religiøs. Det ville betyde, at vi skulle være færdige med posten klokken ti minutter i fem. Det er aldrig sket.« Jeg sagde: »Lad os nu bare se. Men jeg skal være i Hamburg til tiden i aften.«

Og tro det eller ej, for første og eneste gang i tre år var alt færdig den dag klokken ti minutter i fem, og jeg nåede mit tog. Det gjorde indtryk på mine medelever og gav mig mulighed

for at føre nogle gode samtaler om evangeliet med dem.

Jeg har fuld tillid til og tro på, at når Herren giver én en opgave, så skal det nok lykkes, hvis man ikke »viger til højre eller til venstre«. Jeg vidste ikke, at vores postarbejde ville være hurtigt klarer den dag. Man ved ikke altid den slags på forhånd. Man kan ikke fortælle Herren, hvordan det skal gøres, men med tro og tillid til ham lykkes det ofte.

Mit studium af skrifterne og mine forældres eksempel gav mig noget meget værdifuldt, selv da jeg var ung. Sammen hjalp de mig med at udvikle en stærk tro på, at Herren ville hjælpe og velsigne mig i min daglige færden. ■



EN MISSION BANER VEJEN FOR DIG

Noget af det vigtigste, som en ung mand kan gøre, er at berede sig på at udføre en mission. Det er vigtigt at forberede sig åndeligt, fysisk og uddannelsesmæssigt. Studér skrifterne flittigt. Studér dem hver dag med støtte fra seminar- og institutklasserne. Rejs så på mission og yd dit allerbedste.

Du vil erfare, at din missionæroplevelse bliver den bedste uddannelse. Det er en pragtfuld måde at praktisere alt det gode, som du har lært i din familie, i Kirken og i seminar- og institutklasserne. Hvis I unge mænd og I unge kvinder, der har lyst til det, forbereder jer og udfører en mission, vil det bane en livsvej for jer. Jeg vil ønske for mine sønner og døtre og for jer, Kirkens unge, at I må være værdige til at rejse på mission, når I når den rette alder, så I helhjertet kan gribe og ære den mulighed.

Jeg vil ønske for jer alle, deriblandt også mine egne børn, at I må have tro og tillid til Herren, så I kan nyde hans vidunderlige løfter. Jeg ved, at Herren giver jer de oplevelser, udfordringer og velsignelser, som han ved gavner jer mest. Jeg har et stærkt vidnesbyrd om, at når vi udviser tro og tillid til Herren, så sørger han for os.

Ældste Erich W. Kopischke fra De Halvfjeds.

Joshua J. Perkey

Kirkens Tidsskrifter



EN EVMIG FAMILIE

Da jeg traf Uanci Kivalu, smilede hun bredt. Men da hun satte sig ned og hendes stemme blev lidt mere alvorlig, spekulerede jeg på, hvad denne venlige 16-årige pige mon havde at fortælle mig. »Min beretning handler om templet,« sagde hun.

Uanci er fra Tonga, et øsamfund fyldt med tårnhøje kokospalmer, majestætiske banantræer og brede taroplanter. De fleste af de unge, jeg havde mødt på øen, syntes at være tilfredse med livet, og deres smil var lige så brede, som Uancis havde været for lidt siden. Unge tonganere på hendes alder holder af at danse, synge, spille kurvebold og være sammen med deres familie. De er normalt meget glade. Men Uancis alvor var blandet med en dybere følelse, som jeg ikke helt kunne identificere, og det overraskede mig.

»Jeg vil gerne tale om templet,« gentog hun.

»Da jeg voksede op,« begynder Uanci, »var mine søskende og jeg medlemmer af Kirken. Vi gik i kirke hver søndag med min mor. Jeg elskede templet, og jeg holdt meget af at udføre dåb for de døde sammen med de unge. Jeg kunne føle Ånden, når vi var der. Men min far ville ikke gå i kirke.«

Uancis stemme begyndte at skælve. Jeg



Det, der først syntes at være en tragedie, førte i sidste ende Uancis familie til templet.

kiggede op fra min notesblok og så, at hun havde tårer i øjnene.

»En dag fik min lillebror 'Aleksio en hofte-skade, som der gik betændelse i,« fortsætter hun. »En tid fik han det bedre. Og min far vendte tilbage til Kirken. Men så faldt far fra igen.«

Tårerne strømmede nu ned over Uancis ansigt, og det papirlommetørklæde, som jeg rakte hende, var straks gennemblødt, ligesom hendes ærmer, da hun forgæves forsøgte at tørre øjnene.

»Min lillebror fik det værre, og så døde han. Han var kun 12 år gammel.«

Uanci holdt en pause, overvældet af følelser, og jeg begyndte at forstå, hvorfor hun havde været så alvorlig. Denne unge kvinde havde allerede oplevet en stor tragedie i sit liv. Men der skinnede også et glimt af håb i hendes øjne.

»Så,« begyndte hun igen, »besluttede min far endelig at vende tilbage til Kirken. Til at begynde med var det svært for ham. Vores biskop, vore ledere, slægtninge og familie opmuntrede ham og sagde, at den eneste måde, hvorpå vores familie kunne være sammen igen – og se min bror igen – var ved at blive besejlet i templet.



FRED I TEMPLET

»Jeg vil opfordre de af jer, som er værdige og i stand til at komme i templet, om at komme der ofte. Templet er et sted, hvor vi kan finde fred. Der fornyes vores hengivenhed over for evangeliet, og vi får styrke til at efterleve budene.«

Præsident Thomas S. Monson, »Til vi ses igen«, *Liahona*, nov. 2009, s. 113.

Vi havde det svært, efter min bror var død,« fortsatte Uanci. »Men mine forældre arbejdede ihærdigt og modtog deres ordinancer. Endelig blev vi beseglet til hinanden som familie i templet den 10. oktober 2008, præcis et år efter 'Aleksios død. Min biskop var stedfortræder for min lillebror. Det var den mest ubeskrivelige følelse jeg har oplevet.«

Uancis tårer skyldtes ikke sorg, det var glædestårer. Hun og hendes familie har været i Herrens hus og er blevet beseglet i templet, og hun vidste, hvad det betød. Hvis hendes familie værdigt overholder pagterne, kan de være sammen for evigt.

Når jeg tænker på Uanci, ser jeg hende for mig, mens hun vandrer hen over Liahona-skolens område. Det er en kirkeejet skole i Tonga, som ligger lige ved siden af templet. Mens Uanci går, kaster hun et blik op på spiret med englen Moroni, der glitrer gyldent i skolen. Hun har tårer i øjnene igen, men hun smiler også, for hun ved, at hun skal se 'Aleksio igen. ■

HAN SAGDE: »NIKSEN«

»For så vidt som nogen blandt jer drikker vin eller nogen stærk drik, se, det er ikke godt, ej heller rigtigt i jeres Faders øjne« (L&P 89:5).

Truman E. Benson

Bygger på en virkelig begivenhed

Jeg troede engang, at min bedste ven, Chase, ville gøre hvad som helst. Når jeg udfordrede ham til at hoppe ned fra det øverste trin på vores veranda, så nøjedes han ikke bare med det, han tog et langt tilløb!

Da jeg udfordrede ham til at køre i den rutsjebane, hvor man kører på hovedet, nøjedes han ikke med det. Han satte sig i den forreste vogn!

Og da jeg sagde, at jeg var sikker på, at han ikke turde sige hej til Julie – skolens smukkeste pige – så nøjedes han ikke med det, men han satte sig og snakkede med hende i fem minutter!

Jeg troede, at Chase ville gøre hvad som helst. Indtil i dag altså.

Chase kommer hjem til mig næsten hver eneste dag. Vi bor enormt tæt på hinanden. Der er kun et hus mellem os. Men Chase kommer aldrig om søndagen eller mandagen. Om søndagen går han i kirke. Om mandagen har de en slags familieaften. Han har inviteret mig

med et par gange. Vi spiste brownies og legede lege. Det var rigtig sjovt.

Chase kommer som regel hjem til mig efter skoletid og leger. Det er rart, at han er der, fordi min far og mor er stadig på arbejde. Det er sjovt at lege med Chase. Vi elsker at finde på vitser. Chase er venner med alle. Jeg har aldrig hørt ham rakke ned på nogen – heller ikke når andre gør det.

I dag spillede Chase og jeg basketball. Det var ret varmt, så jeg spurgte Chase, om han ville have noget at drikke.

»Ja tak,« sagde Chase, mens han trillede bolden ind på plænen og løb hen mod min veranda.

Vi gik indenfor og ud i køkkenet. Da jeg åbnede køleskabet, fik det pludselig pust af kold luft hårene på vores arme til at rejse sig.





»Herren har befalet dig at passe godt på dit legeme. Det gør du ved at efterleve visdomsordet.«

Til styrke for de unge hæfte, 2002, s. 36.

Da jeg kiggede i køleskabet, fik jeg kun øje på mælk og juice. Men så opdagede jeg en åben dåse inde i hjørnet.

Min far havde efterladt en åben dåse øl. Han ville aldrig opdage det, hvis vi nippede lidt til den. Jeg tog dåsen ud.

»Vil du smage?« spurgte jeg.
 »Hvad er det?« spurgte Chase.
 »Det er øl,« sagde jeg. »Min far drikker det hele tiden. Han opdager det ikke, hvis vi smager på det.«
 Chase så på mig. Han hævede brynene og satte hænderne i siden. Så sagde han noget, som jeg aldrig havde troet, jeg skulle høre ham sige.

»Niksen!« sagde Chase.

»Sagde du lige nej?« spurgte jeg.

»Øl er ikke sundt,« sagde han.

»Man skal ikke drikke det. Det får en til at gøre dumme ting.«

»Ikke hvis man bare nipper til det,« sagde jeg. »Nu skal du bare se.«

Jeg satte dåsen for munden, drak en lille slurk og smilede. Det smagte ulækkert, men jeg ville ikke virke tøset.

»Der kan du se. Virker jeg dummere end dig?« spurgte jeg.

»Jeg tror, at jeg går hjem nu,« sagde Chase. »Lad være med at drikke mere af det. Det er ikke klogt.«

Da jeg så Chase gå ud af døren og løbe hen ad fortovet mod sit hus, kunne jeg ikke lade være med at spekulere over, hvorfor han ville gøre næsten alt andet, men ikke nippe til en øl.

Jeg tog en lille slurk mere, efter at Chase var gået. »Føj! Det smager rigtig klamt,« tænkte jeg og stillede dåsen tilbage i køleskabet.

Måske havde Chase alligevel lidt ret. ■

LED MIG, FØR MIG

Anne-Mette Howland

Bygger på en virkelig begivenhed

Da jeg var ti år gammel, flyttede min familie fra Danmark til Canada. Vi havde kun boet der ganske kort tid, da to søstre, som boede over for os, inviterede mig og min 12-årige bror, Poul, på en bustur, så vi kunne se byen sammen med dem.

Poul og jeg var vildt begejstrede. Min mor var ikke helt tryk ved ideen, men gav til sidst efter. Mor gav de to piger penge til vores busbilletter. Hun bad dem om at passe godt på os, for min bror og jeg kunne endnu ikke tale engelsk. Pigerne lovede at passe rigtig godt på os.

Vi steg op i bussen alle sammen og kørte af sted. Da bussen stoppede noget tid senere, gjorde pigerne tegn til, at vi skulle stå af. Vi fulgte efter dem, mens vi vandrede rundt i byen.

Men pludselig løb de to piger hver sin vej! Vi prøvede at følge efter dem, men de forsvandt i de ukendte omgivelser. Til at begynde med troede vi, at de bare lavede sjov med os og snart ville komme tilbage. Men efter et stykke tid vidste vi, at vi var faret vild og helt alene.

»Skal vi spørge nogen om vej?« spurgte jeg Poul.

»Vi kan ikke tale engelsk, og vi kender ikke vores adresse,« svarede han.



»Hav tro på jer selv. Hav tro på, at I aldrig er alene. Hav tro på, at I altid bliver vejledt.«

Elaine S. Dalton, Unge Pigers hovedpræsident, »Tro!« *Liahona*, maj 2004, s. 110.

»Lad os ringe til mor,« foreslog jeg og pegede på en telefonboks i nærheden.

»Vi har ingen penge, og vi kender ikke vores telefonnummer,« sagde Poul.

Jeg begyndte at græde. Poul lagde armen om mig. »Tag det roligt, Anne-Mette. Lad os bede en bøn.«

Vi krøb sammen og bad vor himmelske Fader om at hjælpe os med at finde hjem.

Da vi havde bedt, pegede Poul ned ad en gade. »Jeg føler, at vi skal

gå den vej,« sagde han.

Jeg begyndte at græde igen. Hvordan kunne han vide, hvad vej vi skulle gå?

Poul trøstede mig igen. »Du må tro på, at vi nok skal blive ledt på vej,« sagde han.

Da han sagde det, fyldtes jeg af en fredfyldt følelse. Jeg blev grebet af tanken om, at jeg skulle udvise tro og lade min bror lede mig.

Da vi havde gået længe, kom vi til en dam. »Kan du huske den dam?« spurgte Poul. »Vi kørte forbi den på vej fra lufthavnen til vores nye hjem!«

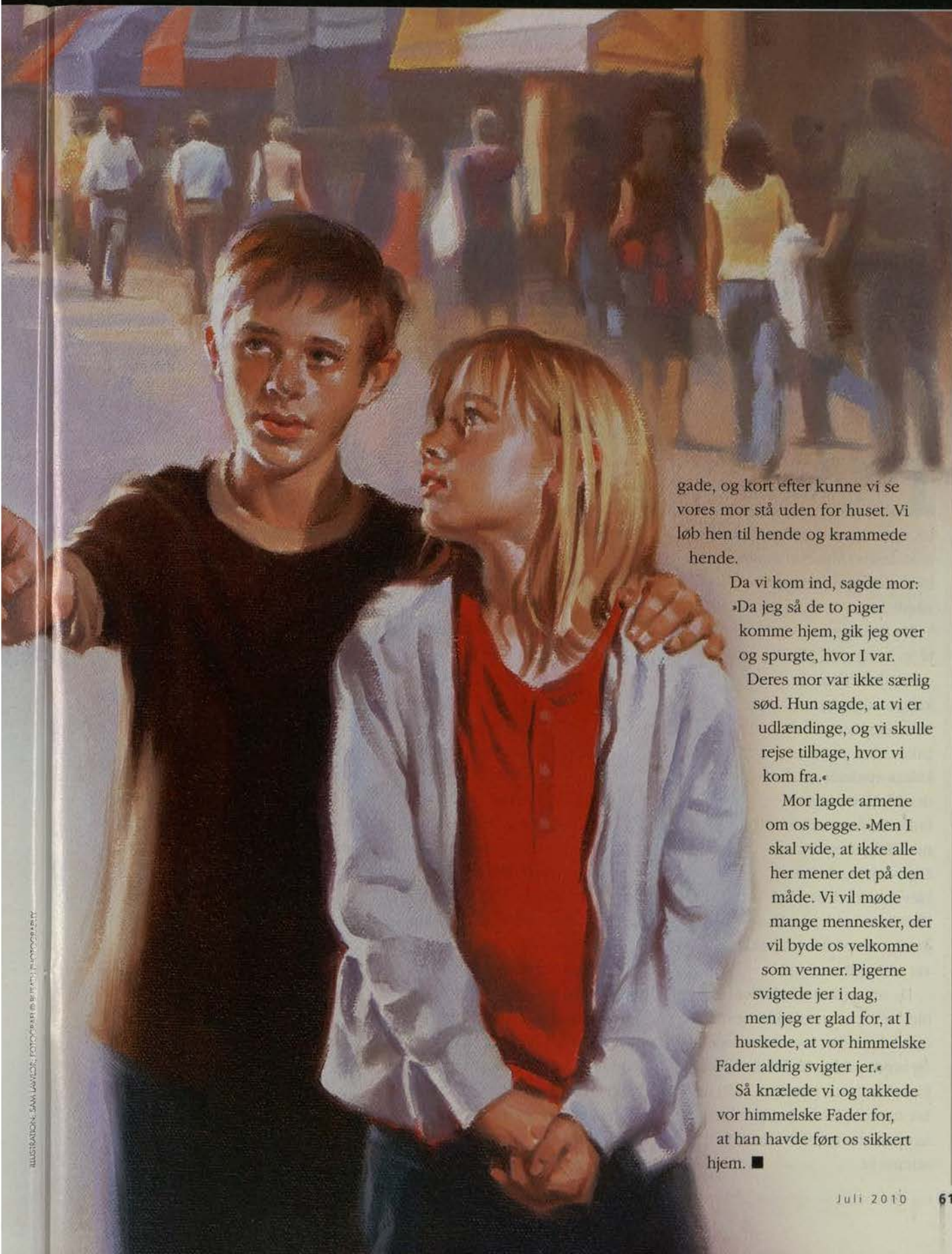
Jeg fik det meget bedre, da jeg hørte begejstringen i hans stemme. Vi satte os ved dammen og bad endnu en bøn.

Pludselig stirrede Poul ud mod horisonten. »Kan du se det?« råbte han. Han rejste sig og begyndte at løbe, og jeg sprang op for at følge ham.

»Hvad kan du se?« råbte jeg.

»Det er skiltet ved det vaskeri tæt på vores hjem!«

Vi fulgte skiltet hjem til vores



gade, og kort efter kunne vi se vores mor stå uden for huset. Vi løb hen til hende og krammede hende.

Da vi kom ind, sagde mor: »Da jeg så de to piger komme hjem, gik jeg over og spurgte, hvor I var.

Deres mor var ikke særlig sød. Hun sagde, at vi er udlændinge, og vi skulle rejse tilbage, hvor vi kom fra.»

Mor lagde armene om os begge. »Men I skal vide, at ikke alle her mener det på den måde. Vi vil møde mange mennesker, der vil byde os velkomne som venner. Pigerne svigtede jer i dag, men jeg er glad for, at I huskede, at vor himmelske Fader aldrig svigter jer.»

Så knælede vi og takkede vor himmelske Fader for, at han havde ført os sikkert hjem. ■

En profets løfte

I foråret 1848 forlod mine tipoldeforældre, Charles Stewart Miller og Mary McGowan Miller, deres hjem i Skotland og rejste til St. Louis i Missouri sammen med en gruppe hellige. De nåede frem i 1849.

Da familien ankom til St. Louis med planer om at tjene tilstrækkelig med penge til at kunne rejse til Salt Lake-dalen, ramte en kolera-epidemi området. På blot to uger bukkede fire medlemmer af familien under. De overlevende børn blev forældreløse, deriblandt min oldemor Margaret, som på det tidspunkt var 13 år gammel.

De ni overlevende Miller-børn blev ved med at arbejde og spare op til den rejse, som deres forældre og brødre aldrig fik fuldført. De forlod St. Louis i foråret i 1850 med fire okser og en vogn og ankom langt om længe til Saltsødalene det samme år.

Andre af mine forfædre mødte lignende prøvelser. Deres vidnesbyrd forblev dog standhaftigt og urokkeligt. Jeg fik fra alle dem en arv af total hengivenhed over for Jesu Kristi evangelium.



Af hele mit hjerte og af hele min sjæls styrke erklærer jeg, at Gud virkelig lever. Jesus er hans Søn, Faderens Enbårne i kødet. Han er vor Forløser, han er vor Formidler hos Faderen. Han elsker os med en kærlighed, som vi ikke helt begriber, og fordi han elsker os, gav han sit liv for os.

Min taknemlighed til ham er ubeskrivelig.

Jeg indvier mit liv, min styrke – alt, hvad jeg har at give – til at tjene ham og lede hans kirkes anliggender i overensstemmelse med hans vilje og ved hans inspiration. ■

Fra en tale ved aprilkonferencen 2008.



Præsident Thomas S. Monson

EN ARV AF TRO

En arv er en værdifuld gave, som vi arver fra vores forfædre. Præsident Monsons tipoldeforældre, Charles og Mary Miller, gav ham en arv af tro på Jesu Kristi evangelium. Udfyld de tomme felter med ord fra deres historie.

Familien Miller begyndte deres lange rejse i _____.

De arbejdede i St. _____ for at tjene penge til at fuldføre deres rejse.

En _____ slog mange mennesker ihjel.

Da deres forældre og to brødre var døde, fortsatte de _____ Miller-børn rejsen.

De havde _____ okser og _____ overdækkede vogne.

Præsident Monsons oldemor Margaret var _____ år gammel.

De rejste fra Saint Louis i _____ til Saltsødalene i _____.

Præsident Monson sagde: »Jeg indvier _____, min styrke til at tjene [Jesus Kristus].«

EN PIONER I DAG

En pioner er en, der rejser til et sted eller gør noget før alle andre og viser vej for andre.
Tegn et billede af en, som du kender til, eller en fra din familie, som er pioner i dag.



Du skal ikke trække kærren



hundred' mil og mer,



*gå over prærier, bjerg og dal
for at være pioner!*



Men tro skal du ha' på vejen;



mod i verden her.



*Og arbejd' hårdt for retfærdighed
for at være pioner.*

(For at være pioner, Børnenes sangbog s. 138-139)

Pionerparasoller

»Næstekærligheden er Kristi rene kærlighed« (Moroni 7:47).

Marli Walker

Bygger på en virkelig begivenhed

»Sarah! Sarah, vågn op!« sagde femårige Christiana Larsen til sin lillesøster. »Vi skal af sted nu.«

Treårige Sarah kæmpede for at få øjne.

»Men det er jo stadig mørkt udenfor,« mukkede hun træt.

»Jeg ved det, men mor siger, at vi skal tidligt af sted. Skibet til Amerika sejler snart.«

Familien Larsen var blevet medlemmer af Kirken i Danmark. Nu skulle de ud på den lange rejse for at slutte sig til de hellige i Saltsødalen.

Christiana hjalp Sarah i tøjet. Med tårer i øjnene kastede den lille pige et sidste blik rundt i deres trygge soveværelse. De vidste, at det ville vare længe, før de kom til at sove i en rigtig seng igen.

»Glem nu ikke din parasol, Sarah,« sagde Christiana, mens hun selv tog sin egen silkeparasol med blonder på. »Mor sagde, at hun ville pakke dem ned sammen med sengetøjet.«

Mor og far sagde, at de ikke kunne tage andet end det allermest nødvendige med på rejsen til Amerika. Når de havde pakket sengetøj, tøj og værktøj, var der ikke plads

til meget andet. Men Christiana og Sarah havde tryglet om at få lov til at tage en enkelt yndlingsting med til deres nye hjem. De måtte jo trods alt efterlade alle deres dukker, bøger og legetøj. Begge piger valgte deres smukke parasoller.

Da solen stod op, gik Christiana og hendes familie om bord på det skib, der skulle sejle til Amerika. De glædede sig til at rejse til Zion, selv om de måtte forlade venner, familie og deres hjem.

Sørejsen var lang og trættende. På varme eftermiddage om bord brugte pigerne deres smukke parasoller til at skygge deres hoveder mod solen. Hvis vinden blæste den rigtige vej, sejlede skibet støt fremad. Men hvis vinden vendte, blev skibet presset tilbage, ofte lige så langt som de før var sejlet frem.

Da familien Larsen nåede til Amerika, købte de en vogn og okser og begyndte den lange rejse til Saltsødalen. Rejsen i vognen var bumpende og varm, så Christiana og Sarah vandrede ofte ved siden af vognen i stedet.

Ligesom så mange andre pionerfamilier oplevede også Christianas familie trængsler og tragedier undervejs. Christianas nyfødte

lillebror døde på rejsen og blev begravet på prærien.

Da familien Larsen nåede frem til Saltsødalen i 1857, nød Christiana at gå i kirke med andre børn på sin egen alder. Christiana og Sarah bar glade deres parasoller til kirke hver eneste søndag for at skærme deres ansigter mod den hede ørkensol.

Som dagene og ugerne gik, begyndte familiens penge og mad at slippe op. En aften hørte Christiana sine forældre drøfte problemet. Hendes far sagde, at han kendte en familie, som var blevet velsignet med en god kornhøst. Familien Larsen kunne bytte noget af det de havde for noget mel. Men hvad havde de at bytte med?

Christiana åbnede munden. »Du kan bytte med min og Sarahs parasoller, far.«

»Men I elsker jo de parasoller, Christiana. Det kunne jeg aldrig gøre!«

»Det er helt i orden, far,« sagde Christiana. »Vi har mere brug for mad end for de parasoller.«

Den næste dag byttede



ILLUSTRATION: BRASH CAUL

Christianas far de smukke blondeparasoller for noget mel. Melet gav mad til hele familien.

Da Christiana gjorde sig klar til at gå i seng den aften, kiggede hun trist

hen i hjørnet, hvor hendes smukke parasol havde stået. Men da hun kom i tanker om det vidunderlige brød, hun havde spist til aftensmad, vendte hendes tristhed sig til

taknemlighed. Da hun bad sin aftnebøn, takkede hun vor himmelske Fader for den smukke parasol, som havde været med til at skaffe familien mad. ■



»O ffer er evangeliets kronende prøve. Det betyder at indvie tid, talenter, energi og jordiske besiddelser til at fremme Guds værk.«

Ældste Quentin L. Cook fra De Tolv Apostles Kvorum: »Er du en hellig?« *Liahona*, nov. 2003, s. 96.

Vores side



Beatriz da S., 10 år, Brasilien

Da jeg var lille, tog min mor mig med til mange dåb. Men sidste år, da jeg blev gammel nok til at blive døbt, blev jeg meget nervøs. Jeg var bange for, at jeg ikke kunne udføre ordinancen lige så korrekt, som dem jeg havde set. Men mest af alt var jeg bange for at skulle ned i vandet. Men Helligånden hjalp mig. Jeg syntes at kunne høre ordene: »Vær ikke bange! Vær ikke bange!« Helligånden hjalp mig med at overvinde disse problemer, så jeg kunne blive døbt, og det betød meget for mig. Jeg blev meget velsignet. Da jeg kom op af vandet, var jeg ikke bange for vand mere, og jeg følte mig godt tilpas indeni.



Bryan K., 9 år, Taiwan

ARBEJD HÅRDT OG VÆR BEREDT

Jeg klarede mig ikke godt i min malajiske skriveøvelse ved min første semesterprøve, og mine karakterer gik ned. Det gjorde mig ked af det, men jeg vidste, at det var min egen skyld, fordi jeg havde brugt mange timer efter skole på at lege med mine venner i stedet for at lave lektier og læse. Min mor og jeg lagde en plan, så jeg kunne blive bedre. Jeg skulle lave mine lektier uden at møde hver dag, når hun bad mig om det, og vi skulle begge bede om, at jeg måtte klare mig godt ved anden semesterprøve. Jeg arbejdede hårdt hele det semester. En uge før eksamen følte min mor sig tilskyndet til at lade mig skrive en stil om et bestemt emne til eksamens stiløvelse. Det er læreren, der bestemmer emnet, og vi får karakter efter, hvor godt vi skriver om emnet.

Ved eksamen overraskede det mig at se, at det emne, som læreren havde valgt, var det samme, som det jeg havde øvet mig på. Fordi jeg havde arbejdet hårdt og var beredt, selv om jeg ikke kendte emnet, så skrev jeg godt og fik 12. Det overraskede min lærer,

at jeg var blevet så meget bedre.

Jeg fik et vidnesbyrd om arbejde. Jeg ved, at når vi beder og arbejder hårdt, modtager vi inspiration, så vi kan klare os godt.

Ethan D., 11 år, Malaysia





Gino A., 6 år, Filippinerne



Melanie A., 3 år, fra Mexico kan lide at hjælpe sin mor ved at rydde sit legetøj op, når hun har leget. Nu, hvor hun er fyldt tre år, hjælper hun til i kirken med at skubbe stole hen til andre, så de kan stable dem efter søndagens møder. Melanie elsker præsident Monson og elsker at se ham i fjernsynet, når der er konference.



Edwin M., 9 år, fra Costa Rica er en dygtig sanger og kan lide at synge »Barnets bøn«. Han kan lide at svømme. Hanne i skolen fortæller han ofte sine venner om evangeliet og minder dem om, at de ikke må bande.



Nogle gange når jeg ligger i min seng, forestiller jeg mig, hvad der kunne ske, hvis huset brændte, og så bliver jeg meget bange. Når jeg har det sådan, beder jeg til vor himmelske Fader. Så slapper jeg af og falder let i søvn. Jeg er taknemlig for, at jeg kan bede til vor himmelske Fader, når jeg er bange eller ked af det. Han hjælper mig med at overvinde alt.

Lea M., 9 år, Tyskland

Hvis du gerne vil indsende en tegning, et foto, en oplevelse, et vidnesbyrd eller et brev til Vores side, så send en e-mail til liahona@ldschurch.org, skriv »Our Page« i emnelinjen.

Alle bidrag **skal** indeholde barnets fulde navn og alder, forældrenes navne, menighed eller gren og stav samt forældres skriftlige tilladelse (e-mail er godt nok) til at trykke barnets foto og bidrag. Indlæg kan blive redigeret af hensyn til længde eller klarhed.

»Jesus er en dyrebar ven, han er altid nær« (Børnenes sangbog, s. 37).

HVEM ER JESUS?

Eliana Osborn

Bygger på en virkelig begivenhed

1. »Pas på! Allosaurussen fanger dig!« brølede Teddy, mens han jagede Coles dinosaur rundt om sofaen med sin allosaurus.

»Ingen kan stoppe mig. Jeg er tyrannosaurus rex,« sagde Cole og lod sin dinosaur hoppe langs væggen.



2. Drengene trampede rundt i huset som larmende, sultne dinosaurer, indtil mor kom med en snack.

3. »Hvem er det, du har på væggen?« spurgte Teddy, mens han spiste sin ostepind.

»Jesus, selvfølgelig,« sagde Cole.

»Hvem er Jesus?« spurgte Teddy.

Cole vidste ikke, hvad han skulle sige. Han troede, at alle kendte Jesus.

»Han bor i himlen. Og han elsker alle mennesker,« var det eneste, han kunne komme på at svare.

»Okay,« sagde Teddy. »Skal vi gå udenfor?«



4. Cole knælede ved sin seng for at bede aftenbøn den aften, da far kom ind til ham.

»Havde du det sjovt sammen med Teddy i dag?« spurgte far.

»Ja. Vi legede i sandkassen og med dinosaurerne. Far, Teddy spurgte mig, hvem Jesus var, og jeg vidste ikke, hvad jeg skulle sige.«

5. Far pegede på billedet på væggen over Coles seng. Det forestillede Jesus omgivet af børn. »Hvad tænker du, når du ser på det maleri?« spurgte far.



6. »Jeg tænker på, at jeg gerne vil bo sammen med Jesus og vor himmelske Fader en dag. Og på, at Jesus behandlede alle mennesker godt, da han var på jorden,« sagde Cole.



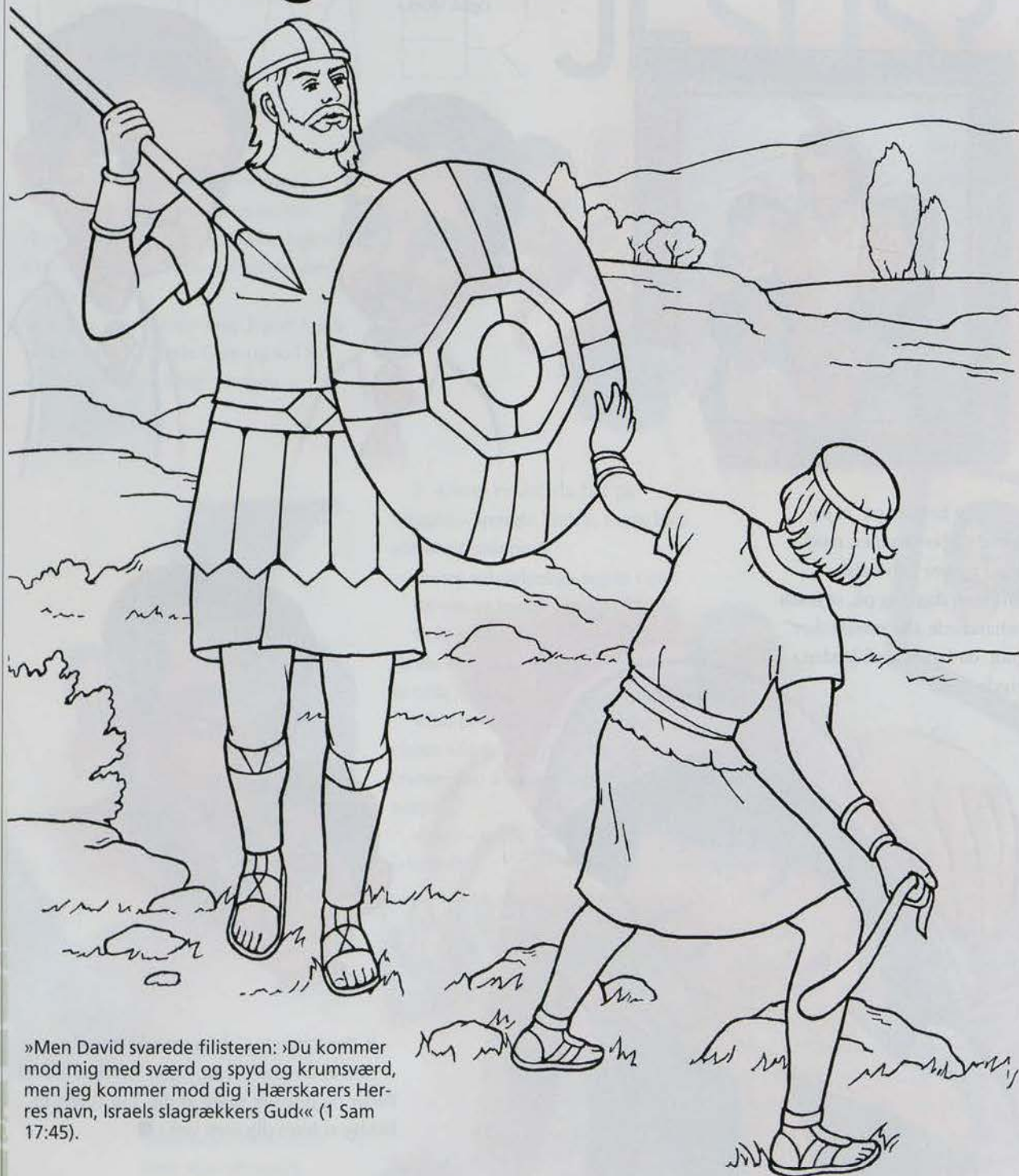
7. »Det lyder da, som om du kunne fortælle begge dele til Teddy,« sagde far.

»Måske vil Teddy med mig i kirke en dag,« sagde Cole. »Så kunne han lære en masse om Jesus. Og det er også sjovt.«



8. Far kysede Cole oven på hovedet.
»Du er en god dreng, Cole. Vor himmelske Fader og Jesus er stolte af dig. Og Teddy er heldig at have dig som ven.« ■

David og Goliat



»Men David svarede filisteren: »Du kommer mod mig med sværd og spyd og krumsværd, men jeg kommer mod dig i Hærskarers Herres navn, Israels slagrækkers Gud« (1 Sam 17:45).

Pionervandring

Arie Van De Graaff

Pionererne her vil gerne hjem. Kan du hjælpe dem med at finde den rigtige vej?



ILLUSTRATION: BETH M. WHITTAKER
ILLUSTRATION: ARIE VAN DE GRAAFF

Søndagsskolepræsidentskaber lærer en vigtig rolle

Lauren Allen

Kirkens Tidsskrifter

Hver søndag i Highland 30. Menighed i Utah har Richard Christiansen og hans rådgivere i søndagsskolepræsidentskabet en rutine, som er velkendt i de fleste enheder i Kirken. De sikrer sig, at hver klasse har en lærer og hjælper eleverne med komme fra gangene ind i klasselokalerne.

Bror Christiansen har dog en klar forståelse af, at hans ansvar ikke begrænser sig til at hjælpe eleverne ind i klassen og ringe med klokken.

Et af hovedformålene med hvert kvorum og hver organisation er at undervise medlemmer i evangeliske principper, som er afgørende for deres frelse. Et søndagsskolepræsidentskabs rolle, som fx bror Christiansens og hans rådgiveres, er at hjælpe Kirkens organisations- og præstedømmeledere med denne opgave ved at virke som lærerudviklingsspecialister i menigheden.

»Undervisning er Kirkens vigtigste kilde til at styrke medlemmerne, hjælpe dem med at styrke deres vidnesbyrd om genoprettelsen samt at opnå frelse og ophøjelse,« siger Russell T. Osguthorpe, Søndagsskolens hovedpræsident.

Som menighedens søndagsskolepræsident har bror Christiansen ansvaret

for at virke som en ressource for forældre, ledere og lærere til at forbedre undervisningen, der foregår i hjemmet og i kirken.

»Undervisning er dét, som det hele handler om, og når man er en effektiv lærer, hjælper man andre med at blive begejstret for at lære,« siger bror Christiansen.

Et af de redskaber, som står til søndagsskolepræsidentskabernes rådighed, er lærerudviklingskurset, som kan tilbydes i søndagsskoletiden. Kurset består af 12 lektioner, der findes i hæftet *Undervisning, den største kaldelse*, og som et medlem af søndagsskolepræsidentskabet kan undervise i under biskoppens ledelse.

»Det er et kursus, som kan være nyttigt for ethvert kirkemedlem, som er interesseret i at forbedre sine undervisningsfærdigheder,« siger bror Osguthorpe, hvad enten det er i hjemmet eller i klasselokalet. »Lektionerne hjælper deltagerne med at lære, hvordan de underviser med Ånden, hvordan de indbyder til aktiv og flittig indlæring, samt hvordan de underviser, så medlemmerne bliver ivrige efter at anvende evangeliets principper i deres eget liv.«

Ifølge bror Osguthorpe deltager søndagsskolepræsidenterne jævnligt i menighedsrådet, som det står beskrevet i *Kirkens instruktionshåndbog, Bog 2*, så de kan forstå biskoppens mål for menig-

hedens medlemmer, og de sammen kan rådføre sig om, hvordan de hjælper med at forbedre undervisningen, så de kan nå disse mål.

Under et menighedsrådsmøde kan biskoppen eller grenspræsidenten



invitere søndagsskolepræsidenten til at sørge for undervisning i principper, der angår evangelisk undervisning og indlæring. Bror Osguthorpe foreslår, at han også kunne rapportere om tilstedeværelse i søndagsskolen for unge og for voksne samt invitere andre menighedsledere til at hjælpe dem, som har det svært.

»Den bedste undervisning i Kirken foregår i hjemmet, hvor trofaste forældre efterlever evangeliske principper og underviser deres børn i disse principper. Organisationerne er til for at støtte hjemmet i disse hellige pligter. Søndagsskolepræsidentskabet er en ressource i menigheden, der kan hjælpe både forældre og lærere med at udføre deres ansvar,« siger bror Osguthorpe.

Forældres og lederes vellykkede undervisning i evangeliet kan styrke medlemmernes vidnesbyrd og hjælpe dem med at komme til Kristus, siger han.

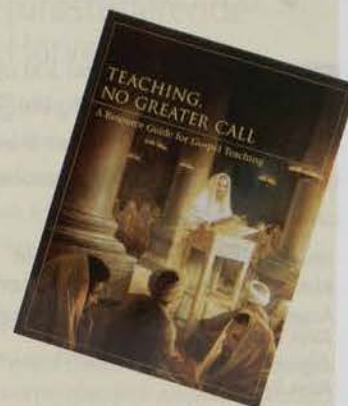
»Den eneste fornuftige måde at måle effektiviteten af evangelisk undervisning i en menighed er ved at iagttage medlemmernes trofasthed. Hvis flere unge mænd tjener på mission, hvis flere unge vokser op og bliver viet i templet, hvis flere forældre læser i skrifterne, holder familieaften og jævnlige tager til templet, er undervisningen blevet forbedret.« ■

HJÆLPEKILDER TIL AT FORBEDRE UNDERVISNINGEN

Ved hjælp af skrifterne, hæftet *Undervisning, den største kaldelse* (katalognr. 36123 110) og afsnittet »Evangelisk undervisning og ledelse« i *Kirkens instruktionshåndbog, Bog 2* kan medlemmerne forbedre deres undervisning og opfylde det kald, som præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) gav medlemmerne om at undervise i Jesu Kristi evangelium »bedre, end vi før har gjort« (»Vi har et værk at udføre«, *Stjernen*, juli 1995, s. 89).

»Vi må styrke os selv og vore folk, så vore lærere taler fra deres hjerte snarere end fra deres bøger, og derved udtrykker deres kærlighed til Herren og dette dyrebare værk, så det på en eller anden måde vil antænde en ild i hjertet hos dem, de underviser,« sagde præsident Hinckley (*Teachings of Gordon B. Hinckley*, 1977, s. 619-620).

Formålet med kurset *Undervisning i evangeliet*, som står i *Undervisning, den største kaldelse*,



er at hjælpe kirkemedlemmer til at udvikle deres undervisningsevner og indse vigtigheden af at forbedre evangelisk undervisning. Dette kursus dækker emner såsom at undervise ved Åndens hjælp, at ansøre til flittig læring og brugen af effektive undervisningsmetoder.

Hæftet *Undervisning, den største kaldelse* findes på flere end 30 sprog. Kontakt det lokale distributionscenter for at høre, om den er til rådighed. ■

FORKLARING AF ÆNDRINGER I LÆRERUDVIKLING

Et brev dateret den 17. november 2006 bekendtgjorde Det Første Præsidentskab ændringer i, hvordan lærerudviklingsprogrammet skal håndteres. Der er dog

OPHØRT:

Stillingen som stavens lærerudviklingskoordinator og menighedens lærerudviklingskoordinator er nedlagt.

Det kvartalsvise lærerudviklingsmøde er ophørt.

stadig en del forvirring. Det følgende fastslår, hvad der ophørte med den nye retningslinje, og hvad der fortsætter.

FORTSAT:

Ansvar for lærerudviklingskoordinator hører nu under menighedens søndagsskolepræsident.

Man kan stadig efter behov undervise i lærerudviklingskurset i *Undervisning, den største kaldelse*. ■

Nye missionspræsidenter påbegynder deres tjeneste

Fjertallet af de flere end 100 nye missionspræsidenter og deres hustruer begynder deres 3-årige tjeneste i denne måned i missioner rundt om i hele verden.

Mission	Ny præsident	Mission	Ny præsident	Mission	Ny præsident
Alabama Birmingham	Richard N. Holzapfel	Ecuador Guayaquil Syd	Javier Montalti	New Mexico Albuquerque	Wayne K. Miller
Argentina Buenos Aires Nord	Richard M. Gulbrandsen	England Leeds	Jerel D. Lindley	New Mexico Farmington	Spencer V. Jones
Argentina Buenos Aires Syd	Michael J Stapley	Filippinerne Butuan	Mernard P. Donato	New York Rochester	Jack R. Christianson
Argentina Córdoba	Alfredo L. Salas	Filippinerne Cagayan de Oro	William A. Hernaez	Nicaragua Managua Nord	Carlos F. Arredondo
Arizona Mesa	R. Spence Ellsworth	Filippinerne Cauayan	Rodolfo A. Carlos	Nicaragua Managua Syd	Javier F. Monestel
Arizona Tempe	Dean L. Howes	Filippinerne Iloilo	Ryan V. Pagaduan	Nigeria Enugu	John K. Buah
Armenien Jerevan	Reese A. Carter	Filippinerne Naga	Ronald D. Bliesner	Oklahoma Oklahoma City	Nolan S. Taylor
Australien Brisbane	Fritjof F. Langeland	Filippinerne Quezon City	David W. DeLaMare	Panamá Panamá City	Craig L. Ward
Australien Melbourne	Dennis R. Lifferth	Florida Jacksonville	James W. Barry	Paraguay Asunción Nord	Horacio D. Madariaga
Australien Perth	Paul L. Cahoon	Florida Orlando	Garth V. Hall	Pennsylvania Philadelphia	William A. Schaefermeyer
Bolivia La Paz	Hector K. Quintanilla	Florida Tallahassee	Dale Jensen	Peru Arequipa	Arturo Fernández
Bolivia Santa Cruz	Fernando E. Calderon	Florida Tampa	Bruce P. Summerhays	Peru Cusco	Wilson B. Calderon
Brasilien Campinas	R. Marshall Tanner	Guatemala Retalhuleu	José E. Maravilla	Peru Lima Nord	Lawrence P. Blunck
Brasilien Curitiba	Derek L. Cordon	Hawaii Honolulu	John C. Dalton IV	Peru Lima Vest	J. Scott Dorius
Brasilien Goiânia	Ramon C. Prieto	Honduras San Pedro Sula	Ronald L. Veirs	Peru Trujillo	Terry D. Turk
Brasilien João Pessoa	Gordon J. Hall	Idaho Boise	Kent H. Cannon	Polen Warszawa	Stanford W. Nielson
Brasilien Londrina	Eduardo L.M. Tavares	Indiana Indianapolis	Kent H. Collins	Puerto Rico San Juan	Jorge M. Alvarado
Brasilien Ribeirão Preto	Gilson R. Prieto	Indien Bangalore	Randy D. Funk	Rusland Moskva	Stephen J. Sorenson
Brasilien Santa Maria	Isaias D. Ribeiro	Indonesien Jakarta	George H. Groberg	Rusland Samara	Ralph J. Sartori
Californien Carlsbad	Bruce M. Cook	Iowa Des Moines	Dirk O. Jergensen	Sierra Leone Freetown	Richard Roggia
Californien Long Beach	Ted F. Bubert II	Italien Milano	David R. Wolfgramm	Spanien Málaga	Richard R. Clegg
Californien Los Angeles	Stephen R. Baker	Italien Rom	Thomas Kelly	Sydafrika Durban	James C. Von Stetten
Californien San Bernardino	William E. Jardine	Japan Nagoya	Scott O. Baird	Taiwan Taichung	Clark T. Bishop
Canada Edmonton	Chris W. Campbell	Kenya Nairobi	Steven H. Broadbent	Texas Fort Worth	Joseph M. Sagers
Canada Montréal	Nelson C. Cannon	Korea Daejeon	Mark C. Furniss	Texas McAllen	Stephen J. Trayner
Canada Toronto Vest	Bradford J. Brower	Mexico Chihuahua	Gerardo Angulo	Texas San Antonio	Stephen E. Jones
Chile Antofagasta	Leland E. Bruce	Mexico Culiacán	Rolando Cantu	Tjekkiet Prag	David R. Irwin
Chile Concepción	Neill W. Humphrey	Mexico León	Karim Del Valle	Tonga Nuku'alofa	'Aisake K. Tukuafu
Chile Rancagua	James D. MacArthur	Mexico Mérida	Netzahualcoyotl Salinas	Uganda Kampala	Eric C. Jackson
Chile Santiago Vest	Richard W. King	Mexico Mexico City Nordvest	Tom R. Tervort	Uruguay Montevideo Vest	Ronald W. Heaton
Colombia Barranquilla	Carlos A. Gaviria	Mexico Mexico City Vest	Carlos Villarreal	Utah Salt Lake City	Bruce R. Winn
Colorado Denver Syd	Alan R. Maynes	Mexico Mexico City Øst	Robert H. Hicken	Utah Salt Lake City Syd	Bruce E. Miller
Danmark København	Jens H. Andersen	Mexico Monterrey Øst	Alan R. Walker	Utah St. George	Keith G. Leonard
Den Demokratiske Republik Congo	Gary L. Packer	Mexico Villahermosa	Nicolas Castañeda	Venezuela Valencia	Jorge G. Montoya
Lubumbashi		Michigan Detroit	Douglas D. Holmes	Virginia Richmond	James C. Perry
		Missouri St. Louis	Stephen D. Clark	Washington DC Nord	James R. Matsumori
		Mongoliet Ulan Bator	Kris J. Mecham	Washington Everett	D. Keith Wilson
		Nevada Las Vegas Vest	Jerry B. Black	Washington Kennewick	Leonard D. Greer
		New Hampshire Manchester	David L. Wilkey	Washington Seattle	Todd S. Larkin
				Wisconsin Milwaukee	Timothy M. Jones ■

Kirken foretager ændringer i missioner

Kirken har oprettet 10 nye missioner og forenet andre med nabomissionen for bedre at imødekomme nye behov. Antallet af missioner er nu 340.

Kirken har oprettet følgende missioner:

Den Demokratiske Republik Lubumbashi, Guatemala Retalhuleu, Mexico Mexico City Nordvest, Mexico Villahermosa, New Mexico Farmington, Nicaragua Managua Nord (Managua-missionen i Nicaragua vil blive kaldt Nicaragua Managua Syd), Peru Cusco, Peru Lima Vest, Filippinerne Iloilo og Utah St. George.

Kirken har forenet følgende missioner:

Melbourne Øst og Vest-missionerne bliver til Melbourne-missionen i Australien.

Sydney Nord og Syd-missionerne bliver til Sydney-missionen i Australien.

San Juan Øst og Vest-missionerne bliver til San Juan-missionen i Puerto Rico og dele af øst-missionen bliver forenet med Santo Domingo Øst-missionen i Den Dominikanske Republik og Den Vestindiske Mission.

Hamborg-missionen bliver en del af Berlin-missionen i Tyskland.

Tyskland München/Østrig, Schweiz

Zürich og dele af Frankfurt-missionen bliver til Den Tysktalende Mission i Alperne.

Chicago Nord og Syd-missionerne bliver til Chicago-missionen i Illinois.

Peoria-missionen i Illinois ophører og bliver fordelt blandt Des Moines-missionen i Iowa, St. Louis-missionen i Missouri og Omaha-missionen i Nebraska.

Dublin-missionen i Irland og Edinburgh-missionen i Skotland bliver til Skotland/Irland-missionen.

Catania-missionen ophører og bliver fordelt blandt Rom-missionen og Milano-missionen i Italien.

Hiroshima-missionen ophører og bliver fordelt blandt Fukuoka-missionen og Kobe-missionen i Japan.

Seoul Vest-missionen bliver en del af Seoul-missionen i Korea.

Cherry Hill-missionen i New Jersey ophører og bliver fordelt blandt Morristown-missionen i New Jersey og Philadelphia-missionen i Pennsylvania.

Cincinnati-missionen i Ohio ophører og bliver fordelt blandt Columbus-missionen i Ohio og Charleston-missionen i West Virginia.

Bilbao-missionen ophører og bliver fordelt blandt Barcelona-missionen, Madrid-missionen og Málaga-missionen i Spanien. ■

I NYHEDERNE

Ældste Oaks taler til jurastuderende på Harvard

Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum talte for nylig til studerende på Harvard Law School ved en forelæsning om mormonisme, der blev afholdt for femte gang.

Hvert år inviterer sidste dages hellige studerende på Harvard Law School et medlem af Kirken til at tale om mormonismens grundlæggende tro og besvare spørgsmål, som de studerende måtte have.

Ældste Oaks forklarede sidste dages hellige lærdomme om vor himmelske Fader, Jesus Kristus og Helligånden som tre individuelle personer, adskilt i identitet og forenet i formål. Han forklarede også formålet med livet med en kort gennemgang af frelsesplanen.

Han bar sit vidnesbyrd om Jesus Kristus og forsoningens kraft ved at sige: »For mig er miraklet ved Jesu Kristi forsoning ubegribeligt, men Helligånden har båret vidnesbyrd om dens sandhed, og jeg glæder mig over, at jeg kan tilbringe mit liv med at forkynde den.«

Han fortsatte med at forklare Kirkens tiltro til kilder af sandhed, herunder nutidig åbenbaring og skrifter.

»Vi bygger ikke på verdens visdom eller menneskers filosofi – uagtet hvor traditionelle eller respekterede de måtte være,« sagde han. »Vores vidnesbyrd om Jesus Kristus bygger på Guds åbenbaringer til hans profeter og til os hver især.« ■

Kardinal lovpriser den forenede indsats for at forsvare religiøs frihed

Ved den første tale, der nogensinde er blevet holdt af en kardinal på Brigham Young University, sagde hans eminence kardinal Francis George, at katolikker og sidste dages hellige må stå sammen for at forsvare den religiøse frihed i USA.

»Når regeringen ikke formår at beskytte samvittigheden hos dens borgere, falder opgaven at forsvare menneskets frihed hen

på de religiøse organisationer, især dem, som er baseret på Jesu Kristi evangelium,« sagde han.

Kardinal George, ærkebiskop i Chicago og formand for konferencen for katolske biskopper i USA, talte til en gruppe med 12.000 sidste dages hellige studerende og fakultetsmedlemmer i Marriott Center i Provo i Utah.

Han udtrykte sin taknemlighed for, at »katolikker og sidste

dages hellige ser hinanden som pålidelige partnere i forsvaret af fælles moralske principper.«

Begge kirker har stået sammen om emner som fx abort, pornografi og homoseksuelt ægteskab, fortalte han.

»Religiøs frihed kan ikke begrænses til frihed til at tilbyde eller til frihed til at følge sin samvittighed,« sagde han. »Religiøs frihed betyder, at religiøse grupper så vel som religiøse personer offentligt har ret til at udøve deres indflydelse.« ■

KORTE NYHEDER FRA HELE VERDEN

Templet i Ogden skal renoveres

Det næsten 40 år gamle tempel i Ogden i Utah skal renoveres. Renoveringen kommer til at tage 1½-2 år. Templets indre konstruktion forbliver den samme, men templet får en ny udvendig konstruktion med nye sten og glas. Bygningen bliver renoveret for at leve op til jordskælvsikring og kommer til at rumme den nyeste teknologi samt mere energibesparende udstyr. Der bliver også tilføjet en underjordisk parkeringsplads.

Nyt vedhæng til Unge Piger

I forbindelse med adskillige ændringer i programmet *Personlig fremgang*, kan de unge piger, som udfører flere end de påkrævede opgaver, gøre sig fortjent til et særligt vedhæng. For at modtage vedhængen kan en ung pige læse Mormons Bog igen og udføre 40-timers tjeneste, efter hun har modtaget medaljonen *Anerkendelse for kvindelighed*. En del af denne tjeneste skal omfatte at hjælpe en anden ung pige med at fuldføre sine mål i *Personlig fremgang*. Denne belønning er et lille vedhæng, som bæres i den samme halskæde som medaljonen.



Udstilling viser latinamerikanske hellige

Kirkens historiske museum har for nylig åbnet en tosproget udstilling kaldet »Mi Vida, Mi Historia: Beretninger om tro og inspiration fra latinamerikanske hellige«, der fremhæver 24 medlemmers åndelige oplevelser. Deres billeder er hængt op overalt i udstillingen og interaktive audiovisuelle boder giver gæsterne yderlig indsigt i deltagerens liv. Udstillingen kan ses online på spansk og engelsk på lds.org/museum. Klik på **Exhibits and Galleries**, derefter på **Current Exhibits**. ■

KOMMENTARER FRA LÆSERNE

De afspejler Frelserens kærlighed

Da vi studerede Det Første Præsidentskabs budskab, bemærkede vi nogle forslag til, hvordan man tilpasser lærdommene til små børn og teenagere. Det er en stor hjælp for vores familie og for de familier, vi besøger. Vi kender jeres forpligtelse til at forenkle evangeliets sandheder, gøre dem personligt anvendelige og holde ud til enden. Præsident Monson er Guds profet, og Det Første Præsidentskab afspejler Frelserens kærlighed, når de underviser og beder for os. Vi elsker også dem og beder for dem.

Familien Dias, Brasilien

Uvurderlige plakater

Plakaterne i tidsskriftet er uvurderlige for vores familie. De giver et kort, klart og visuelt budskab om Kirkens lærdomme. Vi har hængt en ramme op ved siden af vores hoveddør, og vi skifter plakaten ud med få ugers mellemrum. Dette hjælper os alle med at holde befalingerne. Vi har udskrevet hver eneste plakat, der findes på internettet siden 2001 – de er virkelig en velsignelse for os. Tak!

Familien Schwarzwälder, Tyskland

Send jeres feedback eller forslag til liahona@ldschurch.org. Indlæg kan blive redigeret på grund af længde eller klarhed. ■

FORSLAG TIL FAMILIEAFTEN

Dette nummer indeholder artikler og aktiviteter, der kan anvendes til familieaften. Her følger nogle få eksempler.

»Velsignet af min kaldelse«, s. 11: Når I underviser i lektionen, overvej at drøfte, hvordan Herren lettede forfatterens byrder, da hun tjente med hele sit hjerte. Bed familien om at fortælle, hvordan de er blevet velsignet, når de har tjent Herren.

»Hvad bragte pionererne med sig?« s. 16: Overvej at lave en list over de fire visdomspunkter, som præsident Stephen L. Richards nævner i sin artikel. Drøft, hvordan de hver især kan styrke jeres familie og velsigne dem, der følger i jeres fodspor.

»Forkynd evangeliet med frimodighed«, s. 30: Overvej at bede jeres familie om at drøfte, hvordan man kan anvende den følgende udtalelse fra artiklen: »Husk på, at I ikke skal føle, at I skal retfærdiggøre jeres tro; I skal blot forklare den på en kærlig og venlig måde. Sandheden sejrer altid, når man forkynnder den sande lære.«

»Han sagde: »Niksen«, s. 58: Overvej efter at have læst eller sammenfattet historien at lave et rollespil over måder at reagere, når man står over for fristelse. Familien kan øve sig i at sige »Niksen« på samme måde som Chase. ■



Hvad med familieaften?

»Hvad med familieaften? Skal vi ikke have familieaften i aften?« spurgte min seksårige datter, Leilani. Skyldfølelsen overmandede mig. Min mand og jeg havde forsøgt at holde familieaften, men på grund af mangel på tid var vi kommet ud af vanen. Leilanis påmindelse gjorde, at vi forpligtede os til ikke at forsømme familieaften.

Da Leilani og hendes søster, Nadia, blev ældre, havde de til familieaften ønsket at undervise i, hvad de havde lært i Primary. De tegnede endda deres egne billeder for at belyse de principper, som de ønskede at undervise i. Vi glæder os som forældre over at se dem tale om evangeliet, og de kan ofte tale bredt om det emne, de har valgt.

»Hvad med familieaften? Skal vi ikke have familieaften i aften?« er ord, som jeg anstrenger mig for ikke at høre igen. Jeg ved, at det er bedst at undervise børn, mens de er små. Verden kan påvirke vore børn, men hvis vi arbejder og udvikler os sammen med dem, kan vi nå vore mål om at opfostre principfaste mænd og kvinder.

Patricia Cárdenas de Prado, Guatemala ■

KÆMPE, FLYGTE ELLER TAGE IMOD SLAGENE?

R. Val Johnson
Kirkens Tidsskrifter

Jeg var ikke sikker på, hvad jeg skulle gøre den eftermiddag, da jeg var 14. Jeg var trængt op mod ydermuren på skolen, og en bølge slog løs på mig. Da jeg var omringet af en halv snes af hans venner, valgte jeg at tage imod slagene.

Han slog og sparkede mig. Mange gange.

Til sidst gik han og hans venner. Min bus kom, og jeg steg om bord. Jeg løftede ikke hovedet, før bussen holdt ved mit stoppested. Selv nu, 50 år senere, spekulerer jeg på, om jeg handlede i fejhed eller i kristen overbærenhed.

Denne hændelse understreger nogle vanskelige spørgsmål, som vi står over for som sidste dages hellige. Når vores tro bliver angrebet, skal vi så kæmpe, flygte eller bare tage imod slagene?

Frelserens ord synes tydelige: »Slår nogen dig på din højre kind, så vend også den anden til« (Matt 5:39). Jeg har ofte tænkt på, om Jesus bare brugte en metafor for at lære sine tilhængere, at de ikke skulle reagere på krænkelse med blodig gengældelse, som ellers var almindelig skik? Måske.

Men tænk så på rådet i Lære og Pagter.

I 1833 stod Kirken over for voldsom forfølgelse, især i Missouri. Kirkens medlemmer greb til våben for at forsvare deres liv. På det tidspunkt åbenbarede Herren afsnit 98. Der lærte han dem at vise overbærenhed – inden for rimelighedens grænser. De havde ret til at forsvare sig, men hvis de undlod at gøre det, ville han belønne dem. Hvis krænkeren bad om tilgivelse, skulle de hellige tilgive »indtil halvfjerdsindstyve gange syv« (vers 40). Hvad angik krig så skulle de først søge om fred og kun gribe til våben, hvis Herren befalede det.



FOTOILLUSTRATION: DAVID STOKER

Når vi står over for forfølgelse, hvilke valg har vi så som Kristi disciple?

Tiderne har ændret sig siden de frygtelige dage, men på nogle områder er Kirken stadig under angreb. Vore lærdomme bliver ofte misforstået. Uvidende fordomme, ulogiske anklager og direkte løgne udgives for sandhed.

Hvad skal vi gøre? Som disciple, der stræber efter »at ... stå som Guds vidner til alle tider, i alle ting og på alle steder« (Mosi 18:9), må vi gøre noget. Vi kan ikke stikke af. Så skal vi slås eller bare tage imod slagene?

I sådanne tilfælde kan vi ty til profeterne. Ved de seneste generalkonferencer har jeg bemærket, at en del af talerne har forklaret Kirkens stilling til på en række kontroversielle emner. Talerne revser ikke, men de er heller ikke undskyldende. Ofte søger de et fælles ståsted med dem, der er uenige med os. De er respektfulde. De søger at forstå og blive forstået.¹

Der kan være tidspunkter, hvor det eneste valg er at kæmpe, flygte eller tage imod slagene. Men ofte har vi et bedre valg. Vi kan udvise kærlighed, som Jesus og hans apostle gjorde. ■

NOTE

1. Se Dallin H. Oaks, »Kærlighed og lov«, *Liahona*, nov. 2009, s. 26; Jeffrey R. Holland, »Sikkerhed for sjælen«, *Liahona*, nov. 2009, s. 88; Jeffrey R. Holland, »Mine ord ... ophører aldrig«, *Liahona*, maj 2008, s. 91; Robert S. Wood, »Redskaber for Herrens fred«, *Liahona*, maj 2006, s. 93.



KRISTI ORD

MÅ IKKE KOPIERES

Bærerne, af J. Kirk Richards

Den 4. november 1856 nåede Martins udmattede og udsultede håndkærrekompani og deres redningsmænd fra til Sweetwaterfloden i Wyoming. Store isflager flød på floden, som var 30 meter bred og halvanden meter dyb. Da pionererne så den, fik erindringerne om lidelser og død i forbindelse med overgangen over Plattefloden få dage tidligere mange til at anråbe Herren om hjælp. Flere unge redningsmænd bar frivilligt kvinder, børn og syge over den isfyldte flod. Det tog det

meste af dagen. Deres omsorg og mod illustrerer ånden i Herrens ord i Bjergprædikenen – ligesom også håndkærre pionerernes ofre og lidelser under vandringen til Zion gør.

«Salige er de, som sørger, for de skal trøstes ...

Salige er de, som forfølges på grund af retfærdighed, for Himmeriget er deres ...

Fryd jer og glæd jer, for jeres løn er stor i himlene» (Matt 5:4, 10, 12).

Y JEMPE, BLYSTI
ELLER TAGE IMOD
SLAGEN...



GENGIVET MED TILLADELSE FRA KIRKEN'S HISTORISKE MUSEUM

Kirkens vækst i de mellem- og sydamerikanske lande har været imponerende, og den fortsætter i dag. Medlemmerne her elsker Mormons Bog (se herover).

Men ikke alle lande tillader, at vi forkynnder evangeliet inden for deres grænser. Ligesom tidligere profeter har også vores profet, præsident Thomas S. Monson, opfordret os til at holde ud i tro og bøn »for de områder, hvor vores indflydelse er begrænset, og hvor vi endnu ikke har fået tilladelse til at forkynnde evangeliet frit. Der kan ske mirakler, når vi gør det.« Lad os tage imod vores profets udfordring. Nye områder vil åbne sig for evangeliet, ligesom det er sket tidligere, som svar på vore bønner. Se »At dække hele Jorden«, s. 24.

DANISH



4